

**CITATEN VAN
VOORZITTER
MAO TSETOENG**

CITATEN VAN
VOORZITTER
MAO TSE TOENG

*

UITGEVERIJ ORDEMAN
ROTTERDAM 1978

Dit is de eerste druk van de herziene uitgave van de Belgische vertaling uit het Engels. Van de Engelse vertaling verscheen in 1966 de eerste druk bij Foreign Languages Press, Peking.

**Bewerking: Piet Ordeman
Theo Thomassen**

**© 1978 Uitgeverij Ordeman, Rotterdam
ISBN 90 6330 045 X**

MAO TSETOENG
1893 – 1976

I. DE KOMMUNISTIESE PARTIJ

1. De fundamentele kracht die onze zaak leidt, is de Chinese Kommunistiese Partij. De theoretiese basis die de leidraad is voor ons denken, is het marxisme-leninisme.

Openingstoespraak op de eerste zitting van het Eerste Nationale Volkskongres van de Volksrepubliek China (15 september 1954).

2. Willen wij de revolutie, dan moet er een revolutionaire partij zijn. Zonder een revolutionaire partij, zonder een partij, die gebouwd is op de marxisties-leninistiese revolutionaire theorie en in de marxisties-leninistiese revolutionaire stijl, is het onmogelijk om de arbeidersklasse en de brede massa van het volk in de strijd tegen het imperialisme en zijn knechten naar de overwinning te voeren.

„Revolutionaire krachten van de gehele wereld, verenigt u en bestrijdt de imperialistiese aggresie! ” (november 1948).

3. Zonder de inspanningen van de Chinese Kommunistiese Partij, zonder de Chinese kommunisten als de belangrijkste steunpilaren van het Chinese volk, kan China zijn onafhankelijkheid en bevrijding nooit bereiken, en zal het ook nooit tot industrialisering en modernisering van de landbouw komen.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

4. De Chinese Kommunistiese Partij is de leidende kern van het gehele Chinese volk. Zonder deze kern kan de zaak van het socialisme niet overwinnen.

Gesprek tijdens de algemene receptie voor de afgevaardigden naar het Derde Nationale Congrés van de Nieuw-Demokratiese Jeugdliga van China (25 mei 1957).

5. Een goed gedisciplineerde partij, gewapend met de theorie van het marxisme-leninisme, die de methode van zelfkritiek gebruikt en die met de massa van het volk verbonden is; een leger onder leiding van die partij; een verenigd front van alle revolutionaire klassen en alle revolutionaire groepen, onder leiding van die partij – dat zijn de drie belangrijkste wapens waarmee wij de vijand hebben verslagen.

*„Over de demokratiese diktatuur van het volk”
(30 juni 1949).*

6. Wij moeten vertrouwen hebben in de massa, en wij moeten vertrouwen hebben in de Partij. Dit zijn twee kardinale uitgangspunten. Als we daaraan twijfelen, zullen wij nooit iets bereiken.

*Over het vraagstuk van de agrariese koöperatie
(31 juli 1955).*

7. De Chinese Kommunistiese Partij, gewapend met de theorie en de ideologie van het marxisme-leninisme, heeft het Chinese volk een nieuwe manier van werken gebracht; deze nieuwe manier van werken houdt vooral in: het verenigen van de theorie met de praktijk, het smeden van hechte banden met de massa en het beoefenen van zelfkritiek.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

8. Geen enkele politieke partij kan ooit een grote revolutionaire beweging naar de overwinning leiden, als ze niet een revolutionaire theorie heeft, als ze niet over kennis van de geschiedenis be-

schikt en als ze niet een grondig inzicht heeft in de praktijk van de beweging.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

9. Wij hebben al vaker gezegd: de rektifikatiebeweging is „een wijd verspreide beweging voor marxistische opvoeding”. Rektifikatie betekent dat de hele Partij zich door kritiek en zelfkritiek toelegt op de bestudering van het marxisme. In de loop van de rektifikatiebeweging kunnen we onze kennis van het marxisme zeer zeker vergroten.

Rede op de nationale konferentie van de Chinese Kommunistiese Partij over het propaganda-werk (12 maart 1957).

10. Om de levensomstandigheden van de honderden miljoenen mensen in China te verbeteren, en om ons land dat in economies en kultureel opzicht achtergebleven is, op te bouwen tot een welvarend en machtig land met een hoge graad van beschaving, staat ons een enorme taak te wachten. En juist om deze taak bekwaam uit te kunnen voeren en om beter samen te werken met al degenen buiten de Partij, die gedreven worden door hoogstaande idealen en die vastbesloten zijn om hervormingen in te voeren, juist daarom moeten we rektifikatiebewegingen op touw zetten, nú, maar ook in de toekomst, en onszelf voortdurend ontdoen van alles wat fout is.

Rede op de nationale konferentie van de Chinese Kommunistiese Partij over het propaganda-werk (12 maart 1957).

11. Politiek is het uitgangspunt van alle prakties handelen van een revolutionaire partij en zij komt tot uiting in het verloop en het uiteindelijk resultaat van dat handelen. Een revolutionaire partij voert een politiek, iedere keer als ze tot handelen overgaat.

Als ze geen juiste politiek voert, voert ze een verkeerde politiek; als ze een bepaalde politiek niet bewust voert, dan voert ze haar blindelings. Wat wij ervaring noemen, is het verloop en het uiteindelijk resultaat van het voeren van een politiek. Alleen aan de hand van het prakties handelen van de mensen, d.w.z. aan de hand van ervaring, kunnen we controleren of een politiek juist of verkeerd is, en vaststellen in hoeverre ze juist of verkeerd is. Maar prakties handelen van mensen, en vooral het prakties handelen van een revolutionaire partij en van de revolutionaire massa's, is altijd nauw verbonden met een of andere politiek. Daarom moeten we altijd, voordat we tot actie overgaan, de politiek die we vanuit de gegeven omstandigheden ontworpen hebben, uitleggen aan partij en leden en aan de massa's. Als we dat niet doen, zullen partijleden en de massa's losraken van de richtlijnen van onze politiek, blindelings gaan handelen en een verkeerde politiek voeren.

„Over het handel- en industriebeleid” (27 februari 1948).

12. Onze Partij heeft zowel de algemene lijn en de algemene politiek van de Chinese revolutie als verschillende specifieke richtlijnen voor het werk en specifieke beleidslijnen vastgelegd. Vele kameraden onthouden echter wel de specifieke richtlijnen voor het werk en de specifieke beleidslijnen van onze Partij, maar vergeten dikwijls haar algemene lijn en haar algemene politiek. Als wij inderdaad de algemene lijn en de algemene politiek van de Partij vergeten, dan zijn we blinde, halfbakken, warhoofdige revolutionairen. Als we dan een specifieke lijn volgen voor het werk of een specifiek beleid voeren, zullen we ons niet meer kunnen oriënteren en nu eens naar links en dan weer naar rechts afwijken, en het werk zal daaronder lijden.

„Rede op een konferentie voor kaders in het bevrijde gebied van Sjansi-Soeijoean” (1 april 1948).

13. Politiek en tactiek zijn het leven van de Partij; leidende kameraden op alle nivo's moeten er hun volledige aandacht aan geven, en mogen onder geen enkele voorwaarde in dit opzicht onachtzaam zijn.

„Een rondschrijven over de toestand” (20 maart 1948)

II. KLASSEN EN KLASSENSTRIJD

14. Klassen strijden met elkaar, sommige klassen overwinnen, andere gaan ten onder. Zo verloopt de geschiedenis, zo is de geschiedenis van de beschaving al duizenden jaren verlopen. Als we de geschiedenis vanuit dit gezichtspunt interpreteren, dan is dat histories materialisme; als we ons tegenover dit gezichtspunt opstellen, dan is dat histories idealisme.

„Ontdoet u van illusies en bereidt u voor op de strijd“ (14 augustus 1949).

15. In een klassenmaatschappij leeft iedereen als lid van een bepaalde klasse, en heeft iedere vorm van denken, zonder uitzondering, de onmiskenbare trekken van een bepaalde klasse.

„Over de praktijk“ (juli 1937).

16. Veranderingen in de maatschappij komen in hoofdzaak voort uit de ontwikkeling van de interne tegenstellingen binnen de maatschappij, dat wil zeggen de tegenstelling tussen de productiekrachten en de productieverhoudingen, de tegenstelling tussen de klassen en de tegenstelling tussen het oude en het nieuwe; juist de ontwikkeling van deze tegenstellingen stuwt de maatschappij vooruit en geeft de stoot voor het vervangen van de oude maatschappij door de nieuwe.

„Over de tegenstelling“ (augustus 1937).

17. De meedogenloze economiese uitbuiting en politieke onderdrukking van de boeren door de klasse van de grootgrondbezitters heeft de boeren er toe gedreven keer op keer in opstand te

komen tegen de heerschappij van deze klasse. (. . .) De klassenstrijd van de boeren, de boerenopstanden en de boerenoorlogen, waren de werkelijke stuwende kracht van de historische ontwikkeling in de Chinese feodale maatschappij.

„De Chinese revolutie en de Chinese Kommunistiese Partij” (december 1939).

18. Wanneer we nauwkeurig analyseren, dan is de nationale strijd in laatste instantie een kwestie van klassenstrijd. In de Verenigde Staten wordt de zwarte bevolking alleen door de reactionaire heersende kringen van de blanke bevolking onderdrukt. Deze zijn op geen enkele wijze representatief voor de arbeiders, boeren, revolutionaire intellectuelen en andere weldenkende mensen, die de overweldigende meerderheid van de blanke bevolking vormen.

„Verklaring tot steun aan de Amerikaanse zwarten in hun rechtvaardige strijd tegen rassendiskriminatie door het Amerikaanse imperialisme” (8 augustus 1963), Volkeren van de wereld, verenigt u en verslaat de Amerikaanse agressors en al hun lakeien.

19. Het is onze taak het volk te organiseren. Het is aan ons om het volk te organiseren om de reactionairen in China ten val te brengen. Al wat reactionair is, is hetzelfde: als je het niet raakt, valt het niet om. Het is net als de vloer vegen; waar je niet veegt zal het stof niet vanzelf verdwijnen.

„De situatie en ons beleid na de overwinning in de anti-Japanse verzetsoorlog” (13 augustus 1945).

20. De vijand zal niet uit zichzelf ten onder gaan. Noch de Chinese reactionairen, noch de krachten van het Amerikaanse imperialisme, die in China agressie plegen, zullen uit eigen beweging van het toneel van de geschiedenis verdwijnen.

„Voer de revolutie door tot het eind” (30 december 1948).

21. Een revolutie is niet zoïets als een etentje, of het schrijven van een opstel, of het maken van een schilderij of een borduurwerkje; revolutie kan niet zo elegant zijn, niet zo rustig en bedaard, en niet zo gematigd, vriendelijk, bescheiden, en grootmoedig. Een revolutie is een opstand, een gewelddadige aktie waarmee een klasse een andere klasse omverwerpt.

„Rapport over een onderzoek naar de boerenbeweging in Hoenan” (maart 1927).

22. Tsjang Kaisjek probeert steeds elk beetje macht en elk beetje winst aan het volk te ontrukken. En wij? Onze politiek is hem met gelijke munt te betalen en voor elke duimbreed grond te vechten. Wij nemen zijn methode over. Hij probeert het volk altijd weer oorlog op te dringen, met één zwaard in zijn linkerhand en nog een in zijn rechter. Wij volgen zijn voorbeeld en nemen ook het zwaard ter hand. (. . .) Aangezien Tsjang Kaisjek zijn zwaarden scherpt, moeten wij die van ons ook slijpen.

„De situatie en ons beleid na de overwinning in de anti-Japanse verzetsoorlog” (13 augustus 1945).

23. Wie zijn onze vijanden? Wie zijn onze vrienden? Dit is een vraag van het grootste belang voor de revolutie. De fundamentele reden, waarom elke vroegere revolutionaire strijd in China zo weinig bereikte, was dat men er niet in slaagde zich met werkelijke vrienden te verenigen om werkelijke vijanden aan te vallen. Een revolutionaire partij is de gids van de massa's, en geen revolutie kan ooit slagen als de revolutionaire partij de massa's op een dwaalspoor brengt. Om er zeker van te zijn dat we in onze revolutie een definitief sukses zullen boeken en de massa's niet op de verkeerde weg zullen brengen, moeten we erop letten dat we ons met werkelijke vrienden verenigen om onze werkelijke vijanden

aan te vallen. Om werkelijke vrienden van werkelijke vijanden te onderscheiden, moeten we een algemene analyse maken van de economische status van de verschillende klassen in de Chinese maatschappij en van hun respectieve houdingen tegenover de revolutie.

„Analyse van de klassen in de Chinese maatschappij” (maart 1926).

24. Onze vijanden zijn al diegenen die zich met het imperialisme verbonden hebben: de militaire kliek, de burokraten, de klasse van de rijke handelaren, de klasse van de grootgrondbezitters en het reaktionaire deel van de intelligentsia dat daarbij hoort.

De leidende kracht in onze revolutie is het industrie-proletariaat. Onze beste vrienden zijn het hele semi-proletariaat en de hele kleinburgerij. Wat de weifelende middelgrote bourgeoisie betreft, hun rechtervleugel wordt misschien onze vijand en hun linkervleugel kan onze vriend worden – maar we moeten voortdurend op onze hoede zijn en er voor zorgen dat ze geen verwarving in onze gelederen kunnen zaaien.

„Analyse van de klassen in de Chinese maatschappij” (maart 1926).

25. Wie aan de kant van het revolutionaire volk staat, is een revolutionair. Wie aan de kant van het imperialisme, het feodalisme en het burokratische kapitalisme staat, is een kontra-revolutionair. Wie alleen met de mond de zijde van het revolutionaire volk kiest maar anders handelt, is een revolutionair met de mond. Wie met woord en daad de zijde van het revolutionaire volk kiest, is een revolutionair in de volle betekenis van het woord.

Slotrede op de tweede zitting van het Eerste Nationaal Komitee van de Politieke Raadgevende Konferentie van het Chinese Volk (23 juni 1950).

26. Ik ben van mening dat het wat ons betreft een slechte zaak is als een persoon, een politieke partij, een leger of een school niet door de vijand wordt aangevallen, want dat zou er beslist op wijzen dat we tot het nivo van de vijand zijn afgezakt. Het is goed als we door de vijand worden aangevallen, omdat dat bewijst dat we een duidelijke scheidslijn tussen de vijand en onszelf hebben getrokken. En het is zelfs nog beter als de vijand ons in het wilde weg aanvalt en ons volkomen zwart en zonder enige goede eigenschap afschildert; dat toont aan dat we niet alleen een duidelijke scheidslijn tussen de vijand en onszelf hebben getrokken, maar dat we met ons werk heel wat bereikt hebben.

„Het is niet slecht maar goed door de vijand te worden aangevallen” (26 mei 1939).

27. Alles wat de vijand bestrijdt, moeten wij steunen en alles wat de vijand steunt, moeten wij bestrijden.

„Interview met drie korrespondenten van het Centrale Nieuwsagentschap, de Sao Tang Pao en de Hsin Min Pao” (16 september 1939).

28. Ons standpunt is dat van het proletariaat en van de massa's. Voor leden van de Kommunistiese Partij wil dat zeggen dat zij zich moeten houden aan het standpunt van de Partij, de geest van de Partij en de politiek van de Partij.

„Gesprekken tijdens het Kongres van Jenan over literatuur en kunst” (mei 1942).

29. Als de vijanden eenmaal met geweren vernietigd zijn, zullen er nog vijanden zonder geweren overblijven: zij zullen wanhopig tegen ons strijden, en wij moeten deze vijanden nooit onderschatten. Als we op dit ogenblik het probleem niet zo stellen en opvatten, dan zullen we de grootste fouten maken.

„Rapport aan de Tweede Plenaire Zitting van het Zevende Centraal Komitee van de Chinese Kommunistiese Partij” (5 maart 1949).

30. De imperialisten en de binnenlandse reaktionairen zullen zich zeker niet zo maar gewonnen geven en ze zullen tot het laatst blijven strijden. Zelfs als er in het hele land vrede en rust is, zullen zij zich nog toeleggen op sabotage en op allerlei manieren de gang van zaken verstoren en iedere dag en iedere minuut zullen ze proberen hun regiem te herstellen. Dit is een onvermijdelijke en vaststaande zaak, zodat we onder geen enkele voorwaarde onze waakzaamheid mogen laten verslappen.

Openingsrede op de Eerste Plenaire Zitting van de Politieke Raadgevende Konferentie van het Chinese Volk (21 september 1949).

31. Hoewel in China de socialistiese omvorming van het siesteem van eigendom reeds voor het belangrijkste deel voltooid is, en de grootscheepse en stormachtige klassenstrijd van de massa's, die voorafgaande revolutionaire perioden kenmerkte, in hoofdzaak tot een eind gekomen is, zijn er nog steeds overblijfselen van de omvergeworpen klassen van grootgrondbezitters en rijke handelaren, en is er nog steeds een bourgeoisie, en de omvorming van de kleinburgerij is nog maar net begonnen. De klassenstrijd is nog allerminst tot een eind gekomen. De klassenstrijd tussen het proletariaat en de bourgeoisie, de klassenstrijd tussen de verschillende politieke krachten en de klassenstrijd op ideologies gebied tussen het proletariaat en de bourgeoisie, al deze vormen van klassenstrijd zullen nog lang voortduren, ingewikkeld zijn en soms zelfs fel oplaaien. Het proletariaat is er op uit de wereld naar zijn eigen visie om te vormen, maar dat wil de bourgeoisie ook. In dat opzicht is de kwestie welk siesteem op den duur zal winnen, het socialisme of het kapitalisme, nog niet werkelijk opgelost.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

32. Er zal een vrij lange tijd nodig zijn, voor in ons land in de ideologische strijd tussen socialisme en kapitalisme de beslissing valt. Dit komt doordat de invloed van de intellectuelen en de bourgeoisie, die afkomstig zijn uit de oude maatschappij, in ons land nog lange tijd zal voortbestaan, en met hen de ideologie van hun klasse. Als wij dit niet goed genoeg begrijpen, of als we het probleem helemaal niet inzien, dan zullen er zeer ernstige fouten gemaakt worden en zullen wij voorbijgaan aan de noodzaak om de strijd op ideologies gebied aan te binden.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

33. In ons land zullen de ideologieën van de bourgeoisie en de kleinburgerij, d.w.z. de anti-marxistische ideologieën, nog lang blijven bestaan. De fundamenteën van het socialistiese systeem zijn in ons land gelegd. We hebben de belangrijkste overwinning behaald door het omvormen van het bezit der produktiemiddelen, maar we hebben nog niet de volledige overwinning behaald op het politieke en ideologische front. Op ideologies gebied is de kwestie wie zal winnen in de strijd tussen bourgeoisie en proletariaat nog niet werkelijk beslist. We moeten nog een langdurige strijd aangaan tegen de ideologieën van de bourgeoisie en kleinburgerij. Het is fout om dit niet in te zien en om de ideologische strijd op te geven.

Alle verkeerde ideeën, al het giftige onkruid, alle spoken en monsters moeten aan kritiek onderworpen worden; in geen geval mogen ze de kans krijgen ongestoord voort te woekeren. Maar deze kritiek moet wel volledig beredeneerd zijn, gebaseerd op een analyse en crop gericht de betrokkenen te overtuigen, niet grof, bureaucraties, metafysies of dogmaties.

Rede op de nationale konferentie voor propagandawerk voor de Chinese Kommunistiese Partij (12 maart 1957).

34. Dogmatisme en revisionisme zijn allebei strijd met het marxisme. Het marxisme moet in ieder geval vooruitgang boeken;

het moet zich tegelijk met de praktijk ontwikkelen en het kan niet stil staan. Het marxisme zou levenloos worden als het tot stilstand kwam en in een bepaalde vorm bleef steken. Maar, de fundamentele beginselen van het marxisme moeten ten alle tijde gehandhaafd blijven, anders worden er fouten gemaakt. Het is dogmaties om het marxisme vanuit een metafysisch gezichtspunt te benaderen en het als een star siesteem op te vatten. Het is revisionisties om de fundamentele beginselen van het marxisme te ontkennen en om de universele waarheid ervan te ontkennen. Revisionisme is een van de vormen waarin de ideologie van de bourgeoisie opduikt. De revisionisten ontkennen de verschillen tussen socialisme en kapitalisme, tussen de diktatuur van het proletariaat en de diktatuur van de bourgeoisie. Waar zij voor pleiten is in feite niet de socialistiese lijn, maar de kapitalistiese lijn. Op het ogenblik is een van onze belangrijkste taken aan het ideologische front het ontwikkelen van kritiek op het revisionisme.

Rede op de nationale konferentie voor propagandawerk voor de Chinese Kommunistiese Partij (12 maart 1957).

35. Revisionisme, of rechts opportunistie, is een soort van burgerlijk denken dat nog gevaarlijker is dan dogmatisme. De revisionisten of rechtse opportunisten, verlenen lippendienst aan het marxisme; ook zij vallen het „dogmatisme” aan. Maar wat ze in werkelijkheid aanvallen is de kern van het marxisme. Ze bestrijden of verdraaien het materialisme en de dialektiek, zij bestrijden of ondermijnen de demokratiese diktatuur van het volk en de leidende rol van de Kommunistiese Partij en zij bestrijden of ondermijnen de socialistiese omvorming en de opbouw van het socialisme. Na de overwinning van het socialisme op het belangrijkste front in ons land, zijn er nog steeds mensen die de ijdele hoop koesteren om het kapitalistiese siesteem te herstellen en die de werkende klasse op ieder front bestrijden, dus ook op ideologisch gebied. En hun rechterhand in deze strijd zijn de revisionisten.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

32. Er zal een vrij lange tijd nodig zijn, voor in ons land in de ideologische strijd tussen socialisme en kapitalisme de beslissing valt. Dit komt doordat de invloed van de intellektuelen en de bourgeoisie, die afkomstig zijn uit de oude maatschappij, in ons land nog lange tijd zal voortbestaan, en met hen de ideologie van hun klasse. Als wij dit niet goed genoeg begrijpen, of als we het probleem helemaal niet inzien, dan zullen er zeer ernstige fouten gemaakt worden en zullen wij voorbijgaan aan de noodzaak om de strijd op ideologies gebied aan te binden.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

33. In ons land zullen de ideologieën van de bourgeoisie en de kleinburgerij, d.w.z. de anti-marxistische ideologieën, nog lang blijven bestaan. De fundamenten van het socialistiese siestem zijn in ons land gelegd. We hebben de belangrijkste overwinning behaald door het omvormen van het bezit der produktiemiddelen, maar we hebben nog niet de volledige overwinning behaald op het politieke en ideologische front. Op ideologies gebied is de kwestie wie zal winnen in de strijd tussen bourgeoisie en proletariaat nog niet werkelijk beslist. We moeten nog een langdurige strijd aangaan tegen de ideologieën van de bourgeoisie en kleinburgerij. Het is fout om dit niet in te zien en om de ideologische strijd op te geven.

Alle verkeerde ideeën, al het giftige onkruid, alle spoken en monsters moeten aan kritiek onderworpen worden; in geen geval mogen ze de kans krijgen ongestoord voort te woekeren. Maar deze kritiek moet wel volledig beredeneerd zijn, gebaseerd op een analyse en crop gericht de betrokkenen te overtuigen, niet grof, burokraties, metafysies of dogmaties.

Rede op de nationale konferentie voor propagandawerk voor de Chinese Kommunistiese Partij (12 maart 1957).

34. Dogmatisme en revisionisme zijn allebei strijd met het marxisme. Het marxisme moet in ieder geval vooruitgang boeken;

het moet zich tegelijk met de praktijk ontwikkelen en het kan niet stil staan. Het marxisme zou levenloos worden als het tot stilstand kwam en in een bepaalde vorm bleef steken. Maar, de fundamentele beginselen van het marxisme moeten ten alle tijde gehandhaafd blijven, anders worden er fouten gemaakt. Het is dogmatisches om het marxisme vanuit een metafysisches gezichtspunt te benaderen en het als een star siesteem op te vatten. Het is revisionistisch om de fundamentele beginselen van het marxisme te ontkennen en om de universele waarheid ervan te ontkennen. Revisionisme is een van de vormen waarin de ideologie van de bourgeoisie opduikt. De revisionisten ontkennen de verschillen tussen socialisme en kapitalisme, tussen de diktatuur van het proletariaat en de diktatuur van de bourgeoisie. Waar zij voor pleiten is in feite niet de socialistiese lijn, maar de kapitalistiese lijn. Op het ogenblik is een van onze belangrijkste taken aan het ideologische front het ontwikkelen van kritiek op het revisionisme.

Rede op de nationale konferentie voor propagandawerk voor de Chinese Kommunistiese Partij (12 maart 1957).

35. Revisionisme, of rechts opportunisme, is een soort van burgerlijk denken dat nog gevaarlijker is dan dogmatisme. De revisionisten of rechtse opportunisten, verlenen lippendienst aan het marxisme; ook zij vallen het „dogmatisme” aan. Maar wat ze in werkelijkheid aanvallen is de kern van het marxisme. Ze bestrijden of verdraaien het materialisme en de dialektiek, zij bestrijden of ondermijnen de demokratiese diktatuur van het volk en de leidende rol van de Kommunistiese Partij en zij bestrijden of ondermijnen de socialistiese omvorming en de opbouw van het socialisme. Na de overwinning van het socialisme op het belangrijkste front in ons land, zijn er nog steeds mensen die de ijdele hoop koesteren om het kapitalistiese siesteem te herstellen en die de werkende klasse op ieder front bestrijden, dus ook op ideologisch gebied. En hun rechterhand in deze strijd zijn de revisionisten.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

III. SOCIALISME EN KOMMUNISME

36. Het kommunisme is een volledig stelsel van proletarische ideologie, en tegelijkertijd een nieuw maatschappelijk siesteem. Het kommunisme verschilt van ieder ander ideologies en maatschappelijk stelsel, en het is het meest volledige, meest vooruitstrevende, meest revolutionaire en meest rationale siesteem in de geschiedenis van de mensheid. Het ideologiese en maatschappelijke siesteem van het feodalisme hoort alleen nog in het museum van de geschiedenis thuis. Het ideologiese en maatschappelijke siesteem van het kapitalisme is in een deel van de wereld (in de Sowjet-Unie) al in het museum terecht gekomen, terwijl het in andere landen lijkt op „een stervende wiens leven snel wegebt, zoals de zon achter de heuvels in het Westen ondergaat”, en binnenkort naar het museum verbannen zal worden. Alleen het kommunistiese ideologiese en maatschappelijke siesteem is echt jong en levenskrachtig en het overspoelt de wereld even onstuitbaar als een lawine en met de kracht van de bliksem.

„Over de nieuwe democratie” (januari 1940).

37. Het socialistiese siesteem zal uiteindelijk de plaats innemen van het kapitalisme; dit is een objektieve wet, onafhankelijk van wat de mensen willen. Hoe zeer de reaktionairen het wiel van de geschiedenis ook proberen tegen te houden, vroeg of laat zal de revolutie plaats vinden en zij zal onvermijdelijk de overwinning behalen.

„Rede op de bijeenkomst van de Opperste Sovjet van de U.S.S.R. ter viering van de 40ste verjaardag van de Grote Socialistiese Oktoberrevolutie” (6 november 1957).

38. Wij kommunisten steken onze politieke opvattingen nooit onder stoelen of banken. Ons toekomstige programma, onze maximum-eis is, China voort te stuwen naar het socialisme en het kommunisme, dat staat vast en daar is geen twijfel over mogelijk.

De naam van onze Partij en onze marxistische wereldbeschouwing wijzen allebei ondubbelzinnig naar dit hoogste ideaal voor de toekomst, een toekomst die onvergelijkbaar stralend en prachtig zal zijn.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945),

39. Als geheel genomen, omvat de Chinese revolutionaire beweging, die door de Kommunistische Partij geleid wordt, twee stadia, nl. de democratische revolutie en de socialistische revolutie; deze twee revolutionaire processen verschillen op fundamentele punten, en het tweede proces kan pas uitgevoerd worden als het eerste voltooid is. De democratische revolutie is de noodzakelijke voorbereiding tot de socialistische revolutie en de socialistische revolutie is het onvermijdelijke vervolg op de democratische revolutie. Het uiteindelijke doel waarnaar alle kommunisten streven, is het tot stand brengen van een socialistische en kommunistische maatschappij.

„De Chinese revolutie en de Chinese Kommunistische Partij” (december 1939).

40. De socialistische revolutie is er op gericht om de produktiekrachten te bevrijden. De overgang van individueel eigendom in socialisties, gemeenschappelijk eigendom in de landbouw en de ambachten, en van kapitalisties naar socialisties eigendom in de partikuliere industrie en handel zullen een overweldigende bevrijding van de produktiekrachten veroorzaken. Op die manier worden de sociale voorwaarden geschapen voor een reusachtige ontwikkeling van de industriële en agrarische produktie.

Rede op de Opperste Staatskonferentie (25 januari 1956).

41. Wij zijn nu bezig een revolutie door te voeren, niet alleen in het maatschappelijk systeem, namelijk de overgang van partikulier naar gemeenschappelijk eigendom, maar ook in de toepassing

van de techniek, namelijk de overgang van handwerk naar moderne machinale massa-productie, en deze twee revoluties gaan hand in hand. Onder de omstandigheden, zoals ze bij ons in de landbouw zijn, moeten eerst koöperaties gevormd worden, voordat we grote machines kunnen gaan gebruiken (in kapitalistische landen ontwikkelt de landbouw zich op kapitalistische manier). Daarom mogen we in geen geval industrie en landbouw, socialistische industrialisatie en de socialistische omvorming van de landbouw als twee gescheiden zaken beschouwen, die niets met elkaar te maken hebben, en we mogen zeker niet al onze aandacht en energie aan het een wijden en het ander als minder belangrijk afdoen.

*Over de kwestie van de agrarische koöperatie
(31 juli 1955).*

42. Het nieuwe maatschappelijke systeem is nog maar net ingevoerd en het heeft tijd nodig om zich stevig te vestigen. We mogen er niet van uitgaan dat het nieuwe systeem goed gevestigd is op het moment dat het wordt ingevoerd, want dat is onmogelijk. Het moet stap voor stap versterkt worden. Om te bereiken dat het nieuwe systeem zich voorgoed vestigt, moeten we de socialistische industrialisatie van ons land doorvoeren en hardnekkig volhouden in de socialistische revolutie op het economische front. Maar hiervoor is het even hard nodig dat we doorgaan met felle socialistische revolutionaire strijd en socialistische opvoeding op politiek en ideologisch gebied. Bovendien zijn verschillende internationale factoren nodig die daartoe bijdragen.

*Rede op de nationale conferentie van de Chinese Kommunistische Partij over propagandawerk
(12 maart 1957).*

43. De strijd om het socialistische systeem te versterken, de strijd om te beslissen welk systeem de uiteindelijke overwinning zal

behalen, het socialisme of het kapitalisme, zal in China nog een lange historische periode in beslag nemen. Maar wij moeten allemaal voor ogen houden dat het nieuwe systeem van het socialisme zonder enige twijfel zal worden versterkt. Het staat vast dat we een socialistische staat kunnen opbouwen, met moderne industrie, moderne landbouw en moderne wetenschap en cultuur.

Rede op de nationale conferentie van de Chinese Kommunistische Partij over propagandawerk (12 maart 1957).

44. Het aantal intellectuelen dat onze staat vijandig gezind is, is zeer klein. Ze zijn niet gelukkig met onze staat, dat wil zeggen met de diktatuur van het proletariaat; ze verlangen terug naar de oude maatschappij. Zodra ze kans zien, maken ze moeilijkheden en proberen ze de Kommunistische Partij ten val te brengen en het oude China te herstellen. Als het erom gaat te kiezen tussen de weg van het proletariaat en die van de bourgeoisie, tussen de socialistische weg en de kapitalistische weg, dan kiezen deze mensen iedere keer koppig de laatste. In feite is deze weg onmogelijk, en daarom zijn ze bereid om te kapituleren voor het imperialisme, het feodalisme en het bureaucraties kapitalisme. Dergelijke mensen kunnen we aantreffen in politieke kringen, in de kringen van industrie en handel, van cultuur en onderwijs, van wetenschap en techniek, en in religieuze kringen; en deze mensen zijn heel erg reaktionair.

Rede op de nationale conferentie van de Chinese Kommunistische Partij over propagandawerk (12 maart 1957).

45. Het grote probleem is de opvoeding van de boeren. De boeren-economie is versplinterd, en zoals we uit de ervaringen in de Sowjet-Unie kunnen leren, zal er een lange periode van nauwgezet werk nodig zijn voor de socialisering van de landbouw. Zonder socialisering van de landbouw kan er niet een volledig, stevig gevestigd socialisme zijn.

*„Over de demokratiese diktatuur van het volk“
(30 juni 1949).*

46. Wij moeten er vertrouwen in hebben ten eerste dat de massa van de boeren bereid is om onder leiding van de Partij stap voor stap verder te gaan op weg naar het socialisme, en ten tweede dat de Partij in staat is, de boeren langs deze weg te leiden. Deze twee punten zijn de kern van de zaak, de hoofdlijn.

*Over het vraagstuk van de agrariese koöperatie
(31 juli 1955).*

47. De leidende organen in de koöperaties moeten ervoor zorgen dat de arme boeren en de boeren van de nieuwe lagere middenklasse een overheersende positie in deze organen hebben en dat de boeren van de oude lagere middenklasse en de boeren van de hogere middenklasse (oud én nieuw) een ondersteunende kracht kunnen vormen. Alleen op deze manier kan de eenheid tussen de arme boeren en de boeren van de middenklasse bereikt worden, alleen zo kunnen de koöperaties zich versterken, kan de produktie worden uitgebreid en kan de socialistiese omvorming van het gehele platteland op de juiste wijze worden uitgevoerd, volgens de politiek van de Partij. Als dit niet gebeurt, kan de eenheid tussen de arme boeren en de boeren van de middenklasse niet tot stand komen, kunnen de koöperaties niet versterkt worden, kan de produktie niet worden uitgebreid en kan de socialistiese omvorming van het hele platteland niet bereikt worden.

*Inleidende aantekening bij „Hoe het overwicht
in de Woetang-koöperatie van de middenklasse-
boeren overging op de arme boeren“ (1955).*

48. Het is van essentieel belang dat we ons verenigen met de boeren van de middenklasse, en het is verkeerd om dat niet te doen. Maar op wie moeten de werkende klasse en de Kommunisten

tiese Partij steunen op het platteland om zich met de boeren van de middenklasse te kunnen verenigen en om de socialistiese omvorming van het gehele platteland uit te voeren? Natuurlijk op niemand anders dan de arme boeren. Dat hebben we gedaan toen de strijd tegen de grootgrondbezitters werd aangeboden en de herverdeling van het land werd uitgevoerd en dat moeten we vandaag de dag doen, nu de strijd wordt aangeboden tegen de rijke boeren en andere kapitalistiese elementen om de socialistiese omvorming van de landbouw te bereiken. In beide revolutionaire perioden waren de boeren van de middenklasse in het begin erg onzeker. Pas als ze zien hoe de algemene loop van de gebeurtenissen zich ontwikkelt en dat de overwinning van de revolutie gaat komen, pas dan zullen de boeren van de middenklasse zich achter de revolutie scharen. De arme boeren moeten de boeren van de middenklasse bewerken en hen overhalen, zodat de revolutie zich van dag tot dag uitbreidt net zolang tot ze de eindoverwinning behaalt.

Inleidende aantekening bij „De les van de koöperatie van midden-boeren en de koöperatie van arme boeren in het gewest Foean” (1955).

49. Onder de welgestelde boeren bestaat een ernstige tendens in de richting van het kapitalisme. Deze tendens zal snel toenemen als we, tijdens de koöperatieve beweging en een zeer lange periode daarna, ook maar enigszins het politieke werk onder de boeren verwaarlozen.

Inleidende aantekening bij „Tegen de tendens in de richting van het kapitalisme moet een vastberaden strijd worden gevoerd” (1955).

50. De beweging voor landbouwkoöperaties is vanaf het eerste begin een felle ideologische en politieke strijd geweest. Geen enkele koöperatie kan gevestigd worden zonder dat een dergelijke

strijd geleverd is. Voordat er een gloednieuw maatschappelijk stelsel opgebouwd kan worden op de plaats van het oude, moet die plaats goed schoongeveegd worden. Overblijfselen van oude ideeën, die het oude stelsel weerspiegelen, blijven onveranderlijk nog lange tijd in de hoofden van de mensen hangen, en ze geven zich niet gemakkelijk gewonnen. Nadat een koöperatie is opgericht, moet er nog vele malen strijd gevoerd worden voor ze verstevigd kan worden. En zelfs dan nog kan een koöperatie instorten op het moment dat ze het wat rustiger aan doet.

*Inleidende aantekening bij „Een ernstige les“
(1955).*

51. De spontane krachten van het kapitalisme zijn de laatste jaren regelmatig groter geworden op het platteland: overal staken nieuwe rijke boeren de kop op en vele welgestelde boeren streefden er naar om rijke boeren te worden. Aan de andere kant leven vele arme boeren nog steeds in armoede omdat ze niet over voldoende produktiemiddelen beschikken en daarom zitten sommigen in de schulden en anderen verkopen of verpachten hun land. Als wij niet ingrijpen in deze ontwikkeling, zal de polarisatie op het platteland onvermijdelijk met de dag scherper worden. Die boeren die hun land verliezen en diegenen die in armoede blijven leven, zullen klagen dat wij niets doen om hen voor de ondergang te behoeden of hen bij te staan in het overwinnen van hun moeilijkheden. Ook de welgestelde boeren van de middenklasse zullen niet gelukkig met ons zijn, want zij werken in kapitalistische richting en wij zullen nooit in staat zijn om aan hun verlangens tegemoet te komen, omdat we niet van plan zijn om de richting van het kapitalisme op te gaan. Kan het verbond tussen arbeiders en boeren onder deze omstandigheden overeind blijven? Natuurlijk niet. Er is geen oplossing voor dit probleem, behalve op een nieuwe basis. En die basis betekent dat we stap voor stap de socialistiese omvorming van de landbouw tot stand moeten brengen, precies tegelijk met het geleidelijk verwezenlijken van de socialistiese industrialisatie en de socialistiese omvorming van de

ambachten en van de kapitalistische industrie en handel; het betekent met andere woorden, dat de koöperaties doorgevoerd worden, dat de ekonomie van de rijke boeren en de individuele ekonomie op het platteland uitgeschakeld worden zodat alle mensen op het land het samen steeds beter zullen krijgen. Wij houden vol dat dit de enige manier is om het verbond tussen de arbeiders en de boeren te verstevigen.

Over de kwestie van de agrarische koöperatie (31 juli 1955).

52. Als we het over „totale planning” hebben, bedoelen we planning die rekening houdt met de belangen van de zeshonderd miljoen mensen in ons land. Bij het maken van plannen, bij het afhandelen van zaken of bij het overdenken van problemen moeten we uitgaan van het feit dat China een bevolking van zeshonderd miljoen mensen heeft, en dit feit mogen we nooit uit het oog verliezen.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

53. Naast de leiding van de Partij is onze bevolking van zeshonderd miljoen een faktor van doorslaggevende betekenis. Meer mensen betekent dat er meer ideeën opborrelen, dat er meer enthousiasme is en meer energie. Nooit tevoren is de massa van het volk zo geïnspireerd geweest, zo strijdlustig en zo ondernemend, als op het ogenblik.

„De invoering van een koöperatie” (15 april 1958).

54. Afgezien van hun andere kenmerken is het opmerkelijke van China's zeshonderd miljoen mensen dat ze „arm en een onbeschreven blad” zijn. Dat lijkt slecht maar in werkelijkheid is het goed. Armoede roept het verlangen naar verandering op, het ver-

langen naar aktie en het verlangen naar revolutie. Op een onbeschreven blad papier kan men de helderste en mooiste letters schrijven en de helderste en mooiste schilderijen maken.

„De invoering van een koöperatie” (15 april 1958).

55. Na de overwinning van de Chinese revolutie in het gehele land en de oplossing van het landprobleem zullen er in China nog twee fundamentele tegenstellingen bestaan. De eerste is inwendig, namelijk de tegenstelling tussen de arbeidersklasse en de burgerij. De tweede is uitwendig, namelijk de tegenstelling tussen China en de imperialistische landen. Daarom moet de staatsmacht van de volksrepubliek onder leiding van de arbeidersklasse na de overwinning van de demokratiese revolutie van het volk, niet worden verzwakt, maar versterkt.

„Rapport aan de Tweede Plenaire Zitting van het Zevende Centraal Komitee van de Chinese Kommunistiese Partij” (5 maart 1949).

56. „Willen jullie de staatsmacht niet afschaffen?” Ja, dat willen we, maar niet nu meteen; dat kunnen we nog niet. Waarom niet? Omdat het imperialisme nog bestaat, omdat de reaktie in eigen land nog bestaat, omdat er in ons land nog klassen bestaan. Op dit ogenblik is onze taak de versterking van het apparaat van de volksstaat – in hoofdzaak het volksleger, de volkspolitie en de volksrechtsbanken – ten einde de nationale defensie te versterken en de belangen van het volk te beschermen.

„Over de demokratiese diktatuur van het volk” (30 juni 1949).

57. Onze staat is een demokratiese diktatuur van het volk, die onder leiding staat van de werkende klasse en die gebaseerd is op het verbond tussen de arbeiders en de boeren. Waarom is er diktatuur?

De eerste funktie van de diktatuur is het onderdrukken van de reaktionaire klassen en elementen en van die uitbuiters in ons land die de socialistiese revolutie tegenwerken, het onderdrukken van diegenen die onze socialistiese opbouw proberen te saboteren, of als we het in andere woorden zeggen, het oplossen van de interne tegenstellingen tussen onszelf en de vijand. Bijvoorbeeld, het arresteren, berechten en veroordelen van bepaalde kontra-revolutionairen, en het ontnemen van hun stemrecht en hun vrijheid van spreken van een bepaalde tijd aan grootgrondbezitters en burokratische kapitalisten – dit alles valt onder onze diktatuur. Om de algemene orde te handhaven en de belangen van het volk te beschermen, is het evenzo nodig om diktatuur uit te oefenen over zwendelaars, oplichters, brandstichters, moordenaars, misdadige bendes en andere schurken die de algemene orde ernstig verstoren. De tweede funktie van deze diktatuur is het beschermen van ons land tegen ondermijning en mogelijke agressie door buitenlandse vijanden. In dat geval is het de taak van onze diktatuur om de externe tegenstelling tussen onszelf en de vijand op te lossen. Het doel van deze diktatuur is het beschermen van ons hele volk, zodat allen zich kunnen wijden aan vreedzame arbeid en China op kunnen bouwen tot een socialisties land met moderne industrie, landbouw, wetenschap en kultuur.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

58. De demokratiese diktatuur van het volk heeft de leiding nodig van de werkende klasse. Want alleen de werkende klasse heeft de meest vooruitziende blik, is het meest onbaatzuchtig en door en door revolutionair. De hele geschiedenis van de revolutie bewijst dat zonder de leiding van de werkende klasse revolutie mislukt en dat onder leiding van de werkende klasse revolutie overwint.

*„Over de demokratiese diktatuur van het volk”
(30 juni 1949).*

59. De democratische diktatuur van het volk is gebaseerd op het verbond tussen de werkende klasse, de boerenstand en de kleinburgerij in de steden, en vooral op het verbond tussen de arbeiders en de boeren, omdat deze twee klassen 80 tot 90 procent van de Chinese bevolking omvatten. Deze twee klassen zijn de belangrijkste kracht om het imperialisme en de reaktionairen van de Kwomintang omver te werpen. Ook de overgang van de Nieuwe Democratie naar het socialisme hangt voornamelijk van dit verbond af.

*„Over de democratische diktatuur van het volk”
(30 juni 1949).*

60. De klassenstrijd en de strijd voor de produktie en het wetenschappelijke experiment zijn de drie grote revolutionaire bewegingen voor de opbouw van een machtig socialisties land. Deze bewegingen zijn een zekere waarborg dat de kommunisten vrij van burokratie en immuun tegen revisionisme en dogmatisme zullen zijn en voor altijd onoverwinnelijk zullen blijven. Ze zijn een betrouwbare garantie dat het proletariaat zich zal kunnen verenigen met de brede werkende massa's en een democratische diktatuur zal kunnen verwezenlijken. Als bij afwezigheid van deze bewegingen de grootgrondbezitters, de rijke boeren, kontra-revolutionairen, slechte elementen en allerlei woestelingen de gelegenheid kregen uit hun holen te kruipen, terwijl onze kaders hun ogen voor dit alles zouden sluiten en in vele gevallen er zelfs niet in zouden slagen het onderscheid te maken tussen de vijand en onszelf, maar met de vijand zouden samenwerken en door hem zouden worden besmet, verdeeld en gedemoraliseerd – als onze kaders zo van ons zouden worden weggehaald, of als de vijand kans zou zien binnen te dringen, en als vele van onze arbeiders, boeren en intellectuelen onverdedigd tegen zowel de zachte als de harde taktiek van de vijand werden achtergelaten, dan zou het niet lang duren – misschien slechts enkele jaren of tien jaar, of ten hoogste verscheidene tientallen jaren – voor onvermijdelijk op nationale schaal een kontra-revolutionair herstel zou plaatsvinden, de marxisties-leninistische partij ongetwijfeld een revisionistische of fascistiese partij zou worden en heel China van kleur zou veranderen.

Aantekening bij „De zeven goedgeschreven documenten van de provincie Tsjekiang inzake de deelneming van kaders aan lichamelijk werk“ (9 mei 1963), geciteerd in Over Chroestsjows schijnkommunisme en zijn historische lessen voor de wereld.

61. De democratische diktatuur van het volk maakt gebruik van twee methoden. Tegenover de vijand gebruikt ze de methode van de diktatuur -- dat wil zeggen dat ze de vijand zo lang als nodig is niet laat deelnemen aan politieke activiteiten en hem dwingt de wetten van de Volksregering te gehoorzamen en te werken, en zich door te werken om te vormen tot een ander mens. Tegenover het volk daarentegen gebruikt zij niet de methode van dwang maar die van de democratie -- dat wil zeggen dat ze het volk noodzakelijk aan politieke activiteiten moet laten deelnemen en het niet moet dwingen dit of dat te doen, maar de methode van de democratie aanwendt om het op te voeden en te overreden.

Slotrede op de tweede zitting van het Eerste Nationaal Comité van de Politieke Raadgevende Konferentie van het Chinese Volk (23 juni 1950).

62. Onder leiding van de Kommunistiese Partij voert het Chinese volk een krachtige rektifikatiebeweging door om de snelle ontwikkeling van het socialisme in China een hechtere basis te geven. Dit is een beweging om een nationale discussie op gang te brengen, een discussie die tegelijk geleid en vrij is, een discussie in de stad en op het platteland over kwesties als de socialistiese weg tegenover de kapitalistiese weg, het fundamentele systeem van onze staat en de belangrijkste beleidslijnen, de stijl van werken van funktionarissen in de Partij en in de regering, en de kwestie van het welzijn van het volk, een discussie die gevoerd wordt door feiten naar voren te brengen en de zaken te bediskussieren, om zo die tegenstellingen onder het volk, die nu leven en waarvoor nu een onmiddellijke oplossing nodig is, op de juiste

wijze op te lossen. Dit is een socialistiese beweging, waardoor het volk in staat wordt gesteld zich zelf op te voeden en om te vormen.

Rede op de bijeenkomst van de Opperste Sovjet van de USSR ter viering van de 40ste verjaardag van de Grote Socialistiese Oktoberrevolutie (6 november 1957).

63. Uitermate zware taken staan ons te wachten bij het grote werk van de opbouw. Hoewel onze Partij meer dan tien miljoen leden telt, vormen ze nog slechts een zeer kleine minderheid van de bevolking van het land. Op de regeringsdepartementen en in publieke organisaties en ondernemingen moet veel werk door niet-partijleden worden verzet. Dit werk kan onmogelijk goed gedaan worden als we niet weten hoe we op de massa's moeten bouwen en met mensen van buiten de Partij moeten samenwerken. Terwijl we verdergaan met het versterken van de eenheid van de gehele Partij, moeten we ook verdergaan met het versterken van de eenheid van al onze nationaliteiten, demokratiese klassen, demokratiese partijen en volksorganisaties, en met de versteviging en uitbreiding van het volksdemokratiese verenigd front, en we moeten ons gewetensvol ontdoen van iedere ongezonde uiting in welke schakel van ons werk dan ook, die schadelijk is voor de eenheid tussen Partij en volk.

„Openingstoepspraak op het Achtste Nationaal Kongres van de Chinese Kommunistiese Partij” (15 september 1956).

IV. DE JUISTE BEHANDELING VAN TEGENSTELLINGEN ONDER HET VOLK

64. Wij worden gekonfronteerd met twee soorten maatschappelijke tegenstellingen – namelijk de tegenstellingen tussen onszelf en de vijand en die onder het volk zelf. Deze twee zijn volkomen verschillend van aard.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

65. Om deze twee verschillende soorten tegenstellingen goed te kunnen begrijpen, moeten we eerst heel duidelijk weten wat er bedoeld wordt met „het volk” en wat er bedoeld wordt met „de vijand”. (. . .) In het huidige stadium, de periode waarin het socialisme opgebouwd wordt, vallen alle klassen, lagen en maatschappelijke groepen die de zaak van de socialistiese opbouw gunstig gezind zijn, steunen en ervoor werken, binnen de categorie van het volk. terwijl alle sociale krachten en groepen die zich tegen de socialistiese revolutie verzetten en de socialistiese opbouw vijandig gezind zijn of deze saboteren, allemaal vijanden van het volk zijn.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

66. Onder de thans in China geldende omstandigheden omvatten de tegenstellingen onder het volk de tegenstellingen binnen de arbeidersklasse, de tegenstellingen binnen de boerenstand, de tegenstellingen binnen de intelligentsia, de tegenstellingen tussen de arbeidersklasse en de boerenstand, de tegenstellingen tussen de arbeiders en boeren aan de ene kant en de intellectuelen aan de andere kant, de tegenstellingen tussen de arbeidersklasse en andere delen van het werkende volk enerzijds en de nationale bourgeoisie anderzijds, de tegenstellingen binnen de nationale bourgeoisie, enzovoort. Onze Volksregering is een regering die werkelijk de belangen van het volk vertegenwoordigt, een regering die het

volk dient. Toch bestaan er nog zekere tegenstellingen tussen de regering en het volk. Hieronder vallen de tegenstellingen tussen de belangen van de staat, de belangen van het kollektief en de belangen van het individu; tussen democratie en centralisme; tussen de leiding en degenen die geleid worden; en de tegenstelling die voortkomt uit de bureaucratiese manier van werken van bepaalde mensen in de regering in hun relaties met de massa's. Ook dit zijn allemaal tegenstellingen onder het volk. In het algemeen gesproken is de fundamentele gelijkheid van de belangen van het volk de grondslag van de tegenstellingen onder het volk.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

67. De tegenstellingen tussen onszelf en de vijand zijn antagonistiese tegenstellingen. Binnen de rijen van het volk zijn de tegenstellingen onder de werkende mensen niet-antagonisties, terwijl de tegenstellingen tussen de uitgebuite klassen en de uitbuitende klassen behalve een antagonisties aspekt ook een niet-antagonisties aspekt hebben.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

68. Hoe moeten we in het politieke leven van ons volk een onderscheid maken tussen juist en verkeerd in iemands woorden en daden? Op basis van de beginselen van onze grondwet, de wil van de overgrote meerderheid van ons volk en de gemeenschappelijke politieke standpunten die bij verschillende gelegenheden door onze politieke partijen en groepen bekend zijn gemaakt, zijn wij van mening dat in het algemeen de volgende criteria moeten worden aangelegd:

1. Woorden en uaden moeten de eenheid van de mensen van onze verschillende nationaliteiten bevorderen en zij mogen geen tweedracht zaaien.
2. Ze moeten de socialistiese omvorming en de socialistiese opbouw ten goede komen en ze mogen daar geen afbreuk aan doen.

3. Ze moeten een bijdrage leveren aan de versteviging van de democratische diktatuur van het volk, en ze mogen deze niet ondermijnen of verzwakken.

4. Ze moeten een bijdrage leveren aan de versteviging van het democratie-centralisme, en ze mogen deze niet ondermijnen of verzwakken.

5. Ze moeten mede de leiding van de Kommunistiese Partij versterken en niet verwerpen of verzwakken.

6. Ze moeten de internationale socialistiese eenheid en de eenheid van alle vredelievende volkeren van de wereld bevorderen en niet schaden.

Van deze zes criteria zijn de socialistiese weg en de leiding van de Partij het belangrijkste.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

69. De onderdrukking van de kontrarevolutionairen is een vraagstuk van strijd tussen ons en onze vijand, een tegenstelling tussen ons en de vijand. Er zijn mensen onder het volk, die deze kwestie in een enigszins ander licht zien. Twee soorten personen houden er een standpunt op na, dat van het onze verschilt. Zij, die een rechtse manier van denken hebben, maken geen onderscheid tussen ons en onze vijanden en zien de vijanden voor onze eigen mensen aan. Als vrienden beschouwen ze degenen, die door de brede massa's als vijanden worden beschouwd. Zij, die een „linkse” manier van denken hebben, geven van de tegenstellingen tussen ons en onze vijanden een dermate vergrote voorstelling, dat zij bepaalde tegenstellingen onder het volk voor tegenstellingen met de vijand aanzien, en beschouwen personen als kontrarevolutionairen die dat in werkelijkheid helemaal niet zijn. Beide standpunten zijn verkeerd. Geen van beide kan leiden tot de juiste behandeling van het vraagstuk van de onderdrukking van de kontrarevolutionairen of tot een juiste waardering van dit werk.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

70. Tegenstellingen die kwalitatief verschillen, kunnen alleen door kwalitatief verschillende methoden opgelost worden. Bijvoorbeeld, de tegenstelling tussen het proletariaat en de bourgeoisie wordt opgelost door de methode van socialistiese revolutie; de tegenstelling tussen de grote massa's van het volk en het feodale sisteem wordt opgelost door de methode van de democratische revolutie; de tegenstelling tussen de koloniën en het imperialisme wordt opgelost door de methode van de nationale revolutionaire oorlog; de tegenstelling tussen de werkende klasse en de klasse van de boeren in een socialistiese maatschappij wordt opgelost door de methode van het kollektiveren en mechaniseren van de landbouw; tegenstellingen binnen de Kommunistiese Partij worden opgelost door de methode van kritiek en zelfkritiek; de tegenstelling tussen de maatschappij en de natuur wordt opgelost door de methode van het ontwikkelen van de produktiekrachten (. . .) Aan het principe, dat verschillende methoden moeten worden toegepast om verschillende tegenstellingen op te lossen, moeten marxisten-leninisten zich strikt houden.

„Over de tegenstelling“ (augustus 1937).

71. Aangezien de tegenstellingen tussen ons en de vijand en de tegenstellingen onder het volk van verschillende aard zijn, moeten ze door verschillende methoden opgelost worden. Kortgezegd is de eerste soort een kwestie van het trekken van een duidelijke scheidslijn tussen onszelf en de vijand, en de tweede soort een kwestie van het trekken van een duidelijke scheidslijn tussen goed en verkeerd. Natuurlijk is het waar dat het onderscheid tussen ons en de vijand eveneens een probleem van goed of verkeerd is. Zo is bijvoorbeeld de vraag wie gelijk heeft, wij of de binnenlandse en buitenlandse reaktionairen, de imperialisten, de feodalen en de burokratische kapitalisten, eveneens een zaak van goed en verkeerd, maar dit valt onder een andere categorie dan vraagstukken van goed of kwaad onder het volk.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

72. De enige manier om kwesties van ideologische aard of geschilpunten onder het volk op te lossen is de democratische methode, de methode van discussie, van kritiek, van overreding en opvoeding en niet door de methode van dwang en onderdrukking.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen van het volk (27 februari 1957).

73. Om effectief te kunnen produceren en studeren en zijn leven behoorlijk te kunnen inrichten, verlangt het volk van zijn regering en van hen die de leiding hebben bij de produktie en in kulturele en onderwijsorganisaties dat zij passende opdrachten met een bindend karakter geven. Het spreekt vanzelf dat zonder dergelijke bestuurlijke regelingen de openbare orde onmogelijk te handhaven zou zijn. Bij de oplossing van tegenstellingen onder het volk vullen bestuurlijke voorschriften en de methode van overreding en opvoeding elkaar aan. Zelfs bestuurlijke voorschriften ter handhaving van de openbare orde moeten gepaard gaan met overreding en opvoeding, want in vele gevallen richten reglementeringen alleen niets uit.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

74. De burgerij en de kleinburgerij zullen onvermijdelijk uiting geven aan hun eigen ideologieën. Onvermijdelijk zullen ze zich hardnekkig met alle mogelijke middelen in politieke en ideologische kwesties uitspreken. We kunnen niets anders van hen verwachten. Wij mogen geen gebruik maken van de methode van onderdrukking en hen beletten zich te uiten, maar we moeten hen daarin hun gang laten gaan en tegelijkertijd met hen discussiëren en hen op passende wijze bekritisieren. Ongetwijfeld moeten wij alle soorten verkeerde gedachten aan kritiek onderwerpen. Het zou zeker niet juist zijn van kritiek af te zien, toe te kijken terwijl verkeerde ideeën zich ongehinderd verbreiden en toe te laten dat ze alles gaan beheersen. Fouten moeten bekritiseerd worden, en giftige planten bestreden waar ze maar opgroeien.

Een dergelijke kritiek mag echter niet dogmatisch zijn, en de metafysische methode mag niet gebruikt worden, maar men moet zijn best doen de dialektische methode toe te passen. Wat we nodig hebben, is een wetenschappelijke analyse en overtuiging door argumenten.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

75. Het is noodzakelijk de tekortkomingen van het volk te bekritisieren. (. . .) maar daarbij moeten we oprecht op het standpunt van het volk gaan staan, en spreken vanuit ons vurig verlangen het volk te beschermen en op te voeden. Als we kameraden als vijanden behandelen dan betekent dat, dat we het standpunt van de vijand innemen.

„Toespraken op het Kongres van Jenan over literatuur en kunst” (mei 1942).

76. Tegenstellingen en strijd zijn universeel en absoluut; maar de methoden om tegenstellingen op te lossen, dus de vormen van strijd, verschillen al naar gelang de verschillen in het karakter van de tegenstellingen. Sommige tegenstellingen worden gekenmerkt door een openlijk antagonisme, andere niet. Overeenkomstig de concrete ontwikkeling der dingen ontwikkelen sommige aanvankelijk niet-antagonistische tegenstellingen zich tot antagonistische, terwijl andere aanvankelijk antagonistische tegenstellingen zich tot niet-antagonistische ontwikkelen.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

77. Onder normale omstandigheden zijn tegenstellingen onder het volk niet antagonistisch. Maar als ze niet op de juiste manier

afgepakt worden of als we onze waakzaamheid laten verslappen en minder op onze hoede zijn, kan er antagonisme ontstaan. In een socialisties land is zo'n soort ontwikkeling gewoonlijk alleen maar een plaatselijk en tijdelijk verschijnsel. Dat komt omdat het sisteem van uitbuiting van de ene mens door de andere is afgeschaft en omdat de belangen van het volk fundamenteel gelijk zijn.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

78. In ons land behoort de tegenstelling tussen de arbeidersklasse en de nationale bourgeoisie tot de kategorie van de tegenstellingen onder het volk. Alles bijeen genomen vormt de klassenstrijd tussen deze twee een klassenstrijd binnen het volk, omdat de Chinese nationale bourgeoisie een tweeledig karakter heeft. In de periode van de socialistiese revolutie vormt de uitbuiting van de arbeidersklasse voor eigen winst één kant van het karakter voor de nationale bourgeoisie, terwijl haar steun aan de grondwet en haar bereidheid de socialistiese omvorming te aanvaarden de andere vormen. De nationale bourgeoisie verschilt van de imperialisten, de grootgrondbezitters en de burokratische kapitalisten. De tegenstelling tussen de nationale bourgeoisie en de arbeidersklasse is een tegenstelling tussen de uitbouter en de uitgebuiten, en door haar karakter zelf antagonisties. In de konkrete omstandigheden van China kan deze antagonistiese klassentegenstelling echter, als ze juist wordt behandeld, in een niet-antagonistiese worden omgezet en met vreedzame methoden opgelost worden. Ze zal evenwel in een tegenstelling tussen ons en de vijand veranderen als we haar niet juist behandelen en geen politiek volgen van vereniging met kritiek op en opvoeding van de nationale bourgeoisie, of als de nationale bourgeoisie onze politiek in dit opzicht niet aanvaardt.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

79. Het (de kontrarevolutionaire opstand in Hongarije in 1956) was een geval waarin reaktionairen in een socialisties land, in een verbond met de imperialisten, het doel van hun samenzwering proberen te verwezenlijken door tegenstellingen onder het volk te benutten om tweedracht te zaaien en wanorde te stichten. Deze les van de Hongaarse gebeurtenissen verdient onze aandacht.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

V. OORLOG EN VREDE

80. Oorlog is de hoogste vorm van strijd voor de oplossing van tegenstellingen tussen klassen, volken, landen of politieke groeperingen, als die zich tot een bepaalde fase hebben ontwikkeld; en heeft bestaan sinds de opkomst van het privé-eigendom en de klassen.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog” (december 1936).

81. „De oorlog is de voortzetting van de politiek”. In deze zin is oorlog politiek en de oorlog zelf een politieke aktie; sinds de oudheid is er nooit een oorlog zonder politiek karakter geweest. (...) De oorlog heeft echter ook zijn eigen bijzondere kenmerken, en in deze zin kan hij niet met de politiek in het algemeen worden gelijkgesteld. „De oorlog is de voortzetting van de politiek met andere (...) middelen”. Als de politiek zich heeft ontwikkeld tot een punt, waar zij niet met de gebruikelijke middelen verder kan, breekt de oorlog uit om de hindernissen weg te vegen (...). Als de hindernis verwijderd is en ons politiek doel bereikt, eindigt de oorlog. Maar zolang de hindernissen niet volledig weggeveegd zijn, moet de oorlog doorgaan tot het politieke doel helemaal is bereikt. (...) Daarom kan men stellen dat de politiek een oorlog zonder bloedvergieten is, terwijl de oorlog een politiek met bloedvergieten is.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

82. De geschiedenis toont aan dat er twee soorten oorlogen zijn, rechtvaardige en onrechtvaardige. Alle progressieve oorlogen zijn rechtvaardig, en alle oorlogen die de vooruitgang belemmeren zijn onrechtvaardig. Wij kommunisten zijn tegen alle onrechtvaardige oorlogen die de vooruitgang belemmeren, maar we zijn niet tegen progressieve rechtvaardige oorlogen. Wij kommunisten zijn niet alleen niet tegen rechtvaardige oorlogen, maar we

79. Het (de kontrarevolutionaire opstand in Hongarije in 1956) was een geval waarin reaktionairen in een socialisties land, in een verbond met de imperialisten, het doel van hun samenzwering proberen te verwezenlijken door tegenstellingen onder het volk te benutten om tweedracht te zaaien en wanorde te stichten. Deze les van de Hongaarse gebeurtenissen verdient onze aandacht.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

V. OORLOG EN VREDE

80. Oorlog is de hoogste vorm van strijd voor de oplossing van tegenstellingen tussen klassen, volken, landen of politieke groeperingen, als die zich tot een bepaalde fase hebben ontwikkeld; en heeft bestaan sinds de opkomst van het privé-eigendom en de klassen.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog” (december 1936).

81. „De oorlog is de voortzetting van de politiek”. In deze zin is oorlog politiek en de oorlog zelf een politieke actie; sinds de oudheid is er nooit een oorlog zonder politiek karakter geweest. (...) De oorlog heeft echter ook zijn eigen bijzondere kenmerken, en in deze zin kan hij niet met de politiek in het algemeen worden gelijkgesteld. „De oorlog is de voortzetting van de politiek met andere (...) middelen”. Als de politiek zich heeft ontwikkeld tot een punt, waar zij niet met de gebruikelijke middelen verder kan, breekt de oorlog uit om de hindernissen weg te vegen (...). Als de hindernis verwijderd is en ons politiek doel bereikt, eindigt de oorlog. Maar zolang de hindernissen niet volledig weggeveegd zijn, moet de oorlog doorgaan tot het politieke doel helemaal is bereikt. (...) Daarom kan men stellen dat de politiek een oorlog zonder bloedvergieten is, terwijl de oorlog een politiek met bloedvergieten is.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

82. De geschiedenis toont aan dat er twee soorten oorlogen zijn, rechtvaardige en onrechtvaardige. Alle progressieve oorlogen zijn rechtvaardig, en alle oorlogen die de vooruitgang belemmeren zijn onrechtvaardig. Wij kommunisten zijn tegen alle onrechtvaardige oorlogen die de vooruitgang belemmeren, maar we zijn niet tegen progressieve rechtvaardige oorlogen. Wij kommunisten zijn niet alleen niet tegen rechtvaardige oorlogen, maar we

nemen er actief aan deel. De Eerste Wereldoorlog is een voorbeeld van een onrechtvaardige oorlog: beide partijen vochten voor imperialistische belangen, en daarom waren de kommunisten over de hele wereld krachtig tegen die oorlog gekant. Een dergelijke oorlog moet worden tegengegaan door al het mogelijke te doen om hem te voorkomen vóórdat hij uitbreekt, en door – als hij eenmaal uitgebroken is – wanneer mogelijk, oorlog met oorlog te bestrijden en een onrechtvaardige oorlog met een rechtvaardige oorlog tegen te gaan.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

83. In een klassenmaatschappij zijn revoluties en revolutionaire oorlogen onvermijdelijk; zonder deze is het onmogelijk een sprong in de maatschappelijke ontwikkeling te maken en de reaktionaire heersende klassen omver te werpen, waardoor het volk onmogelijk de politieke macht veroveren kan.

„Over de tegenstelling” (augustus 1937).

84. Een revolutionaire oorlog is een tegengif dat niet alleen het vergif van de vijand onschadelijk maakt, maar ons ook van ons eigen vuil verlost. Elke rechtvaardige revolutionaire oorlog bezit een geweldige kracht, en kan vele dingen omvormen of de weg voor hun omvorming effenen. De Chinees-Japanse oorlog zal zowel China als Japan omvormen; aangenomen dat China in de Verzetsoorlog en in het verenigd front volhardt, zal het oude Japan zeker in een nieuw Japan worden omgevormd en het oude China in een nieuw China, en de mensen en al het andere in China zowel als Japan zullen tijdens en na de oorlog worden veranderd.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

85. Elke kommunist moet doordrongen zijn van deze waarheid: „Politieke macht komt voort uit de loop van een geweer”.

„Problemen van oorlog en strategie“ (6 november 1938).

86. Het gewapenderhand grijpen van de macht, het oplossen van de zaak door middel van oorlog, is de centrale taak en de hoogste vorm van de revolutie. Dit marxisties-leninisties principe van de revolutie is algemeen geldig, voor China en voor alle andere landen.

„Problemen van oorlog en strategie“ (6 november 1938).

87. Zonder gewapende strijd zou in China noch het proletariaat, noch het volk, noch de Kommunistiese Partij een voet aan de grond gekregen hebben en zou de revolutie onmogelijk kunnen zegevieren. Gedurende deze jaren (de achttien jaar sinds de oprichting van de Partij) zijn de ontwikkeling, versteviging en bolsjewisering van onze Partij doorgegaan temidden van revolutionaire oorlogen; zonder gewapende strijd zou de Kommunistiese Partij vast en zeker niet zijn wat ze vandaag is. De kameraden van de hele Partij mogen deze ervaring, waarvoor we met bloed hebben betaald, nooit vergeten.

„De introductie van De Kommunist“ (4 oktober 1939).

88. Volgens de marxistiese theorie over de staat is het leger het hoofdbestanddeel van de staatsmacht. Wie de staatsmacht wil grijpen en behouden, moet een sterk leger hebben. Sommige mensen maken ons belachelijk als de verdedigers van de „almacht van de oorlog“. Ja, we verkondigen de almacht van de revolutionaire oorlog; dat is goed, niet verkeerd, het is marxisties. De geweren van de Russiese Kommunistiese Partij schiepen het socialisme. We zullen een domokratiese republiek scheppen. De ervaring van de klassenstrijd in het tijdperk van het imperialisme leert ons, dat de arbeidersklasse en de werkende massa's uitsluitend door de macht van het geweer de gewapende burgerij en

grootgrondbezitters kunnen verslaan; in deze zin kunnen we zeggen dat de hele wereld alleen met geweren omgevormd kan worden.

„Problemen van oorlog en strategie” (6 november 1938).

89. Wij zijn voorstanders van de afschaffing van de oorlog, wij willen geen oorlog; maar de oorlog kan alleen door oorlog worden afgeschaft; en om het geweer kwijt te raken is het nodig het geweer ter hand te nemen.

„Problemen van oorlog en strategie” (6 november 1938).

90. De oorlog, dat wangedrocht waarin mensen elkaar afslachten, zal uiteindelijk door de vooruitgang van de menselijke maatschappij vernietigd worden, en dat zal niet al te lang meer duren. Maar er is maar één manier om hem te vernietigen en dat is: oorlog bestrijden met oorlog, kontra-revolutionaire oorlog bestrijden met revolutionaire oorlog, nationale kontra-revolutionaire oorlog bestrijden met nationale revolutionaire oorlog en kontra-revolutionaire klassenoorlog bestrijden met revolutionaire klassenoorlog. (...) Als de menselijke maatschappij het punt nadert waar klassen en staten niet meer bestaan dan zullen er geen oorlogen meer zijn kontrarevolutionair noch revolutionair, onrechtvaardig noch rechtvaardig; dat zal het tijdperk van eeuwige vrede voor de mensheid zijn. Onze studie van de wetten van de revolutionaire oorlog komt voort uit het verlangen alle oorlogen uit te schakelen; hierin ligt het onderscheid tussen ons kommunisten en alle uitbuitende klassen.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog” (december 1936).

91. Ons land en alle andere socialistiese landen willen vrede; en dat willen de volkeren van alle landen in de wereld ook. De enigen die hunkeren naar oorlog en die geen vrede willen, zijn bepaalde groepen monopolie-kapitalisten in een handjevol imperialistische landen, die voor hun winsten afhankelijk zijn van agressie.

*„Openingstoespraak op het Achtste Nationaal Kongres van de Chinese Kommunistiese Partij”
(15 september 1956).*

92. Om een duurzame wereldvrede te bereiken moeten we onze vriendschap en samenwerking met de broederlanden in het socialistiese kamp verder ontwikkelen en onze solidariteit met alle vredelievende landen versterken. We moeten er naar streven om normale diplomatieke betrekkingen aan te knopen met alle landen die bereid zijn in vrede met ons te leven, op basis van wederzijds respect voor onschendbaarheid en zelfstandigheid van elkaars grondgebied en van gelijkheid en wederzijds voordeel. We moeten actieve steun geven aan de nationale onafhankelijkheids- en bevrijdingsbewegingen in de landen van Azië, Afrika en Latijns-Amerika, maar ook aan de vredesbeweging en aan de rechtvaardige strijd in alle landen van de wereld.

*„Openingstoespraak op het Achtste Nationaal Kongres van de Chinese Kommunistiese Partij”
(15 september 1956).*

93. Wat de imperialistische landen betreft moeten we ons verenigen met hun volkeren en er naar streven om in vrede met die landen samen te leven, zaken met hen te doen en iedere mogelijke oorlog te voorkomen, maar we mogen onder geen enkele omstandigheid onrealistische opvattingen over hen hebben.

„Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk” (27 februari 1957).

94. Wij willen vrede. Maar als het imperialisme erop staat om oorlog te voeren, dan kunnen wij niet anders dan het vaste besluit nemen om tot het eind te vechten voordat we verder gaan met onze opbouw. Want als je dag in dag uit bang voor oorlog moet zijn, wat doe je dan als er tenslotte oorlog uitbreekt? Ik heb eerst gezegd dat de oostenwind de westenwind overheerst en dat er geen oorlog zal uitbreken en nu heb ik daar deze uiteenzetting aan toegevoegd over de situatie voor het geval er wel oorlog uitbreekt. Zo is er dus met beide mogelijkheden rekening gehouden.

Rede op de bijeenkomst van kommunistische en arbeiderspartijen te Moskou (18 november 1957), geciteerd in „Verklaring van de woordvoerder van de Chinese regering” (1 september 1963).

95. Over de hele wereld discussiëren mensen nu over de vraag of er al dan niet een derde wereldoorlog zal uitbreken. Ook op dit probleem moeten we geestelijk voorbereid zijn en er een analyse van maken. We zijn krachtig voor de vrede en tegen de oorlog. Maar als de imperialisten op het ontketenen van een nieuwe oorlog aandringen, dan moeten we daar niet bang voor zijn. Onze houding in deze kwestie is dezelfde houding, die we ten aanzien van elke beroering aannemen: ten eerste zijn we er tegen, en ten tweede zijn we er niet bang voor. De Eerste Wereldoorlog werd gevolgd door de geboorte van de Sowjet-Unie met een bevolking van tweehonderd miljoen. Na de Tweede Wereldoorlog verscheen het socialistische kamp met een gezamenlijke bevolking van negenhonderd miljoen. Als de imperialisten op de ontketening van een derde wereldoorlog blijven aandringen, staat wel vast dat verscheidene honderden miljoenen méér zich tot het socialisme zullen wenden, en dan zal er op aarde niet veel plaats meer voor de imperialisten overblijven: bovendien is het waarschijnlijk dat de hele structuur van het imperialisme dan volkomen ineen zal storten.

*Over de juiste behandeling van tegenstellingen
onder het volk (27 februari 1957).*

96. Moeilijkheden veroorzaken, falen, opnieuw moeilijkheden veroorzaken, weer falen (...) tot aan hun ondergang; dat is de logika waarmee de imperialisten en alle reaktionairen over de hele wereld zich met de zaak van het volk bezighouden, en ze zullen nooit tegen deze logika ingaan. Dit is een marxistische wet. Als we zeggen: „Het imperialisme is verscheurend”, dan bedoelen we dat zijn karakter nooit zal veranderen, dat de imperialisten nooit hun slachtersmessen zullen neerleggen, dat zij nooit Boeddha's zullen worden, tot aan hun ondergang. Vecht, faal, vecht opnieuw, faal weer, vecht nogmaals (...) tot aan de overwinning; dat is de logika van het volk, en ook dat zal nooit tegen deze logika ingaan. Dit is een andere marxistische wet. De revolutie van het Russiese volk volgde deze wet, en de revolutie van het Chinese volk eveneens.

„Ontdoe u van illusies en bereid u voor op de strijd” (14 augustus 1949).

97. Juist omdat we de overwinning hebben behaald, mogen we nooit onze waakzaamheid laten verslappen tegenover de waanzinnige complotten van de imperialisten en hun knechten, die wraak willen nemen. Wie zijn waakzaamheid vermindert, ontwapent zichzelf politiek en gaat een passieve positie innemen.

„Toespraak tot het Voorbereidende Komitee van de Nieuwe Politieke Raadgevende Conferentie” (15 juni 1949).

98. De imperialisten en hun hondse knechten, namelijk de Chinese reaktionairen, zullen niet in hun nederlaag op het Chinese grondgebied berusten. Ze zullen verder gaan het Chinese volk op alle mogelijke manieren last te berokkenen. Ze zullen bijvoorbeeld hun agenten in China binnensmokkelen om tweedracht te zaaien en moeilijkheden te veroorzaken. Dat staat als een paal

boven water. Deze activiteiten zullen ze nooit verwaarlozen. Om een ander voorbeeld te geven: de imperialisten zullen de Chinese reaktionairen ophitsen en zelfs hun eigen krachten in de strijd werpen om de havens van China te blokkeren. Zo lang mogelijk zullen ze daarmee doorgaan. Verder zullen ze, als ze nog steeds naar avonturen hunkeren, troepen sturen om de Chinese grenzen te schenden en te bestoken; ook dit is niet uitgesloten. Dit alles moeten we volledig onder ogen zien.

„Toespraak tot het Voorbereidende Komitee van de Nieuwe Politieke Raadgevende Konferentie” (15 juni 1949).

99. De wereld gaat vooruit, de toekomst ziet er goed uit, en niemand kan deze algemene historische tendens veranderen. We moeten onder het volk voortdurend propaganda maken voor de vooruitgang in de wereld en de stralende toekomst die ons wacht, zodat zijn vertrouwen in de overwinning zal groeien.

„Over de onderhandelingen van Tsjoenking” (17 oktober 1945).

100. De kommandanten en soldaten van het gehele Chinese Volksbevrijdingsleger mogen beslist hun strijdlust niet in het minst laten verslappen; elke gedachtengang die de strijdlust vermindert en de vijand kleineert is fout.

„Rapport aan de Tweede Plenaire Zitting van het Zevende Centraal Komitee van de Chinese Kommunistiese Partij” (5 maart 1949).

VI. HET IMPERIALISME EN ALLE REAKTIONAIRES ZIJN PAPIEREN TIJGERS

101. Alle reaktionairen zijn papieren tijgers. De reaktionairen zien er angstaanjagend uit, maar in werkelijkheid zijn ze niet zo machtig. Op lange termijn gezien zijn niet de reaktionairen, maar is het volk werkelijk machtig.

*„Gesprek met de Amerikaanse korrespondente
Anna Louise Strong” (augustus 1946).*

102. Zoals er niets ter wereld bestaat dat geen dubbel karakter heeft (dit is de wet van de eenheid van tegengelen), zo hebben het imperialisme en alle reaktionairen een dubbel karakter – ze zijn tegelijkertijd echte tijgers én papieren tijgers. In het verleden, voordat ze de staatsmacht in handen kregen en enige tijd daarna, waren de klasse van slavenhouders, de klasse van de feodale grondbezitters en de bourgeoisie krachtig, revolutionair en progressief; ze waren echte tijgers. Omdat echter hun tegengelen – de slavenklasse, de boerenklasse en het proletariaat steeds feller tegen hen strenden, veranderden deze heersende klassen in de loop van de tijd stap voor stap in het tegendeel, in reaktionairen, in lieden, die achter lopen, in papieren tijgers. En tenslotte werden ze ten val gebracht, of zullen ze ten val worden gebracht, door het volk. De reaktionaire, achtergebleven, in verval rakende klassen behielden dit dubbele karakter zelfs in hun laatste strijd op leven en dood tegen het volk. Enerzijds waren ze echter tijgers; ze verslonden mensen, en ze verslonden ze met miljoenen en tientallen miljoenen. De strijd van het volk maakte een periode door van moeilijkheden en ontberingen, en het pad kronkelde en keerde veelvuldig. Het kostte het Chinese volk meer dan honderd jaar en tientallen miljoenen levens om de heerschappij van het imperialisme, feodalisme en burokraties kapitalisme in China te vernietigen, vóór in 1949 de overwinning werd behaald. Kijk – waren dat geen levende tijgers, ijzeren tijgers, echte tijgers? Maar tenslotte veranderden ze in papieren tijgers, dode tijgers, tijgers van bonenmeel. Dit zijn historische feiten. Hebben de mensen deze feiten niet gezien of er niet van gehoord? Er zijn

er inderdaad duizenden en tienduizenden geweest! Duizenden en tienduizenden! Vandaar dat op de keper beschouwd het imperialisme en alle reaktionairen – op lange termijn en strategies – gezien moeten worden voor wat ze zijn: papieren tijgers. Hierop moeten we onze strategiese benadering bouwen. Van de andere kant zijn ze ook levende tijgers, ijzeren tijgers, echte tijgers die mensen kunnen verslinden. Daarop moeten we onze taktiese benadering bouwen.

Rede op de bijeenkomst van het Politiek Bureau van het Centraal Komitee van de Chinese Kommunistiese Partij in Woesjang (1 december 1958), geciteerd in de verklarende aantekening bij „Gesprek met de Amerikaanse korrespondente Anna Louise Strong”,

103. Ik heb gezegd dat alle om hun macht bekend zijnde reaktionairen alleen maar papieren tijgers zijn. De reden daarvan is, dat ze los staan van het volk. Kijk maar! Was Hitler soms geen papieren tijger? Werd Hitler niet ten val gebracht? Ik zei ook dat de tsaar van Rusland, de keizer van China en het Japanse imperialisme allemaal papieren tijgers waren. Zoals we weten, zijn ze allen ten val gebracht. Het Amerikaanse imperialisme is nog niet omvergeworpen, en het heeft de atoombom. Ik geloof dat het eveneens omver zal worden geworpen. Het is eveneens een papieren tijger.

Rede op de bijeenkomst van kommunistiese en arbeiderspartijen te Moskou (18 november 1957).

104. „Een steen optillen om hem op je eige voeten te laten vallen” is een populair gezegde onder het Chinese volk om het gedrag van bepaalde stommelingen te beschrijven. De reaktionairen van alle landen zijn precies zulke stommelingen. Als we de zaak analyseren, dan blijkt dat hun vervolging van revolutionairen er uiteindelijk alleen toe leidt dat ze de volksrevolucies ver-

snellen, zodat deze massaler en intensiever plaats vinden. Vervulde de vervolging van het revolutionaire volk door de tsaar van Rusland en door Tsjang Kaisjek soms niet deze functie in de grote Russiese en Chinese revoluties?

„Rede op de bijeenkomst van de Opperste Sovjet van de U.S.S.R. ter viering van de 40ste verjaardag van de Grote Socialistiese Oktoberrevolutie” (6 november 1957).

105. Het Amerikaanse imperialisme is het Chinese grondgebied van Taiwan binnengedrongen en heeft het de afgelopen negen jaar bezet gehouden. Korte tijd geleden stuurde het zijn strijdkrachten om Libanon binnen te vallen en te bezetten. De Verenigde Staten hebben honderden militaire bases opgericht in vele landen over de hele wereld. Het Chinese grondgebied van Taiwan, Libanon en alle militaire bases van de Verenigde Staten op buitenlands grondgebied zijn even zovele strikken om de nek van het Amerikaanse imperialisme. Niemand anders dan de Amerikanen zelf hebben deze strikken geknoopt; ze hebben zelf de strikken om hun eigen nek gelegd en de uiteinden van de touwen overhandigd aan het Chinese volk, de volkeren van de Arabiese landen en alle volkeren ter wereld die de vrede liefhebben en zich tegen agressie verzetten. Hoe langer de Amerikaanse agressors op die plaatsen blijven, des te strakker zullen de strikken om hun nek komen te zitten.

Rede op de Opperste Staatskonferentie (8 september 1958).

106. Het imperialisme zal het niet lang meer uithouden, omdat het altijd slechte dingen doet. Het blijft in alle landen reactionairen, die tegen het volk zijn, met zorgen omringen en steunen, het heeft zich met geweld meester gemaakt van vele koloniën, half-koloniën en vele militaire bases, en het bedreigt de vrede met een atoomoorlog. Aldus gedwongen door het imperialisme staat meer dan negentig procent van de wereldbevolking

op, of zal dit nog doen, om er tegen te strijden. Toch is het imperialisme nog levend en maakt het nog amok in Azië, Afrika en Latijns Amerika. In het Westen onderdrukt het imperialisme het volk nog in eigen land. In deze situatie moet verandering komen. Het is de taak van de volkeren van de gehele wereld een einde te maken aan de agressie en de onderdrukking die de imperialisten, en voornamelijk de Amerikaanse imperialisten, bedrijven.

Interview met een korrespondent van het persburo Hsinhua (29 september 1958).

107. Door alles en iedereen onder de voet te lopen heeft het Amerikaanse imperialisme zichzelf tot vijand van de volkeren van de wereld gemaakt en zich steeds meer geïsoleerd. Wie weigert slaaf te worden, zal zich nooit laten intimideren door de atoombommen en waterstofbommen in de handen van de Amerikaanse imperialisten. Het woedende getij van de volkeren van de wereld tegen het Amerikaanse imperialisme is onweerstaanbaar. Hun strijd tegen het Amerikaanse imperialisme en zijn knechten zal zeker nog grotere overwinningen behalen.

*„Verklaring van steun aan de rechtvaardige patriottische strijd van het Panamese volk tegen het Amerikaanse imperialisme” (12 januari 1964),
Volkeren van de wereld, verenigt u en verslaat de Amerikaanse agressors en al hun lakeien.*

108. Als de groepen monopolie-kapitalisten in Amerika volhardden in het doordrijven van hun politiek van agressie en oorlog, dan zal onvermijdelijk de dag komen dat ze door de volkeren van de hele wereld opgeknoopt worden. Hetzelfde lot wacht de medeplichtigen van de Verenigde Staten.

Rede op de Opperste Staatskonferentie (8 september 1958).

109. In de loop van een lange periode hebben we voor de strijd tegen de vijand dit begrip ontwikkeld: we moeten al onze vijanden strategies verachten, maar hen takties ernstig nemen. Dit betekent ook dat we de vijand in zijn geheel genomen moeten verachten, maar dat we hem ernstig moeten nemen in elke afzonderlijke konkrete kwestie. Als we de vijand niet in zijn geheel genomen verachten, maken we de fout van het opportunisme. Marx en Engels waren slechts twee individuen, en toch hebben ze in die begindagen al verklaard dat het kapitalisme over de gehele wereld ten val zou worden gebracht. Maar bij de aanpak van konkrete problemen en speciale vijanden zullen we de fout van het avonturisme begaan, als we hen niet ernstig nemen. In een oorlog kunnen de veldslagen slechts één voor één worden geleverd, en de vijandelijke strijdkrachten kunnen alleen maar één voor één worden vernietigd. Fabrieken kunnen slechts één voor één worden gebouwd. De boeren kunnen het land slechts stukje na stukje omploegen. Dit geldt zelfs voor het nuttigen van een maaltijd. Strategies kunnen we het verorberen van het maal licht opvatten – we weten dat we het aankunnen. Maar in feite nuttigen we het hap voor hap. Het is onmogelijk een heel banket in één grote hap naar binnen te slokken. Dit bedoelen we als we iets stap voor stap oplossen. In de militaire taal wordt het genoemd: het één voor één vernietigen van de vijandelijke strijdkrachten.

Rede op de bijeenkomst voor Kommunistiese en arbeiderspartijen te Moskou (18 november 1957).

110. Volgens mij heeft de internationale situatie nu een nieuw keerpunt bereikt. Er waaien op het ogenblik twee winden over de wereld, de oostenwind en de westenwind. Er is een Chinese uitdrukking: „Of de oostenwind overheerst de westenwind, of de westenwind overheerst de oostenwind”. Volgens mij is het tekenend voor de huidige situatie dat de oostenwind de westenwind overheerst. Dat wil zeggen: de krachten van het socialisme zijn overweldigend veel sterker dan de krachten van het imperialisme.

Rede op de bijeenkomst voor Kommunistiese en arbeiderspartijen te Moskou (18 november 1957).

VII. DURF TE STRIJDEN EN DURF TE WINNEN

111. Volkeren van de wereld, verenigt u en verslaat de Amerikaanse agressors en al hun knechten! Volkeren van de wereld, wees moedig, durf te vechten, trotseer moeilijkheden en ga golf na golf verder. Dan zal de hele wereld aan het volk toebehoren. Alle soorten monsters zullen worden vernietigd.

„Verklaring van steun aan het volk van Kongo (L.) tegen de Amerikaanse agressie” (28 november 1964), Volkeren van de wereld, verenigt u en verslaat de Amerikaanse agressors en al hun knechten.

112. Nadat de Kommunistiese Partij van China de internationale en binnenlandse situatie nuchter in ogenschouw had genomen op basis van de wetenschap van het Marxisme-Leninisme, onderkende zij dat alle aanvallen van reaktionairen in binnen- en buitenland moesten en konden worden afgeslagen. Als er donkere wolken aan de hemel verschenen, wezen we er op dat ze slechts van tijdelijke aard waren, dat de duisternis spoedig voorbij zou zijn en dat de zond zou doorbreken.

„De huidige situatie en onze taken” (25 december 1947), Verzamelde Militaire Geschriften.

113. In de geschiedenis zien we iedere keer dat alle reaktionaire krachten die op het punt staan uit te sterven, onveranderlijk een laatste wanhopig gevecht ondernemen tegen de revolutionaire krachten; enkele revolutionairen zijn geneigd zich tijdelijk te laten misleiden door dit verschijnsel van uiterlijke kracht maar innerlijk zwakte, omdat ze niet doordrongen zijn van het essentiële feit dat de vijand zijn ondergang nadert terwijl zichzelf de overwinning naderen.

„Het keerpunt in de Tweede Wereldoorlog” (12 oktober 1942).

114. Als ze (de Kwomintang) vechten, dan zullen we hen volledig wegvagen. Zo gaat het nu eenmaal: als ze aanvallen en we vagen hen weg, dan hebben we die voldoening; het wegvagen van enkelen betekent enige voldoening, het wegvagen van meerderen meer voldoening, en het wegvagen van de hele boel volledige voldoening. China's problemen zijn ingewikkeld en onze hersens moeten ook een beetje ingewikkeld zijn. Als zij beginnen te vechten, vechten we terug; dan vechten we om de vrede te winnen.

*„Over de onderhandelingen van Tsjoenking”
(17 oktober 1945).*

115. Als iemand ons aanvalt en de omstandigheden gunstig zijn voor de strijd, dan zullen we zeker in zelfverdediging handelen om hem resoluut, grondig, geheel en al weg te vagen (we slaan niet lichtzinnig toe – maar als we werkelijk toeslaan, dan moeten we ook winnen). Door de grootspraak van reaktionairen moeten we ons nooit laten intimideren.

„Over vredesonderhandelingen met de Kwomintang – Rondschrijven van het Centraal Komitee van de Chinese Kommunistiese Partij” (26 augustus 1945).

116. Wat onze eigen wensen betreft, wij willen niet vechten, niet eens één enkele dag. Maar als de omstandigheden ons dwingen om te vechten, dan kunnen we tot het eind toe vechten.

„Gesprek met de Amerikaanse korrespondente Anna Louise Strong” (augustus 1946).

117. We zijn voor vrede. Maar zolang het Amerikaanse imperialisme weigert zijn arrogante en onredelijke eisen en zijn plannen om de agressie uit te breiden op te geven, kan het Chinese volk niet anders dan vastbesloten schouder aan schouder met het Koreaanse volk doorvechten. Niet dat we oorlogszuchtig zijn. We

zijn bereid de oorlog onmiddellijk te beëindigen en de hangende kwesties voor een latere regeling te laten rusten. Maar het Amerikaanse imperialisme is daartoe niet bereid. Goed dan – laat de strijd dan maar doorgaan. Onverschillig hoeveel jaren het Amerikaanse imperialisme wil vechten, wij zijn bereid te vechten tot het moment waarop het bereid is ermee op te houden, tot aan het moment van de volledige overwinning van het Chinese en Koreaanse volk.

Rede op de vierde zitting van het Eerste Nationale Komitee van de Politieke Raadgevende Konferentie van het Chinese Volk (7 februari 1953).

118. Wij moeten onze gelederen zuiveren van alle manieren van machteloos denken. Alle opvattingen, die de kracht van de vijand overschatten en de kracht van het volk onderschatten zijn verkeerd.

„De huidige situatie en onze taken” (25 december 1947).

119. De onderdrukte volkeren en naties moeten hun hoop op bevrijding niet baseren op het „gezond verstand” van het imperialisme en zijn knechten. Ze zullen alleen overwinnen door hun eenheid te versterken en in hun strijd te volharden.

„Verklaring tegen de agressie tegen Zuid Vietnam en het bloedbad onder zijn bevolking door de klik van de U.S.A. en Ngo Dinh Diem” (29 augustus 1963), Volkeren van de wereld, verenigt u en verslaat de Amerikaanse agressors en al hun lakeien.

120. Het doet er niet toe wanneer deze burgeroorlog over het hele land uitbreekt, we moeten er goed op voorbereid zijn. Als hij vroeg komt, laten we zeggen morgenochtend, dan moeten we

ook voorbereid zijn. Dat is punt één. In de huidige internationale en binnenlandse situatie is het mogelijk, dat de burgeroorlog enige tijd beperkt in afmetingen en gelokaliseerd zal blijven. Dat is punt twee. Punt een is dat waarop we voorbereid moeten zijn, punt twee is wat al lange tijd bestaat. Kortom, we moeten voorbereid zijn. Als we voorbereid zijn, zullen we alle soorten ingewikkelde situaties op de juiste wijze kunnen aanpakken.

„De situatie en ons beleid na de overwinning in de anti-Japanse verzetsoorlog” (13 augustus 1945).

VIII. DE VOLKSOORLOG

121. De revolutionaire oorlog is een oorlog van de massa's ; hij kan alleen gevoerd worden door de massa's te mobiliseren en op hen te bouwen.

„Houd u bezig met het welzijn van den massa's, schenk aandacht aan de werkmethoden" (27 januari 1934).

122. Wat is pas echt een ijzeren bolwerk? Dat zijn de massa's, de miljoenen en nog eens miljoenen mensen die eerlijk en oprecht de revolutie steunen. Dat is het echte ijzeren bolwerk dat met geen mogelijkheid, met absoluut geen enkele mogelijkheid, door welke macht op aarde ook verpletterd kan worden. De kontrarevolutie kan ons niet verpletteren; integendeel, wij zullen haar verpletteren. Door miljoenen en nog eens miljoenen mensen rond de revolutionaire regering te verzamelen en door onze revolutionaire oorlog uit te breiden zullen we de hele kontra-revolutie vernietigen en China helemaal over nemen.

„Houd u bezig met het welzijn van de massa's, schenk aandacht aan de werkmethoden" (27 januari 1934).

123. De rijkste bron van macht om oorlog te voeren ligt in de massa's van het volk. Voornamelijk door de ongeorganiseerde toestand, waarin de Chinese massa's verkeren, durft Japan ons te bedreigen. Als deze tekortkoming is opgeheven, zal de Japanse agressor – als een dolle stier die zich in een ring van vlammen stort – omringd zijn door honderden miljoenen van onze mensen die zijn opgestaan; het geluid van hun stemmen alleen al zal hem doodsangst aanjagen, en hij zal levend verbranden.

„Over de langdurige oorlog" (mei 1938).

124. De imperialisten gaan zo tegen ons te keer, dat we hen serieus zullen moeten aanpakken. We moeten niet alleen een machtig staand leger hebben, maar ook op grote schaal afdelingen van de volksmilitie organiseren. Dat zal het de imperialisten moeilijk maken in geval van een invasie ook maar een duimbreed ons land binnen te komen.

Interview met een korrespondent van het persbureau Hsinhua (29 september 1958)

125. Daar we de revolutionaire oorlog als een geheel zien, vullen de operaties van de volksguerrilla's en die van de hoofdmacht van het Rode Leger elkaar aan als iemands linker- en rechterarm ; als we alleen maar beschikten over de hoofdmacht van het Rode Leger zonder de volksguerrilla's, dan zouden we als een krijger met maar één arm zijn. Konkreet gesteld, en vooral in verband met militaire operaties : als we het volk in het basisgebied een faktor van betekenis noemen, bedoelen we dat we een bewapend volk hebben. Dat is de voornaamste reden waarom de vijand bang is onze bevrijde gebieden te naderen.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog“ (december 1936).

126. Ontegengesteld wordt in de oorlog over overwinning of nederlaag hoofdzakelijk beslist door de militaire, politieke, economische en natuurlijke omstandigheden aan beide kanten. Maar niet hierdoor alleen. De beslissing wordt ook bepaald door het subjektieve vermogen aan beide kanten om de oorlog richting te geven. Bij zijn pogingen een oorlog te winnen, kan een militair strateeg niet de beperkingen te buiten gaan die door de materiële omstandigheden worden opgelegd ; binnen deze beperkingen kan en moet hij echter naar de overwinning streven. Het toneel, waarop een militair strateeg handelt, wordt gebouwd op objectieve materiële omstandigheden, maar op dat toneel kan hij menig drama regisseren, vol van geluid en kleur, macht en grootsheid.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog“ (december 1936).

127. Het doel van oorlog is zeer bepaald „zichzelf in stand houden en de vijand vernietigen” (de vijand vernietigen betekent hem ontwapenen of „hem de macht ontnemen om zich te verzetten”, en niet de fysieke vernietiging van elk lid van zijn strijdkrachten). In de oorlogen van de oudheid gebruikte men de speer en het schild, de speer om de vijand aan te vallen en te vernietigen, het schild om zichzelf te verdedigen en in stand te houden. Tot op de huidige dag zijn alle wapens een uitbreiding van de speer en het schild gebleven. De bommenwerper, het machinegeweer, het lange afstand-geschut en het gifgas zijn ontwikkelingen van de speer, terwijl de schuilkelder, de stalen helm, de betonnen bunker en het gasmasker ontwikkelingen van het schild zijn. De tank is een nieuw wapen, dat de functies van speer en schild combineert. De aanval is het belangrijkste middel om de vijand te vernietigen, maar men kan ook niet zonder verdediging. Bij de aanval is het onmiddellijke doel de vernietiging van de vijand ; maar tegelijkertijd is de aanval nodig om ons zelf in stand te houden want als men de vijand niet vernietigt zal men zelf vernietigd worden. Bij de verdediging is het onmiddellijke doel het instandhouden van onszelf, maar tegelijkertijd is de verdediging een middel om de aanval aan te vullen of om ons voor te bereiden om in de aanval te gaan. Terugtrekken valt onder de verdediging en is een voortzetting van de verdediging, terwijl achtervolgen een voortzetting van de aanval is. Er moet op gewezen worden dat de vernietiging van de vijand het eerste oorlogsdoel is en het instandhouden van zichzelf het tweede, omdat men zich alleen daadwerkelijk in stand kan houden door de vijanden in grote aantallen te vernietigen. Daarom is de aanval, het voornaamste middel voor de vernietiging van de vijand, primair, terwijl de verdediging, een aanvullend middel voor de vernietiging van de vijand en een middel voor het instandhouden van zichzelf, sekundair is. eigenlijk wordt bij de oorlogvoering de hoofdrol een groot gedeelte van de tijd door de verdediging gespeeld en de rest van de tijd door de aanval; maar als men de oorlog als geheel neemt, staat de aanval op de eerste plaats.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

128. Alle leidende principes bij militaire operaties komen voort uit één basisprincipe : je uiterste best doen de eigen kracht in

stand te houden en die van de vijand te vernietigen. (...) Hoe rechtvaardigen we dan het aanmoedigen van heldhaftige offers in de oorlog? Elke oorlog vraagt zijn prijs, en soms een uitermate hoge prijs. Is dit niet in strijd met „het instandhouden van jezelf”? In feite is er helemaal geen tegenstrijdigheid. Om het nauwkeuriger uit te drukken : offer en zelf-instandhouding zijn zowel elkaars tegendeel als elkaars aanvulling. Een dergelijk offer is namelijk niet alleen essentieel voor de vernietiging van de vijand, maar ook voor de instandhouding van jezelf ; de gedeeltelijke en tijdelijke „niet-instandhouding” (het offer brengen, of de prijs betalen) is noodzakelijk omwille van de algemene en blijvende instandhouding. Uit dit basisprincipe stammen een reeks principes die de leidraad zijn voor militaire operaties en die alle van de principes van het schieten (dekkingzoeken om zichzelf in stand te houden, en volledig gebruik maken van de vuurkracht om de vijand te vernietigen) tot de principes van de strategie – doordrongen zijn van de geest van dit basisprincipe. Alle technische principes en alle principes met betrekking tot tactieken, campagnes en strategie, zijn toepassingen van dit basisprincipe. Het principe van de zelf-instandhouding en de vernietiging van de vijand is de basis van alle militaire principes.

„Problemen van de strategie in de guerrillaoorlog tegen Japan” (mei 1938).

129. Onze principes bij een operatie zijn :

- 1) Val eerst verspreide, geïsoleerde vijandelijke strijdkrachten aan ; val gekoncentreerde, sterke vijandelijke strijdkrachten later aan.
- 2) Bezet eerst kleine en middelgrote steden en grote plattelandsgebieden ; bezet grote steden later.
- 3) Maak het wegvagen van de daadwerkelijke kracht van de vijand tot ons hoofddoel ; maak niet het houden of veroveren van een stad of plaats tot ons hoofddoel. Het behouden of innemen van een stad of een plaats is het resultaat van het wegvagen

van de daadwerkelijke kracht van de vijand, en dikwijls kan een stad of plaats slechts blijvend behouden of veroverd worden nadat deze een aantal malen in andere handen is overgegaan.

4) Koncentreer bij elke veldslag een absolute overmacht (twee, drie, vier en soms zelfs vijf of zes maal de sterkte van de vijand), omsingel de vijandelijke strijdkrachten volkomen, tracht ze grondig te vernietigen en laat er niet één door de mazen van het net glippen. Gebruik in speciale omstandigheden de methode de vijand verpletterende slagen toe te brengen; dat wil zeggen: concentreer al onze kracht op het uitvoeren van een frontale aanval en een aanval op één of beide flanken, met de bedoeling een deel te vernietigen en een ander deel op de vlucht te jagen, zodat ons leger zijn troepen snel kan verplaatsen en andere vijandelijke strijdkrachten kan verpletteren. Tracht uitputtingslagen, waarin we meer verliezen dan winnen of alleen maar gelijk spelen, te vermijden. Op deze wijze zullen we, hoewel we als geheel genomen minder sterk (in aantal) zijn, veel sterker zijn in elk onderdeel en in elke afzonderlijke operatie, en dit is een waarborg voor de overwinning in de operatie. Na verloop van tijd zullen we als geheel genomen sterker worden en tenslotte de vijand volledig wegvagen.

5) Lever nooit een onvoorbereide veldslag, lever nooit een veldslag waarvan je niet zeker bent dat je hem zult winnen; doe al het mogelijke om op elke veldslag goed voorbereid te zijn, en doe al het mogelijke om, in het gegeven geheel van omstandigheden die voor de vijand en onszelf gelden, de overwinning te verzekeren.

6) Geef onze stijl van vechten de vrije teugel: moed in de slag, geen angst voor het brengen van offers, geen angst voor vermoeidheid en voortdurende strijd (dat wil zeggen: in korte tijd opeenvolgend veldslagen leveren zonder rust te nemen).

7) Tracht de vijand te vernietigen als hij in beweging is. Schenk tegelijkertijd aandacht aan de tactieken van het aanvallen van stellingen, en verover versterkte punten en steden op de vijand.

8) Wat het aanvallen van steden betreft : bezet resoluut alle vijandelijke versterkte punten en steden die zwak verdedigd zijn. Bezet op geschikte momenten, aangenomen dat de omstandigheden dit toelaten, alle vijandelijke versterkte punten en steden die met bescheiden krachten worden verdedigd. Wat betreft alle sterk verdedigde vijandelijke versterkte punten en steden : wacht tot de omstandigheden rijp zijn en neem ze dan in.

9) Vul onze sterkte aan met alle op de vijand veroverde wapens en met het grootste deel van het personeel van de vijand. De voornaamste bronnen, waaruit ons leger zijn mankracht en materieel put, liggen aan het front.

10) Gebruik de pauzes tussen de campagnes goed door onze troepen te oefenen, te versterken en te laten rusten. De perioden voor rust, training en versterking behoren in het algemeen niet te lang te zijn, en de vijand moet zo weinig mogelijk gelegenheid gegund worden om op adem te komen.

Dit zijn de voornaamste methoden, die het Volksbevrijdingsleger heeft gebruikt om Tsjang Kaisjek te verslaan. Ze zijn het resultaat van de lange jaren, waarin het Volksbevrijdingsleger werd gestaald in de strijd tegen binnenlandse en buitenlandse vijanden, en ze zijn volledig geschikt voor de situatie waarin we ons thans bevinden. (...) Onze strategie en tactiek zijn gebaseerd op een volksoorlog ; geen enkel leger dat zich tegen het volk keert, kan van onze strategie en tactiek gebruik maken.

„De huidige situatie en onze taken” (25 december 1947).

130. Indien men niet klaar staat kan men niet werkelijk de sterkste zijn en kan er ook geen sprake zijn van initiatief. Eenmaal doordrongen van dit punt kan een strijdmacht, die minder sterk staat maar voorbereid is, dikwijls door een verrassingsaanval een sterkere vijand verslaan.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

IX. HET VOLKSLEGER

131. Zonder volksleger heeft het volk niets.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

132. Dit leger is machtig omdat al zijn leden een vrijwillig gekozen discipline bezitten; ze zijn samengekomen en ze vechten niet voor de privébelangen van een paar individuen of een kleine klik, maar voor de belangen van de brede massa's en de hele natic. Het enige doel van dit leger is vastberaden aan de kant van het Chinese volk te staan en het van ganser harte te dienen.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

133. Het Chinese Rode Leger is een gewapende organisatie voor de uitvoering van de politieke taken van de revolutie. Vooral op dit ogenblik dient het Rode Leger zich zeker niet tot vechten te beperken : behalve vechten om de vijandelijke militaire kracht te vernietigen moet het de schouders zetten onder belangrijke taken zoals propaganda maken onder de massa's, de massa's organiseren, hen bewapenen, en hen helpen de revolutionaire politieke macht te vestigen en partijorganisaties te stichten. Het Rode Leger vecht niet om het vechten zelf, maar om propaganda te maken onder de massa's, hen te organiseren, hen te bewapenen, en hen te helpen de revolutionaire politieke macht te vestigen. Zonder deze doelstellingen verliest het vechten zijn betekenis en verliest het Rode Leger zijn bestaansreden.

„Over het uitschakelen van verkeerde opvattingen in de Partij” (december 1929).

134. Het Volksbevrijdingsleger is altijd een strijdmacht. Zelfs na een overwinning in het hele land zal ons leger in de historische periode, waarin de klassen in ons land nog niet afgeschafte zijn en

het imperialistische stelsel in de wereld nog bestaat, een strijdmacht blijven. Op dit punt mag geen misverstand of weifeling bestaan.

„Rapport aan de tweede plenaire zitting van het Zevende Centraal Komitee van de Chinese Kommunistiese Partij” (5 maart 1949).

135. We hebben zowel een leger om te vechten als een leger om te werken. Om te vechten hebben we het Achtste Route-leger en het Nieuwe Vierde Leger ; maar zelfs zij doen een tweeledig werk, oorlogvoering en produktie. Met deze twee soorten legers, en met een vechtend leger dat in deze beide taken en in het massawerk bekwaam is, kunnen we onze moeilijkheden te boven komen en het Japanse imperialisme verslaan.

„Organiseer u! ” (29 november 1943).

136. Onze nationale defensie zal verstevigd worden en geen imperialist zal ons grondgebied nog mogen binnendringen. Onze volksstrijdkrachten moeten gehandhaafd en ontwikkeld worden met het dappere en geharde Volksbevrijdingsleger als basis. We zullen niet alleen over een machtig leger beschikken, maar ook over een machtige luchtmacht en een machtige vloot.

Openingstoespraak op de eerste plenaire zitting van de Politieke Raadgevende Konferentie van het Chinese Volk (21 september 1949).

137. Ons principe is : de Partij beveelt het geweer, en het geweer mag nooit de kans krijgen de Partij te bevelen.

„Problemen van oorlog en strategie” (6 november 1938).

138. Al onze officieren en soldaten moeten altijd in hun hoofd houden dat wij het grote Volksbevrijdingsleger zijn, de troepen onder leiding van de grote Chinese Kommunistiese Partij. Vooropgesteld dat we steeds de richtlijnen van de Partij in acht nemen, zijn we verzekerd van de overwinning.

„Manifest van het Chinese Volksbevrijdingsleger” (oktober 1947).

X. HET LEIDERSCHAP VAN PARTIJKOMITEES

139. Het siesteem van de Partijkomitees is een belangrijke Partij-instelling om het kollektief leiderschap te verzekeren en om te voorkomen dat welk individu dan ook de leiding in bepaalde aangelegenheden monopoliseert. Onlangs werd ontdekt dat het in sommige leidende organen (natuurlijk niet in alle) een gewone gang van zaken is dat een enkel individu het beleid monopoliseert en over belangrijke problemen beslist. Over de oplossing van belangrijke problemen wordt niet beslist door bijeenkomsten van een Partijkomitee maar door één individu, en het lidmaatschap van het Partijkomitee is daardoor een formaliteit geworden. Meningsverschillen tussen leden van het komitee kunnen niet worden opgelost en blijven lange tijd onopgelost. De leden van het Partijkomitee bewaren alleen voor de vorm, en niet werkelijk, de onderlinge eenheid. In deze situatie moet verandering komen. Van nu af aan moet een gezond siesteem voor de vergaderingen van Partijkomitees worden ingevoerd in alle leidende organen, van de regionale buro's van het Centraal Komitee tot aan de Partijkomitees van de prefekturen; van de Partijkomitees aan het front tot aan de Partijkomitees van brigades en militaire gebieden (subkommissies van de Revolutionaire Militaire Kommissie of leidende groepen) ; en in de groepen van leidende partijleden in regeringsorganen, volksorganisaties, het persburo en de kantoren van de kranten. Alle belangrijke problemen (natuurlijk niet de onbelangrijke, alledaagse problemen, of problemen over de oplossing waarvan al beslist is tijdens diskussies op bijeenkomsten, en die alleen nog maar uitgevoerd moeten worden) moeten in het komitee ter diskussie worden voorgelegd en de leden van het komitee moeten hun meningen volledig naar voren brengen en tot duidelijke beslissingen komen, die dan door de betrokken leden dienen te worden uitgevoerd. (...) De bijeenkomsten van Partijkomitees moeten in twee kategoriën worden verdeeld, bijeenkomsten van permanente komitees en plenaire zittingen, en deze twee mogen niet door elkaar gehaald worden. Verder moeten we ervoor zorgen dat de kollektieve leiding evenmin als de persoonlijke verantwoordelijkheid ten koste van het andere tezeer wordt benadrukt. In het leger heeft degene, die het

bevel voert, tijdens het gevecht en als de omstandigheden het vereisen het recht in noodgevallen beslissingen te nemen.

„Over de versterking van het siesteem van de Partijkomitees (20 september 1948).

140. De sekretaris van een Partijkomitee moet een „peletonskommandant” kunnen zijn. Een Partijkomitee telt tien tot twintig leden ; het lijkt op een peleton in het leger, en de sekretaris lijkt op de „peletonskommandant”. Het is echt niet zo gemakkelijk dit peleton goed te leiden. Elk regionaal of sub-regionaal buro van het Centraal Komitee heeft nu de leiding van een uitgestrekt gebied en draagt zeer zware verantwoordelijkheden. Leiding geven betekent niet alleen beslissingen nemen in algemene of bijzondere beleidskwesties, maar ook het ontwerpen van juiste werkmethode. Zelfs met juiste algemene en bijzondere beleidslijnen kunnen er moeilijkheden de kop opsteken als er geen aandacht wordt besteed aan de werkmethode. Om zijn taak bij het uitoefenen van het leiderschap te kunnen vervullen, moet een Partijkomitee op de leden van zijn „peleton” bouwen en hun de gelegenheid geven hun rol volledig te spelen. Om een goede „peletonskommandant” te zijn, moet de sekretaris hard studeren en grondig onderzoek verrichten. Een sekretaris of plaatsvervangend sekretaris zal ontdekken dat het moeilijk is zijn „peleton” goed te leiden als hij er niet voor zorgt onder de leden van zijn eigen „peleton” propagandistische en organisatorische werk te verrichten, niet bedreven is in het onderhouden van relaties met de leden van het komitee of geen studie maakt van het probleem hoe bijeenkomsten met succes kunnen worden geleid. Als de leden van het „peleton” niet in de pas lopen, kunnen ze nooit de leiding krijgen over tientallen miljoenen mensen in de strijd en in de opbouw. Natuurlijk moet in de relatie tussen de sekretaris en de leden van het komitee de minderheid de meerderheid gehoorzamen, en dat is dus een andere relatie dan die tussen een peletonskommandant en zijn manschappen. We hebben het peleton er alleen bij gehaald om een gemakkelijke vergelijking te maken.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

141. Breng problemen op tafel. Dit moet niet alleen door de „peletonskommandant” worden gedaan, maar ook door de leden van het komitee. Praat niet achter de rug van de mensen om. Rijzen er problemen, beleg dan een bijeenkomst, leg de problemen voor ter discussie, neem een aantal besluiten en de problemen zijn opgelost. Als er problemen bestaan zonder dat ze ter discussie worden voorgelegd, dan zullen ze lange tijd onopgelost blijven en zelfs jaren blijven slepen. De „peletonskommandant” en de leden van het komitee moeten in hun onderlinge verhoudingen begrip tonen. Niets is belangrijker dan wederzijds begrip, steun en vriendschap tussen de sekretaris en de leden van het komitee, tussen het Centraal Komitee en zijn regionale buro's en tussen de regionale buro's en de Partijkomitees van het gebied.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949)

142. „Wissel gegevens uit”. Dit betekent dat de leden van een Partijkomitee elkaar op de hoogte moeten houden en opvattingen moeten uitwisselen over zaken waarvan zij kennis hebben gekregen. Dit is van groot belang om tot een gemeenschappelijke taal te komen. Sommigen slagen hier niet in en, zoals de mensen die Lao Tsoe beschreef, „ze bezoeken elkaar hun leven lang niet, hoewel ze het kraaien van elkaars hanen en het blaffen van elkaars honden kunnen horen”. Het resultaat is dat het hun aan een gemeenschappelijke taal ontbreekt.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

143. Vraag je ondergeschikten naar dingen die je niet begrijpt of niet kent, en laat niet lichtvaardig je instemming of afkeuring blijken. (...)

We mogen nooit voorwenden iets te weten wat we niet weten, we moeten ons „niet schamen iets aan lagergeplaatsten te vragen en van hen te leren”, en we moeten zorgvuldig naar de opvattingen van de kaders op lagere nivo's luisteren. Wees een leerling, voor je een leraar wordt ; leer van de kaders op lagere nivo's

voordat je bevelen uitvaardigt. (...) Wat de kaders op lagere nivo's zeggen, kan juist of onjuist zijn ; na ernaar te hebben geluisterd, moeten we het analyseren. De juiste opvattingen moeten we ter harte nemen en ernaar handelen. (...) Luister ook naar de verkeerde opvattingen van lageren ; het is fout daar helemaal niet naar te luisteren. We moeten echter niet handelen volgens zulke opvattingen maar we moeten er kritiek op leveren.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

144. Leer „pianospelen”. Bij het pianospelen zijn alle tien vingers in beweging ; het is niet voldoende uitsluitend enkele vingers te bewegen en andere niet. Maar als alle tien vingers tegelijk drukken, dan komt er geen melodie te voorschijn. Om goede muziek te produceren, moeten de tien vingers ritmies en gekoördineerd bewogen worden. Een Partijkomitee moet een stevige greep op zijn centrale taak hebben en tegelijkertijd, om die centrale taak heen het werk op andere terreinen ontplooien. Op dit ogenblik moeten we op vele terreinen letten ; we moeten letten op het werk in alle gebieden, legeronderdelen en afdelingen, en niet al onze aandacht richten op een paar problemen met uitsluiting van andere. Als ergens een probleem bestaat, moeten we de vinger erop leggen ; dit is een methode die we moeten beheersen. Sommigen spelen goed piano en anderen doen het slecht, en er bestaat een groot verschil tussen de melodieën die ze voortbrengen. Leden van Partijkomitees moeten goed leren „pianospelen”

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

145. „Stevig aanpakken”. Dat wil zeggen dat het Partijkomitee zijn belangrijkste werkzaamheden niet slechts moet „aanpakken”, maar dat het ze stevig moet „aanpakken”. Slechts als men iets zeer stevig aanpakt en zijn greep geen ogenblik laat verslappen kan men er vat op krijgen. Aanpakken zonder vaste greep is

hetzelfde als helemaal niet aanpakken. Uiteraard kan men met een open hand geen vat op iets krijgen. Als een hand wordt samengeknepen alsof hij iets grijpt, maar niet stevig wordt dichtgeknepen, dan is er nog geen sprake van een greep. Sommige van onze kameraden hebben begrip voor de belangrijkste taken, maar hun greep erop is niet stevig en daarom kunnen ze met hun werk geen sukses boeken. Als je je taken niet aanpakt gaat het niet, maar als je ze niet stevig aanpakt gaat het evenmin.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

146. „Heb cijfers in je hoofd”. Dat wil zeggen dat we aan het kwantitatieve aspect van een situatie of probleem aandacht moeten schenken en een fundamentele kwantitatieve analyse maken. Elke kwaliteit vertoont zichzelf in een zekere kwantiteit, en zonder kwantiteit kan er geen kwaliteit bestaan. Tot op de dag van vandaag begrijpen vele van onze kameraden nog steeds niet dat ze op het kwantitatieve aspect van allerlei dingen moeten letten – op de fundamentele statistieken, de belangrijkste percentages en de kwantitatieve limieten die de kwaliteiten van de dingen bepalen. Ze hebben geen „cijfers” in hun hoofd, en kunnen bijgevolg niet voorkomen dat ze fouten maken.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

147. „Hou het volk op de hoogte”. Bijeenkomsten dienen van tevoren te worden bekendgemaakt ; het is zoiets als een „bekendmaking om het volk op de hoogte te stellen” uitgeven, zodat iedereen weet wat er ter discussie zal worden voorgelegd en welke problemen opgelost moeten worden, en tijdig voorbereidingen kan treffen. Op sommige plaatsen worden bijeenkomsten voor kaders samengeropen zonder dat er eerst rapporten en ontwerp-resoluties zijn voorbereid, en pas als de mensen voor de bijeenkomst zijn aangekomen wordt er vlug iets geïmproviseerd ; dat is precies als het gezegd is : „De troepen en de paarden zijn

gearriveerd, maar voedsel en voer zijn niet klaar", en dat deugt niet. Schrijf niet haastig een bijeenkomst uit als de voorbereidingen niet voltooid zijn.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

148. „Minder en betere troepen en een eenvoudiger bestuur”. Gesprekken, redevoeringen, artikelen en resoluties moeten beknopt en terzake zijn. Ook bijeenkomsten moeten niet te lang duren.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

149. Zorg ervoor je te verenigen en te werken met kameraden die met je van mening verschillen. Dit moet zowel op lokaal terrein als in het leger in gedachten worden gehouden. Het slaat eveneens op verhoudingen met mensen buiten de Partij. We zijn uit alle hoeken van het land samengekomen en we moeten ons in ons werk niet alleen kunnen verenigen met kameraden die er dezelfde opvattingen op nahouden, maar ook met hen die een afwijkende mening hebben.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

150. Wees niet arrogant. Dit is voor iedereen in een leidende positie een principekwestie en een belangrijke voorwaarde voor het handhaven van de eenheid. Zelfs zij, die geen ernstige fouten hebben gemaakt en in hun werk zeer grote suksessen hebben geboekt, behoren niet arrogant te zijn.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

151. Trek twee scheidslijnen. De eerste tussen revolutie en kontra-revolutie, tussen Jenan en Sian (*). Sommigen begrijpen niet dat ze deze scheidslijn moeten trekken. Als ze bijvoorbeeld de burokratie bestrijden, praten ze over Jenan alsof daar „helemaal niets deugt”, en komen ze er niet toe een vergelijking en onderscheid te maken tussen de burokratie in Jenan en de burokratie in Sian. Dit is fundamenteel verkeerd. Vervolgens moet er binnen revolutionaire rangen noodzakelijk een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen goed en verkeerd, tussen prestaties en tekortkomingen, om duidelijk te maken welke van de twee op de eerste plaats en welke op de tweede plaats komen. Bijvoorbeeld: bestrijken de prestaties dertig procent of zeventig procent van het geheel? Het is verkeerd te hoog of te laag op te geven. We moeten tot een fundamentele waardering van iemands werk komen, en vaststellen of zijn prestaties dertig procent bedragen en zijn fouten zeventig procent, of omgekeerd. Het zou volkomen verkeerd zijn werk waarin de prestaties op de eerste plaats komen, te beschrijven als werk waarin de fouten op de eerste plaats komen. In onze benadering van problemen moeten we niet vergeeten deze twee scheidslijnen te trekken, tussen revolutie en kontra-revolutie en tussen prestaties en tekortkomingen. We zullen allerlei zaken goed kunnen behandelen als we deze twee scheidslijnen in gedachten houden; anders zullen we de aard van de problemen door elkaar halen. Om deze scheidslijnen goed te kunnen trekken, is een nauwkeurig onderzoek en nauwgezette studie nodig. We moeten tegenover iedereen en in elke aangelegenheid een houding van onderzoek en studie aannemen.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

() Jenan was van januari 1937 tot maart 1947 het hoofdkwartier van het Centraal Komitee van de Chinese Kommunistiese Partij; Sian was het centrum van het reaktionaire regime van de Kwomintang in het noordwesten van China. Kameraad Mao Tse-toeng noemde de twee steden als symbolen van revolutie en kontra-revolutie.*

152. Op organisatories gebied moeten we de democratie verzekeren onder een gecentraliseerde leiding. Dit moet als volgt gebeuren :

1) De leidende organen van de Partij moeten een juiste leidende lijn aangeven en oplossingen vinden als er zich problemen voordoen, om zich als centra van leiding te kunnen vestigen.

2) De hogere organen moeten vertrouwd zijn met de situatie in de lagere organen en met het leven van de massa's, ten einde over een objectieve basis voor een juiste leiding te beschikken.

3) Geen enkele Partijorganisatie op welk nivo ook mag bij de oplossing van problemen nonchalante beslissingen nemen. Als eenmaal een beslissing werd genomen, moet deze vastberaden worden uitgevoerd.

4) Alle beslissingen van enig belang, die door de hogere organen van de Partij zijn genomen moeten dadelijk aan de lagere organen en de gewone partijleden worden doorgegeven (...)

5) De lagere organen van de Partij en de gewone partijleden moeten de richtlijnen van de hogere organen gedetailleerd bespreken om hun betekenis door en door te begrijpen, en ze moeten besluiten op welke manier ze moeten worden uitgevoerd,

„Over het verbeteren van verkeerde opvattingen binnen de Partij” (december 1929).

XI. DE MASSALIJN

153. Het volk, en alleen het volk, is de drijvende kracht bij het maken van de wereldgeschiedenis.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

154. De massa, dat zijn de ware helden, terwijl wijzelf vaak kinderachtig zijn en onwetend. Als we dit niet begrijpen, zullen we zelfs de meest elementaire kennis niet kunnen verwerven.

Voorwoord en naschrift bij „Onderzoek op het platteland” (maart en april 1941).

155. De massa bezit een onbegrensde scheppingskracht. Zij is in staat zichzelf te organiseren en zich te concentreren op plaatsen en werkerreinen waar ze haar werklust ten volle kan ontplooiën; ze is in staat zich te concentreren in de diepte en breedte van de produktie en steeds meer ondernemingen op te zetten in het belang van haar eigen welzijn.

Inleidende aantekening bij „Overtollige arbeidskrachten hebben een uitweg gevonden” (1955).

156. De huidige opleving van de boerenbeweging is een geweldige gebeurtenis. Binnen zeer korte tijd zullen in de centrale, zuidelijke en noordelijke provincies van China honderden miljoenen boeren opstaan als een machtige storm, als een orkaan, een kracht zo snel en hevig dat geen macht, hoe groot ook, in staat zal zijn haar tegen te houden. Ze zullen alle boeien stukslaan die hen binden en vooruitstormen op de weg naar bevrijding. Ze zullen alle imperialisten, oorlogsbaronnen, korrupte ambtenaren, plaatselijke tirannen en gemene dorpsnotabelen ten grave dragen. Elke revolutionaire partij en elke kameraad zal op de proef worden gesteld en door hen aanvaard of afgewezen worden. Er zijn drie alternatieven. Vóór hen uit marcheren en hen leiden? Achter

hen aankomen met gebaren en kritiek? Of hen in de weg gaan staan en zich tegen hen keren? Elke Chinees is vrij om te kiezen, maar de gebeurtenissen zullen u dwingen uw keus snel te maken.

„Rapport over een onderzoek van de boerenbeweging in Hoenan” (maart 1927).

157. De springvloed van sociale veranderingen op het platteland, de springvloed van de koöperatie, heeft enkele plaatsen al bereikt en zal binnenkort het hele land overspoelen. Het is een reusachtige socialistiese revolutionaire beweging waarbij een plattelandsbevolking van meer dan vijfhonderd miljoen betrokken is, en die een buitengewoon grote en wereldomvattende betekenis heeft. We moeten aan deze beweging actief, geestdriftig en systematisch leiding geven, en haar niet op één of andere manier achteruit trekken. In de loop van deze beweging zullen er zeker wat fouten gemaakt worden; dit is begrijpelijk en het zal niet moeilijk zijn om ze te verbeteren. Tekortkomingen of fouten die bij de kaders en de boeren worden aangetroffen, kunnen worden overwonnen als we hen daar tenminste op een positieve manier bij helpen.

*„Over de kwestie van de agrarische koöperatie”
(31 juli 1955).*

158. De massa heeft een enthousiasme voor het socialisme dat potentieel onuitputtelijk is. Zij die in een revolutionaire periode alleen maar de oude sleur kunnen volgen, zijn absoluut niet in staat dit enthousiasme te zien. Ze zijn blind en vóór hen is alles donker. Soms gaan ze zo ver, dat ze goed en verkeerd verwarren en de boel op zijn kop zetten. Hebben we niet genoeg van dergelijke personen ontmoet? Zij die eenvoudigweg de oude sleur volgen, onderschatten onveranderlijk het enthousiasme van het volk. Elke keer als zich iets nieuws voordoet, keuren zij het haastig af en verzetten zich ertegen. Achteraf moeten ze hun nederlaag toegeven en oefenen ze een beetje zelfkritiek. Maar de volgende keer dat er zich iets nieuws voordoet maken ze dat hele proces opnieuw door. Dit is hun gedragspatroon ten aanzien van

alles wat nieuw is. Dergelijke mensen zijn altijd passief, blijken nooit in staat vooruit te gaan op het kritieke moment en moeten altijd een duw in de rug krijgen voor ze een stap verzetten.

Inleidende aantekening bij „Deze gemeente werd in twee jaar een kooperatie” (1955).

159. Meer dan twintig jaar lang heeft onze Partij elke dag aan massawerk gedaan, en de laatste tien jaar heeft ze elke dag over de massalijn gesproken. We hebben altijd volgehouden dat de revolutie moet steunen op de massa van het volk en op ieders medewerking, en we hebben ons gekant tegen het steunen op een paar mensen die bevelen uitvaardigen. De massalijn wordt echter in het werk van sommige kameraden nog steeds niet grondig toegepast; ze vertrouwen nog steeds alleen maar op een handjevol mensen, die in afzondering werken. Een belangrijke reden is dat, wat ze ook doen, ze altijd moeite hebben om het uit te leggen aan de mensen die ze leiden en dat ze niet begrijpen waarom of hoe ze vrij spel moeten geven aan de initiatieven en creativiteit van degenen waaraan ze leiding geven. Als je 't ze vraagt, dan willen zij ook dat iedereen zijn handen uit zijn mouwen steekt, maar ze laten andere mensen niet weten wat er gedaan moet worden of hoe ze het moeten doen. Hoe kan men in dat geval van iedereen verwachten dat hij in beweging komt, en hoe kan er dan iets goeds verricht worden? Voor de oplossing van dit probleem is het natuurlijk in de eerste plaats nodig dat er ideologische opvoeding over de massalijn wordt gegeven, maar tegelijkertijd moeten we deze kameraden vele concrete werkmethoden leren.

„Een gesprek met de redactie van het Dagblad voor Sjansi-Soeijoean” (2 april 1948).

160. Vierentwintig jaren ervaring leren ons dat de juiste taak, politiek en stijl van werken onveranderlijk overeenstemmen met de eisen van de massa op een gegeven plaats en tijd en onveranderlijk onze banden met de massa versterken, en dat de verkeer-

de taak, politiek en stijl van werken nooit overeenstemmen met de eisen van de massa op een gegeven plaats en tijd en ons onveranderlijk van de massa vervreemden. De reden, waarom kwalen als dogmatisme, empirisme, kommandeerzucht, de neiging om achter de ontwikkelingen aan te lopen en een arrogante instelling bij het werk beslist schadelijk en ontoelaatbaar zijn, en waarom ieder die aan deze ziekten lijdt, genezing moet zoeken, is dat ze ons van de massa vervreemden.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

161. Om zich met de massa te verbinden moet men handelen in overeenstemming met de behoeften en de wensen van de massa. Al het werk dat voor de massa wordt gedaan, moet uitgaan van haar behoeften en niet, hoe goedbedoeld ook, van het verlangen van een individu. Het gebeurt vaak dat de massa objektief een zekere verandering nodig heeft, maar dat ze zich subjektief nog niet van de behoefte bewust is en niet bereid of besloten is de verandering door te voeren. In zulke gevallen moeten we geduldig wachten. We moeten de verandering niet doorvoeren vóór het grootste deel van de massa zich door ons werk van de behoefte bewust is geworden en bereid en besloten is deze uit te voeren. Anders zullen we ons van de massa isoleren. Als ze niet bewust en bereid is, zal elk werk dat haar deelneming vereist een zuivere formaliteit blijken en mislukken. (...) Hier gelden twee principes: het ene is (dat we moeten uitgaan van) de werkelijke behoeften van de massa en niet (van) wat wij ons verbeelden dat ze nodig heeft, en het andere betreft de wensen van de massa, die zelf moet beslissen in plaats van dat wij in haar plaats beslissen.

*„Het eenheidsfront in het kultureel werk”
(30 oktober 1944).*

162. Ons kongres moet een beroep doen op de hele Partij om waakzaam te zijn en erop toe te zien dat geen enkele kameraad, op welke post dan ook, van de massa gescheiden wordt. Het moet elke kameraad leren het volk lief te hebben en aandachtig naar de stem van de massa te luisteren; zich met de massa te ver-

eenzelvigen waar hij ook gaat en, in plaats van boven hen te staan, in de massa op te gaan en, overeenkomstig haar nivo van dat moment, haar te doen ontwaken of haar politiek bewustzijn te verhogen, haar te helpen zich geleidelijk vrijwillig te organiseren, en iedere belangrijk stuk strijd op gang te brengen die de interne en externe omstandigheden van de gegeven tijd en plaats toelaten.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

163. Als we zouden proberen in de aanval te gaan terwijl de massa nog niet ontwaakt is, dan zou dat avonturisme zijn. Als we de massa met alle geweld zouden willen leiden in een richting die ze zelf niet wil, dan zouden we zeker falen. Als we niet zouden oprukken terwijl de massa hierom vraagt, dan zou dat rechts opportunisme zijn.

„Een gesprek met de redactie van het Dagblad voor Sjansi-Soeijoean” (2 april 1948).

164. Kommandeerzucht is verkeerd bij ieder soort werk. Ze weerspiegelt namelijk de kwaal van de ongeduldige overhaasting waarbij er geen rekening wordt gehouden met een lager nivo van politiek bewustzijn van de massa en het principe van de massa-aktie op vrijwillige basis geschonden wordt. Onze kameraden moeten er niet vanuit gaan, dat alles wat zijzelf begrijpen ook door de massa wordt begrepen. Of de massa het begrijpt en of zij bereid is tot actie over te gaan, daar kun je alleen achter komen door je onder de massa te begeven en onderzoek te doen. Als we dat doen, kunnen we kommandeerzucht vermijden. Bij ieder soort werk is het ook verkeerd om achter de massa aan te lopen. Dit weerspiegelt de kwaal van de besluiteloosheid, omdat men daarbij terugvalt onder het nivo van politiek bewustzijn van de massa en het principe dat we de massa voorwaarts moeten leiden, geweld aan wordt gedaan. Onze kameraden moeten niet zomaar aannemen dat de massa niet begrijpt wat zijzelf nog niet begrijpen. Het gebeurt vaak dat de massa ons voorbijstreeft en graag een stap vooruit wil doen, en dat onze kameraden toch niet

in staat zijn als leiders van de massa op te treden, en achter bepaalde achtergebleven elementen aanlopen, hun opvattingen weerspiegelen en die bovendien aanzien voor die van de brede massa.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

165. Neem de ideeën van de massa en concentreer ze, ga dan naar de massa, houdt aan de ideeën vast en voer ze door om zo juiste opvattingen over leiderschap te vormen – dit is de fundamentele methode van leiding geven.

„Enkele vraagstukken betreffende de methode van leidinggeven” (1 juni 1943).

166. In al het praktische werk van onze Partij gaat alle juiste leiding noodzakelijkerwijs van de massa, naar de massa. Dit betekent: neem de ideeën van de massa (verspreide en onsamenvangende ideeën) en concentreer ze (verander ze door studie in gekoncentreerde en samenhangende ideeën), ga daarna naar de massa en verbreid en verklaar deze ideeën tot de massa ze als haar eigen ideeën overneemt. Houd eraan vast en zet ze om in actie, en beproef de juistheid van de ideeën in die actie. Concentreer dan nogmaals de ideeën van de massa en ga weer naar de massa, zodat in de ideeën wordt volhard en ze worden doorgevoerd. En zo verder, telkens opnieuw in een eindeloze spiraal, terwijl de ideeën telkens juist, vitaler en rijker worden. Dat is de marxistische theorie van de kennis.

„Enkele vraagstukken betreffende de methode van leidinggeven” (1 juni 1943).

167. We moeten naar de massa gaan en van haar leren, haar ervaring samenvatten tot betere, duidelijk omschreven principes en methoden, vervolgens propaganda onder de massa maken, en een beroep op haar doen deze principes en methoden in praktijk te brengen om haar problemen op te lossen en haar te helpen de

bevrijding en het geluk te vinden.

„Organiseer u!” (29 november 1943).

168. Op sommige plaatsen zitten er in onze leidende organen mensen die menen dat het voldoende is als alleen de leiders het beleid van de Partij kennen en dat het voor de massa niet nodig is die te leren kennen. Dit is een van de fundamentele redenen waarom een deel van ons werk niet goed kan worden uitgevoerd.

„Een gesprek met de redactie van het Dagblad voor Sjansi-Soeioean” (2 april 1948).

169. In alle massabewegingen moeten wij fundamenteel onderzoek en fundamentele studie verrichten wat betreft het aantal actieve aanhangers, tegenstanders en neutrale personen; we moeten niet subjectief en ongegrond over problemen beslissen.

„Werkmethoden van Partijkomitees” (13 maart 1949).

170. In het algemeen bestaat de massa op elke gegeven plaats uit drie delen – de betrekkelijk actieven, de middengroep en de betrekkelijk achtergeblevenen. De leiders moeten daarom de bekwaamheid hebben het kleine aantal actieve elementen om de leiding te verenigen, en ze moeten op hen bouwen om het peil van elementen uit de middengroep te verhogen en hen voor ons te winnen.

„Enkele vraagstukken betreffende de methode van leidinggeven” (1 juni 1943).

171. De politiek van de Partij goed kunnen vertalen in massa-akties; in staat zijn om niet alleen de leidende kaders maar ook de brede massa iedere beweging en iedere strijd die we beginnen te laten begrijpen en te beheersen – dat is een kunst van marxis-

ties-leninistisch leiderschap. Het is ook de scheidingslijn die bepaalt of we al dan niet in ons werk fouten maken.

„Een gesprek met de redactie van het Dagblad voor Sjansi-Soeioean” (2 april 1948).

172. Al is de leidinggevende groep nog zo actief, haar activiteit zal neerkomen op de vergeefse moeite van een handjevol mensen als ze niet met de activiteit van de massa wordt gekombineerd. Als de massa echter alleen in beweging komt, zonder dat een krachtige leidinggevende groep haar actie juist organiseert, kan haar actie niet lang stand houden of in de juiste richting voortgezet en op een hoger niveau gebracht worden.

„Enkele vraagstukken betreffende de methode van leidinggeven” (1 juni 1943).

173. Productie door de massa, de belangen van de massa, de ervaringen en gevoelens van de massa – daaraan moeten de leidende kaders voortdurend aandacht besteden.

Opschrift voor een produktietentoonstelling die gesteund werd door organisaties direct onder het Centraal Komitee van de Partij en het algemeen hoofdkwartier van het Achtste Routeleger, Bevrijdingsdagblad van Jenan, 24 november 1943.

174. We moeten nauwkeurig aandacht schenken aan het welzijn van de massa, vanaf de problemen van land en arbeid tot aan die van brandstoffen, rijst, keukenolie en zout toe. (...) Al dergelijke problemen die te maken hebben met het welzijn van de massa moeten in onze agenda worden opgenomen. We moeten erover discussiëren, besluiten nemen en die uitvoeren, en de resultaten controleren. We moeten de massa helpen inzien dat we haar belangen vertegenwoordigen en dat ons leven

nauw met dat van haar verbonden is. We moeten haar helpen om, uitgaande van deze dingen, begrip te krijgen voor de hogere taken die we ons gesteld hebben, de taken van de revolutionaire oorlog, zodat ze de revolutie zal steunen en over het hele land zal verspreiden, onze politieke oproepen zal beantwoorden en tot het einde voor de overwinning van de revolutie zal vechten.

„Houd u bezig met het welzijn van de massa, schenk aandacht aan de werkmethoden” (27 januari 1934).

XII. POLITIEK WERK

175. Het systeem van Partijvertegenwoordigers en politieke afdelingen, dat voor het eerst in China werd ingevoerd, veranderde het aanzien van deze strijdkrachten (*) volkomen. Het in 1927 gestichte Rode Leger en het huidige Achtste Route-Leger hebben dit systeem overgenomen en verder ontwikkeld.

„Interview met de Britse journalist James Bertram" (25 oktober 1937).

176. Het Volksbevrijdingsleger heeft zijn energiek revolutionair politiek werk, dat een belangrijke faktor is om de overwinning op de vijand te behalen, ontwikkeld op basis van een volksoorlog en van het principe van eenheid tussen leger en volk, van eenheid tussen kommandanten en soldaten en van het uiteen doen vallen van de vijandelijke troepen.

„De huidige situatie en onze taken" (25 december 1947).

177. Dit leger heeft een systeem van politiek werk opgebouwd dat essentieel is voor de volksoorlog, en gericht op het bevorderen van eenheid binnen de eigen gelederen, eenheid met de bevriende legers en eenheid met het volk, en op het uiteen doen vallen van de vijandelijke strijdkrachten en het zeker stellen van de overwinning in de strijd.

„Over de koalitieregering" (24 april 1945).

() Dit slaat op de revolutionaire strijdkrachten die door de Chinese Kommunistiese Partij en de Kwomintang gezamenlijk georganiseerd in de jaren van hun samenwerking tijdens de periode van de Eerste Revolutionaire Burgeroorlog (1924-1927).*

178. Politiek werk is de vitale drijfkracht van al het ekonomies werk. Dat is vooral het geval in een periode waarin het sociale en ekonomiese stelsel fundamenteel veranderd wordt.

Inleidende aantekening bij „Een ernstige les” (1956).

179. De Partijafdeling is georganiseerd als een kompaganie; dit is een belangrijke reden waarom het Rode Leger in staat is geweest zo hard te blijven vechten zonder uiteen te vallen.

„De strijd in het Tsjingkangebergte” (25 november 1928).

180. Het politieke werk van het Achtste Route-leger wordt geleid door drie basisprincipes. Ten eerste het principe van eenheid tussen officieren en manschappen, wat betekent het uitroeien van feodale praktijken in het leger, het verbieden van slaan en beledigen, de opbouw van een bewuste discipline en het delen van al het lief en leed, als gevolg waarvan het hele leger nauw verenigd is. Ten tweede het principe van eenheid tussen leger en volk, wat betekent de handhaving van een discipline die de geringste schending van de belangen van het volk verbiedt, het voeren van propaganda onder de massa, haar organisatie en bewapening, het verlichten van haar ekonomiese lasten en de onderdrukking van verraders en kollaborateurs die het leger en het volk schade berokkenen; als gevolg waarvan het leger nauw met het volk is verenigd en overal verwelkomd wordt. Ten derde het principe van het uiteen doen vallen van de vijandelijke troepen en een goede behandeling van krijgsgevangenen. Onze overwinning is niet alleen afhankelijk van onze militaire operaties, maar ook van het uiteenvallen van de vijandelijke troepen.

„Interview met de Britse journalist James Bertram” (25 oktober 1937).

181. Onze troepen moeten de juiste principes in acht nemen die de betrekkingen regelen tussen het leger en het volk, tussen het leger en de regering, tussen het leger en de Partij, tussen officieren en manschappen, tussen militair werk en politiek werk, en de betrekkingen tussen de kaders, en ze moeten nooit vervallen in de fouten van de oorlogsbaronnen. De officieren moeten voor hun manschappen instaan en niet onverschillig zijn voor hun welzijn of hun toevlucht nemen tot lijfstraffen; het leger moet voor het volk instaan en nooit inbreuk maken op zijn belangen; het leger moet de regering en de Partij respekteren en zich nooit „onafhankelijk verklaren”.

„Organiseer u!” (29 november 1943).

182. Onze politiek ten aanzien van krijgsgevangenen genomen soldaten van Japanse legers, marionettetroepen of anti-kommunistische troepen is ze allemaal weer vrij te laten, behalve degenen die zich de haat van de massa op de hals gehaald hebben en de doodstraf moeten krijgen en wier terdoodveroordeling door de hogere autoriteiten is goedgekeurd. Van de gevangenen moeten zij die tot dienstneming bij de reaktionaire strijdkrachten werden gedwongen, maar min of meer naar de revolutie neigen, in grote aantallen gewonnen worden om voor ons leger te werken. De rest moet op vrije voeten worden gesteld en, als ze tegen ons vechten en nogmaals worden gevangenen genomen, opnieuw worden vrijgelaten. We moeten hen niet beledigen, hun persoonlijke bezittingen afnemen of boetedoening van hen eisen, maar hen zonder uitzondering oprecht en vriendelijk behandelen. Hoe reaktionair ze ook mogen zijn, dit dient onze politiek te zijn. Het is een zeer doeltreffende manier om het kamp van de reactie te isoleren.

„Over het beleid” (25 december 1940).

183. Wapens zijn een belangrijke faktor in de oorlog, maar niet de beslissende faktor; de mensen, niet de dingen zijn beslissend. Bij een krachtmeting gaat het niet alleen om een machtsstrijd op militair en economies gebied, maar ook om een strijd op het vlak

van menselijke macht en moreel. Militaire en economische macht worden noodzakelijkerwijs gehanteerd door mensen.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

184. De atoombom is een papieren tijger, die de Amerikaanse reaktionairen gebruiken om de mensen angst aan te jagen. Hij ziet er verschrikkelijk uit, maar in feite is hij dat niet. Natuurlijk, de atoombom is een massaal vernietigingswapen, maar de uitslag van een oorlog wordt beslist door het volk, niet door een of twee nieuwe types wapens.

„Gesprek met de Amerikaanse korrespondente Anna Louise Strong” (augustus 1946).

185. Soldaten vormen de basis van een leger. Als zij niet door drongen zijn van een progressief politiek bewustzijn en als dat bewustzijn niet door progressief politiek werk wordt versterkt, kan een echte eenheid tussen officieren en manschappen niet worden bereikt, kan hun geestdrift niet worden gewekt, kan hun geestdrift voor de Verzetsoorlog niet volop worden opgewekt en kan er geen goede basis worden gelegd voor het meest doeltreffende gebruik van al onze technische uitrusting en onze tactieken.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

186. Het zuiver militaire standpunt is onder een aantal kameraden in het Rode Leger zeer sterk ontwikkeld. Het uit zichzelf als volgt: 1) Deze kameraden beschouwen militaire aangelegenheden en politiek als tegengesteld aan elkaar, en weigeren te erkennen dat militaire zaken slechts een van de middelen zijn om politieke taken uit te voeren. Sommigen zeggen zelfs: „Als je op militair gebied goed bent, ben je dat vanzelfsprekend ook op politiek gebied; als je op militair gebied niet goed bent, kun je op politiek gebied ook niet veel voorstellen”. Dit is een stap verder

gaan en aan militaire aangelegenheden een leidende rol toekennen boven de politiek.

(...)

„Over het verbeteren van verkeerde opvattingen binnen de Partij” (december 1929).

187. Ideologische opvoeding is de beslissende schakel die moet worden gelegd bij het verenigen van de hele Partij voor grote politieke strijd. Als dit niet wordt gedaan, kan de Partij geen enkele van haar politieke taken vervullen.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

188. Onlangs is er een achteruitgang in het ideologische en politieke werk onder studenten en intellektuelen geweest, en zijn enkele schadelijke tendenzen opgedoken. Sommige mensen schijnen te denken dat het niet langer nodig is zich met de politiek of met de toekomst van het moederland en de idealen van de menselijke bezig te houden. Het lijkt wel of het marxisme eens de grote rage is geweest, maar op het ogenblik niet meer zo erg in de mode is. Om deze tendenzen tegen te gaan moeten we ons ideologische en politieke werk versterken. Zowel studenten als intellektuelen moeten hard studeren. Naast de studie van hun gespecialiseerde onderwerpen moeten ze ideologische en politieke vooruitgang boeken, wat betekent dat ze het marxisme, de lopende gebeurtenissen en de politiek moeten bestuderen. Geen juist politiek gezichtspunt hebben, is zoiets als geen ziel hebben. (...) Alle afdelingen en organisaties moeten hun verantwoordelijkheden in het ideologische en politieke werk opnemen. Dit geldt voor de Kommunistische Partij, de Jeugdliga, regeringsdepartementen die met dit werk belast zijn en vooral voor de hoofden van onderwijsinstellingen en voor leraren.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

189. Nadat ze politieke scholing hebben gekregen zijn alle soldaten van het Rode Leger klassebewust geworden en hebben ze de hoofdzaken geleerd van de landverdeling, het vestigen van politieke macht, het bewapenen van arbeiders en boeren enzovoort, en weten ze nu allemaal dat ze vechten voor zichzelf, voor de arbeidersklasse en de boerenstand. Daarom kunnen ze de ontberingen van de bittere strijd zonder te klagen verduren. Elke compagnie, elk bataljon en elk regiment heeft zijn soldatenkomitee, dat de belangen van de soldaten vertegenwoordigt en politiek werk en massawerk verricht.

„De strijd in het Tsjingkanggeberge” (25 november 1928).

190. De juiste ontplooiing van de beweging voor het uiten van grieven (het onrecht dat het werkende volk is aangedaan door de oude maatschappij en door de reaktionairen) en de drie controles (op klasseafkomst, plichtsbetrachting en strijdlust) hebben ten eerste het politieke bewustzijn van de kommandanten en soldaten in het hele leger verhoogd in de strijd voor de bevrijding van de uitgebuide werkende massa, voor een landhervorming op nationale schaal en voor de vernietiging van de gemeenschappelijke vijand van het volk, de bandietenbende van Tsjang Kai-sjek. Ook is hierdoor in hoge mate de krachtige eenheid van alle kommandanten en soldaten onder de leiding van de Kommunistiese Partij versterkt. Op deze basis heeft het leger binnen zijn rangen een grotere zuiverheid bereikt, de discipline versterkt, een massabeweging voor training gestart en militaire democratie op volledig goedgeleide en ordelijke wijze verder ontwikkeld. Aldus werd het leger als één man verenigd, terwijl iedereen met zijn ideeën en zijn kracht een bijdrage levert; een leger dat geen angst voor officers kent en in staat is materiële moeilijkheden te overwinnen, dat massale heldenmoed ten toon spreidt en durf bij de vernietiging van de vijand. Een dergelijk leger is onoverwinnelijk.

„Over de grote overwinning in het Noordwesten en over het nieuwe type ideologische scholingsbeweging in het Bevrijdingsleger” (7 maart 1948), Verzamelde Militaire Geschriften.

191. Vrijwel alle eenheden van het Volksbevrijdingsleger hebben de laatste paar maanden gebruik gemaakt van gevechtspauzes om op grote schaal te oefenen en zich te consolideren. Dit is op een goed georganiseerde, ordelijke en democratische manier uitgevoerd. Daardoor werd de revolutionaire geestdrift van brede lagen van de massa van officieren en soldaten gewekt, kregen zij de gelegenheid het doel van de oorlog grondig te leren begrijpen, werden een aantal onjuiste ideologische stromingen en kwalijke verschijnselen die nog in het leger bestonden, uit de weg geruimd, werden het kader en de soldaten geschoold en werd de militaire stootkracht sterk vergroot. We moeten doorgaan met dit nieuwe type ideologische scholingsbeweging in het leger, een beweging die een democratie en een massakarakter draagt.

Rede op een konferentie voor kaderleden in het bevrijde gebied van Sjansi-Soeioean (1 april 1948).

192. Het scholingsprogramma van de Hogeschool (de Anti-Japanse Militaire en Politieke Hogeschool) bestaat uit het aankweken van een krachtige en juiste politieke oriëntering, een ijverige en eenvoudige stijl van werken, en een soepele strategie en tactiek. Dit zijn de drie hoofdzaken bij het vormen van een anti-Japanse revolutionaire soldaat. In overeenstemming met deze hoofdzaken wordt door de staf gedoceerd en door de studenten gestudeerd.

„Het is niet slecht maar goed door de vijand aangevallen te worden” (26 mei 1939).

193. Onze natie heeft altijd een traditionele stijl van hard werken gekend, die we verder uit moeten bouwen. Bovendien heeft de Kommunistiese Partij altijd gepleit voor een standvastige en juiste politieke stellingname. Zo'n stellingname is onverbrekelijk verbonden met een manier van werken onder ontberingen en felle strijd. Zonder een standvastige en juiste politieke stellingname is het onmogelijk tot zo'n manier van werken op te waken.

ken. Zonder een manier van werken onder ontberingen en felle strijd zullen wij geen standvastige en juiste politieke stellingname kunnen handhaven.

Rede op de bijeenkomst te Jenan ter viering van de internationale Dag van de Arbeid (1 mei 1939).

194. Wees eendrachtig, waakzaam, ernstig en energiek.

Motto voor de Anti-Japanse Militaire en Politieke Hogeschool).

195. Waarop het in de wereld werkelijk aankomt, is nauwgezetheid, en wat betreft nauwgezet zijn is de Kommunistiese Partij heel veeleisend.

Gesprek op een bijeenkomst met Chinese studenten en leerlingen in Moskou (17 november 1957).

XIII. DE BETREKKINGEN TUSSEN OFFICIEREN EN MANSCHAPPEN

196. Ons leger heeft altijd twee politieke lijnen gevolgd. Ten eerste moeten we tegenover onze vijanden meedogenloos zijn en hen overweldigen en vernietigen. Ten tweede moeten we goed voor onze eigen mensen zijn, voor het volk, voor onze kameraden en voor onze meerderen en minderen, en ons met hen verenigen.

Rede op de receptie van het Centraal Komitee van de Partij voor afgevaardigden van modelstudenten uit de detachementen van de legerachterhoede (18 september 1944).

197. We komen uit alle hoeken van het land, en we hebben ons aaneengesloten voor een gemeenschappelijk revolutionair doel.

(...) Onze kaders moeten zich voor elke soldaat interesseren en alle mensen in de revolutionaire gelederen moeten voor elkaar instaan, voor elkaar zorgen.

„Dien het volk” (8 september 1944).

198. In elke afzonderlijke eenheid moet een beweging van steun aan het kader en voor aandacht voor de problemen van de soldaten worden gestart. Daarbij moeten de kaderleden worden opgeroepen om meer aandacht te schenken aan de problemen van de soldaten en om hen te beschermen, terwijl de soldaten moeten worden opgeroepen om het kader te steunen. Zij moeten elkaar over en weer openlijk op elkaars tekortkomingen wijzen en die snel corrigeren. Alleen zo kan er een hechte onderlinge eenheid groeien.

„De taken voor 1945” (15 december 1944).

199. Veel mensen denken dat gespannen verhoudingen tussen officieren en manschappen en tussen het leger en het volk worden veroorzaakt door verkeerde methoden, maar ik zeg hun altijd dat het een kwestie van een fundamentele instelling (ofwel van een fundamenteel principe) is, van respect voor de soldaten en het volk. Uit deze instelling komen de verschillende beleidslijnen voort. Als we van deze instelling afwijken, dan zijn de beleidslijnen, methoden en vormen zeker verkeerd, en kunnen de betrekkingen tussen officieren en manschappen en tussen leger en volk alleen maar onbevredigend zijn. Onze drie voornaamste principes voor het politieke werk van het leger zijn: ten eerste eenheid tussen officieren en manschappen; ten tweede eenheid tussen leger en volk; en ten derde het uiteen doen vallen van de vijandelijke strijdkrachten. Om deze principes doeltreffend toe te passen, moeten we beginnen met deze fundamentele instelling van respect voor de menselijke waardigheid van krijgsgevangenen zodra ze hun wapens hebben neergelegd. Wie dit alles als een technische aangelegenheid beschouwt en niet als een zaak van een fundamentele instelling, is inderdaad fout en moet zijn standpunt herzien.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

200. Kommunisten moeten, als ze onder het werkende volk werken, de democratische methode van overreding en opvoeding gebruiken en onder geen voorwaarde hun toevlucht nemen tot kommandeerzucht en dwang. De Chinese Kommunistische Partij houdt zich trouw aan dit principe.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

201. Onze kameraden moeten begrijpen dat ideologische omvorming een langdurig, geduldig en nauwgezet werk meebrengt, en ze moeten niet proberen door een paar voordrachten of een paar bijeenkomsten te houden de ideologie van de mensen, die in tientallen jaren gevormd is, te veranderen. Overreding, niet dwang, is de enige manier om hen te overtuigen. Dwang zal hen nooit

overtuigen. Proberen hen te overtuigen door middel van geweld lukt niet. Dat soort methoden is toegestaan als men met de vijand te maken heeft, maar absoluut ontoelaatbaar tegenover kameraden of vrienden.

Rede op de nationale konferentie over propagandawerk van de Chinese Kommunistiese Partij (12 maart 1957).

202. We moeten onderscheid maken tussen de vijand en onszelf; we moeten ons tegenover kameraden niet antagonisties opstellen en hen niet behandelen zoals we de vijand zouden behandelen. Uit onze woorden moet een vurig verlangen spreken om de zaak van het volk te beschermen en het politieke bewustzijn van het volk te verhogen, en we moeten er niet op uit zijn om mensen belachelijk te maken of aan te vallen.

Rede op de nationale konferentie over propagandawerk van de Chinese Kommunistiese Partij (12 maart 1957).

XIV. DE BETREKKINGEN TUSSEN HET LEGER EN HET VOLK

203. Het leger moet één worden met het volk, zodat het volk het leger als zijn eigen leger beschouwt. Een dergelijk leger zal onoverwinnelijk zijn...

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

204. We moeten iedere kameraad doen inzien dat we elke moeilijkheid die zich voordoet kunnen overwinnen als we maar op het volk steunen, vast geloven in de onuitputtelijke creativiteit en de kracht van de massa en om die reden vertrouwen hebben in de massa en ons met haar verenigen; geen vijand zal ons dan kunnen vernietigen, terwijl wij iedere vijand kunnen vernietigen.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

205. Overal waar onze kameraden komen, moeten ze goede betrekkingen met de massa aanknopen, zich het lot van de mensen aantrekken en hen helpen hun moeilijkheden op te lossen. We moeten ons met de massa verenigen; met hoe meer mensen wij ons verenigen, hoe beter.

*„Over de onderhandelingen van Tsjoenking”
(17 oktober 1945).*

206. Het leger in de Bevrijde Gebieden moet de regering steunen en voor het volk op de bres staan, terwijl de democratische regeringen leiding moeten geven aan het volk bij het geven van steun aan het leger en bij het geven van een voorkeursbehandeling aan de families van soldaten die tegen Japan vechten. Op deze wijze zullen de betrekkingen tussen het leger en het volk nog beter worden.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

207. Steun verlenen aan de regering en voor het volk op de bres staan zijn taken, die in het leger moeten worden aangepakt door middel van ideologische scholing van elke kommandant en elke soldaat, zodat allen het belang ervan volkomen begrijpen. Als het leger van zijn kant daarin slaagt, zullen de plaatselijke regering en het volk hun betrekkingen met het leger eveneens verbeteren.

„Het beleid voor het werk in de bevrijde gebieden voor 1946” (15 december 1945).

208. In de loop van deze campagnes (*) moeten enerzijds het leger en anderzijds de Partij en de regering de tekortkomingen en fouten uit 1943 grondig onderzoeken en ze in 1944 vastberaden herstellen. Van nu af aan moeten in de eerste maand van elk nieuwjaar overal dergelijke campagnes op touw gezet worden. Tijdens deze campagnes moeten de geloften van „steun aan de regering en liefde voor het volk” en „steun aan het leger en een voorkeursbehandeling voor de families van soldaten die tegen Japan vechten” keer op keer hardop worden voorgelezen; en er dient tegenover de massa herhaaldelijk zelfkritiek te worden geleverd op ieder aanmatigend gedrag van de troepen in de basisgebieden tegenover de Partij of regeringsambtenaren of tegenover burgers; of inzake elk gebrek aan zorg dat Partij, regeringsambtenaren of burgers voor de voor de troepen hebben getoond (waarbij iedere partij zichzelf en niet de andere bekritiseert) ten einde deze tekortkomingen en fouten grondig te verbeteren.

„Verbreid in de basisgebieden de campagnes voor verlaging van de pacht, verhoging van de produktie en steun aan de regering en liefde voor het volk (1 oktober 1943).

(*) *De campagnes voor „steun aan de regering en liefde voor het volk” en „steun aan het leger en voorkeursbehandeling voor de families van soldaten die tegen Japan vechten”.*

XV. DEMOKRATIE OP DE DRIE BELANGRIJKSTE GEBIEDEN

209. In het leger moet een voldoende mate van democratie worden doorgevoerd, voornamelijk door de afschaffing van de feodale praktijk van schelden en slaan, en door officieren en manschappen lief en leed te laten delen. Zodra dit is gebeurd, zal tussen officieren en manschappen eenheid tot stand zijn gebracht, de stootkracht van het leger in grote mate worden verhoogd, en zal er geen twijfel meer over bestaan dat wij de lange, wrede oorlog vol kunnen houden.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

210. Afgezien van de rol van de Partij is de reden, waarom het Rode Leger in staat is geweest de strijd voort te zetten ondanks zulke gebrekkige materiële omstandigheden en zo veelvuldige gevechten, de toepassing van de democratie geweest. De officieren en manschappen genieten dezelfde behandeling; het staat de soldaten vrij bijeenkomsten te beleggen en vrijuit te spreken; zinloze formaliteiten zijn afgeschaft, en de verslagen liggen voor iedereen open ter inzage (...). In China heeft het leger evenzeer democratie nodig als het volk. Democratie in ons leger is een belangrijk wapen om het feodale huurlingenleger te ondermijnen.

„De strijd in het Tsjingkanggebergte” (25 november 1928).

211. Het politieke werk in ons leger moet erop gericht zijn de manschappen, de kommandanten en al het werkende personeel ertoe te brengen om door een democratische beweging onder een gecentraliseerde leiding drie hoofddoelen te bereiken, namelijk: een hoge graad van politieke eenheid, betere levensomstandigheden, en een betere militaire techniek en tactiek. De Drie Kontroles en de Drie Verbeteringen, die op het ogenblik geestdriftig in onze legereenheden worden doorgevoerd, zijn bedoeld om

door middel van de methoden van politieke en economische democratie de eerste twee van deze doelen te bereiken(*). Wat betreft de economische democratie moet aan de vertegenwoordigers die door de soldaten zijn gekozen, het recht worden gegeven om de leiding van de compagnie bij te staan (niet: op haar plaats gaan zitten) bij de aanschaf en het beheer van de voorraden en het voedsel van de compagnie.

Wat betreft de militaire democratie dient er in de trainingsperiode wederzijds instructie te worden gegeven, zowel tussen officieren en soldaten als tussen de soldaten onderling; in de gevechtsperiode moeten de compagnieën aan het front grote en kleine bijeenkomsten van allerlei aard houden. Onder leiding van het kompanieskommando dienen de manschappen te worden aangespoord discussies te houden over hoe vijandelijke posities moeten worden aangevallen en hoe andere gevechtstaken moeten worden vervuld. Als de gevechten verscheidene dagen duren, behoren er verscheidene van dergelijke bijeenkomsten te worden gehouden. Een dergelijke militaire democratie werd met groot succes toegepast in de slag bij Panloeng in Noord-Sjensi en in de slag bij Sjitsjiatsjoeang in het gebied van Sjansi-Tsjahar-Hopei. Het is bewezen dat deze praktijk alleen maar voordelen biedt en geen enkel nadeel.

„De demokratiese beweging in het leger” (30 januari 1948). Verzamelde Militaire Geschriften.

() De „Drie Kontroles” en de „Drie Verbeteringen” vormden een belangrijke beweging voor de versterking van de Partij en de ideologische scholing in het leger, die door onze Partij werd doorgevoerd tegelijk met de landhervorming tijdens de volksbevrijdingsoorlog. Plaatselijk betekenden de „Drie Kontroles” controle op de klasseafkomst, de ideologie en de manier van werken; in legereenheden betroffen ze de klasseafkomst, de plichtsbetrachting en de strijd lust. De „Drie Verbeteringen”, hadden organisatorische versteviging, ideologische opvoeding en herziening van de werkmethode tot doel.*

212. In de grote strijd van dit moment eist de Chinese Kommunistische Partij van al haar leidende organen en al haar leden en kaderleden dat zij zo veel mogelijk initiatief ontplooiën, want dat alleen kan de overwinning verzekeren. Dit initiatief moet concreet tot uiting komen in het vermogen van de leidende organen, kaderleden en gewone partijleden om creatief te werken, in hun bereidheid om verantwoordelijkheid op zich te nemen, in de overvloedige energie die ze in hun werk tonen, in hun moed en hun bekwaamheid om vragen op te werpen, meningen naar voren te brengen en gebreken te bekritisieren, en in het kameraadschappelijk toezicht dat op de leidende organen en de leidende kaders wordt gehouden; anders zal „initiatief” een leeg ding zijn. De uitoefening van een dergelijk initiatief hangt echter af van de verbreiding van de democratie in het partijleven. Het kan niet worden toegepast als er in het partijleven niet genoeg democratie bestaat. Alleen in een democratische atmosfeer kunnen grote aantallen bekwame mensen naar voren komen.

„De rol van de Chinese Kommunistische Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

213. Iedereen moet vrijuit kunnen spreken, zolang hij geen vijandelijk element is en geen kwaadaardige aanvallen doet; het maakt niets uit of hij iets verkeerd zegt. Leaders op alle niveaus zijn verplicht naar anderen te luisteren. Twee principes moeten in acht worden genomen: 1) Zeg alles wat je weet, en zeg het zonder terughoudendheid; 2) Neem de spreker niets kwalijk, maar zie zijn woorden als een waarschuwing. Alleen indien werkelijk wordt vastgehouden aan het principe „neem de spreker niets kwalijk”, kan het resultaat „zeg alles wat je weet, en zeg het zonder terughoudendheid” zijn.

„De taken voor 1945” (15 december 1944).

214. Binnen de Partij moet een voortdurende opvoeding in democratie gegeven worden, zodat de leden begrip kunnen krijgen voor de betekenis van het democraties leven, het verband tussen democratie en centralisme, en de wijze waarop het cen-

tralisme in praktijk moet worden gebracht. Alleen op deze manier kunnen we werkelijk de democratie binnen de Partij uitbreiden, en tegelijkertijd ultrademokratisme en het laissez-faire vermijden dat de discipline vernietigt.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

215. Zowel in het leger als in de plaatselijke organisaties is de interne partijdemocratie bedoeld om de discipline te versterken en de stootkracht te vergroten – niet om ze te verzwakken.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

216. Vernietig de wortels van het ultrademokratisme op theoreties gebied. Op de eerste plaats dient er op gewezen te worden dat het gevaar van het ultrademokratisme hierin bestaat, dat het de partijorganisatie aantast of zelfs geheel aan stukken breekt en dat het de gevechtscapaciteit van de partij verzwakt of zelfs geheel ondermijnt, waardoor het de Partij verhindert haar strijdoopdrachten te vervullen, wat leidt tot de nederlaag van de revolutie. Vervolgens moet erop gewezen worden dat het ultrademokratisme zijn oorsprong vindt in de kleinburgerlijke individualistische afkeer van discipline. Als deze eigenschap in de Partij wordt binnengebracht ontwikkelt ze zich politiek en organisatorisch tot ultrademokratiese opvattingen. Deze opvattingen zijn totaal onverenigbaar met de strijdoopdrachten van het proletariaat.

„Over het verbeteren van verkeerde opvattingen binnen de Partij” (oktober 1929).

XVI. SCHOLING EN MILITAIRE TRAINING

217. Ons scholingsbeleid moet iedereen die scholing krijgt in staat stellen zich moreel, intellectueel en lichamelijk te ontwikkelen, en een werker te worden met zowel socialisties bewustzijn als kulturele vorming.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

218. Wat betreft de scholing van kaderleden, hetzij op het werk of op school, dient een beleid te worden vastgesteld dat deze scholing richt op het bestuderen van de praktische problemen van de Chinese revolutie en dat de fundamentele beginselen van het marxisme-leninisme als leidraad gebruikt; de methode van het staties en geïsoleerd bestuderen van het marxisme-leninisme moet worden afgeschaft.

„Laten wij onze studie hervormen” (mei 1941).

219. De belangrijkste vraag voor een militaire school is het aanwijzen van een directeur en van instructeurs, en het vaststellen van een leerplan.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog” (december 1936).

220. Een school met een honderdtal leerlingen kan onmogelijk goed geleid worden zonder een leidende groep van verscheidene mensen, een dozijn of meer, die gevormd wordt in overeenstemming met de feitelijke omstandigheden (en niet kunstmatig bij elkaar gegooid), en die samengesteld is uit de meest actieve, rechtschapen en waakzame leraren, andere stafleden en studenten.

„Enkele vraagstukken betreffende de methode van leidinggeven” (1 juni 1943).

221. Alle officieren en soldaten van ons leger moeten hun militaire bekwaamheid vergroten, moedig voorwaarts marcheren naar de zekere overwinning in de oorlog en alle vijanden vastberaden, grondig, en geheel tot de laatste man toe vernietigen.

„Manifest van het Chinese Volksbevrijdingsleger” (oktober 1947).

222. Aan de militaire en politieke aspecten van het eenjarige konsolidatie- en trainingsprogramma, dat juist is begonnen, moet evenveel belang worden gehecht, en deze twee aspecten moeten een eenheid vormen. In het begin moet de nadruk worden gelegd op het politieke aspekt, op het verbeteren van de verhouding tussen officieren en manschappen; aldus wordt de interne eenheid vergroot en een vurige geestdrift gewekt onder de massa van de kaderleden en strijders. Alleen zo zullen de militaire konsolidatie en training zonder strubbelingen vooruitgaan en betere resultaten opleveren.

„De taken voor 1945” (15 december 1944).

223. Voor de trainingsmethode moeten we een massale trainingskampagne ontwikkelen waarin de officieren de soldaten, de soldaten de officieren en de soldaten elkaar onderrichten.

„De politiek voor het werk in de bevrijde gebieden voor 1946” (15 december 1945).

224. Bij de training van de troepen is onze leuze: „De officieren onderrichten de soldaten, de soldaten onderrichten de officieren en de soldaten onderrichten elkaar”. De soldaten hebben een hoop praktische gevechtservaring. De officieren dienen van de soldaten te leren; als ze zich de ervaring van andere mensen eigen hebben gemaakt, zullen ze hun taak beter kunnen vervullen.

„Een gesprek met de redactie van het Dagblad voor Sjansi-Soeijoean” (2 april 1948).

225. Het hoofddoel van de traningskursussen moet nog steeds zijn de verhoging van het technies peil op het gebied van schieten, bajonetvechten, granaatwerpen enzovoort; het sekundaire doel moet zijn de verhoging van het takties peil, waarbij speciaal de nadruk dient te worden gelegd op nachtoperaties.

„De politiek voor het werk in de bevrijde gebieden voor 1946” (15 december 1945).

XVIII DIEN HET VOLK

226. We moeten bescheiden en voorzichtig zijn, oppassen voor arrogantie en onbezonnenheid en het Chinese volk met hart en ziel dienen...

*„De twee mogelijke bestemmingen voor China”
(23 april 1945).*

227. Ons uitgangspunt is het volk van ganser harte te dienen en onszelf nooit ook maar voor een ogenblik van de massa te scheiden; in alle gevallen uit te gaan van de belangen van het volk, en niet van iemands eigenbelang of van de belangen van een kleine groep; en onze verantwoordelijkheid tegenover het volk gelijk te stellen aan onze verantwoordelijkheid tegenover de leidende organen van de Partij.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

228. De staatsorganen moeten het demokraties centralisme in praktijk brengen; zij moeten op de massa's steunen en hun personeel moet het volk dienen.

*Over de juiste behandeling van tegenstellingen
onder het volk (27 februari 1957).*

229. De bezieling van kameraad Bethune, zijn volledige toewijding ten aanzien van anderen zonder dat hij ooit aan zichzelf dacht, bleek uit zijn grenzeloos verantwoordelijkheidsgevoel in zijn werk en zijn grenzeloze genegenheid voor alle kameraden en het volk. Iedere kommunist moet van hem leren. (...)

Wij allen moeten van hem de mentaliteit van totale onzelfzuchtigheid leren. Met deze mentaliteit voor ogen kan iedereen zich zeer nuttig maken voor het volk. De bekwaamheid van een man kan groot of klein zijn; maar als hij deze mentaliteit bezit, dan is hij al edelmoedig en zuiver. Dan is hij moreel uit één stuk

en kan hij zich losmaken van vulgaire belangen; dan is hij voor het volk een man van waarde.

„Ter herinnering aan Norman Bethune” (21 december 1939).

230. Onze Kommunistiese Partij, het Achtste Route Leger en het Nieuwe Vierde Leger, die door onze Partij geleid worden, zijn bataljons van de revolutie. Deze bataljons zijn volledig gewijd aan de bevrijding van het volk en werken geheel voor de belangen van het volk.

„Dien het volk” (8 september 1944).

231. Al onze kaders, wat hun rang ook is, zijn dienaars van het volk, en al wat we doen heeft tot doel het volk te dienen. Hoe kunnen we dan nog aarzelen om ons te ontdoen van onze slechte trekken, welke die ook mogen zijn?

„De taken voor 1945” (15 december 1944).

232. Het is onze plicht om ons bewust te zijn van onze verantwoordelijkheid tegenover het volk. Elk woord, elke daad en elk beleid moet in overeenstemming zijn met de belangen van het volk, en als we fouten maken moeten we ze verbeteren – dat is wat het betekent, verantwoordelijk te zijn tegenover het volk.

„De situatie en ons beleid na de overwinning in de anti-Japanse verzetsoorlog” (13 augustus 1945).

233. Waar gestreden wordt, worden offers gebracht, en de dood is een normaal verschijnsel. De belangen van het volk en het lijden van de grote meerderheid gaan ons echter ter harte, en als we voor het volk sterven is dat een waardige dood. Wel moeten

we ons best doen onnodige offers te vermijden.

„Dien het volk” (8 september 1944).

234. Alle mensen moeten sterven, maar de dood kan verschillende betekenissen hebben. De klassieke Chinese schrijver Szoe-ma Tsjien heeft gezegd: „Hoewel de dood voor iedereen komt zonder onderscheid, kan hij zwaarder zijn dan de berg Tai; lichter dan een veertje”. Voor het volk sterven weegt zwaarder dan de berg Tai; maar voor de fascistten werken, en sterven de uitbuiters en onderdrukkers weegt lichter dan een veertje.

„Dien het volk” (8 september 1944).

XVIII VADERLANDSLIEFDE EN INTERNATIONALISME

235. Kan een kommunist, die een internationalist is, tegelijkertijd een patriot zijn? Wij stellen dat hij dat niet alleen kan zijn, maar ook moet zijn. De specifieke inhoud van patriottisme wordt bepaald door historische omstandigheden. Er bestaat een „patriottisme“ van de Japanse agressors en van Hitler, en er bestaat een patriottisme van ons. Kommunisten moeten zich resoluut tegenover het „patriottisme“ van de Japanse agressors en Hitler opstellen. De kommunisten van Japan en Duitsland zijn defaitisten ten aanzien van de oorlogen die hun landen voeren. Het is in het belang van het Japanse en Duitse volk om met alle mogelijke middelen tot een nederlaag van de Japanse en Hitleriaanse agressors te komen, en hoe vollediger die nederlaag is, des te beter. (...) Want de oorlog die de Japanse agressors en Hitler begonnen zijn, schaaft de volkeren van de eigen landen evenzeer als de volkeren van de wereld. Het geval van China echter ligt anders, omdat het het slachtoffer van agressie is. Vandaar dat de Chinese kommunisten patriottisme met internationalisme moeten verbinden. We zijn tegelijkertijd internationalisten en patriotten, en onze leuze is „Vecht om het moederland tegen de agressors te verdedigen“. Voor ons is defaitisme een misdaad, en streven naar de overwinning in de verzetsoorlog een plicht waar we ons niet aan kunnen onttrekken. Alleen door te vechten om het moederland te verdedigen kunnen we immers de agressors verslaan en de nationale bevrijding verwezenlijken; en slechts door de verwezenlijking van de nationale bevrijding zal het voor het proletariaat en andere werkende mensen mogelijk zijn hun eigen bevrijding te verwezenlijken. De overwinning van China en de nederlaag van de binnengevallen imperialisten zullen de volkeren van andere landen helpen. Zo is in nationale bevrijdingsoorlogen patriottisme toegepast internationalisme.

*„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij
in de nationale oorlog“ (oktober 1938).*

236. Wat is het voor een mentaliteit die een vreemdeling ertoe brengt de zaak van China's volksbevrijding onzelfzuchtig tot zijn eigen zaak te maken? Het is de mentaliteit van het internationalisme, de mentaliteit van het kommunisme, waaruit elke Chinese kommunist lering moet trekken (...). We moeten ons verenigen met het proletariaat van alle kapitalistische landen, met het proletariaat van Japan, Engeland, de Verenigde Staten, Duitsland, Italië en alle andere kapitalistische landen, omdat het anders onmogelijk is om het imperialisme ten val te brengen. onze natie en ons volk te bevrijden, en andere naties en volkeren van de wereld te bevrijden. Dit is ons internationalisme, het internationalisme waarmee we ons opstellen tegenover zowel bekrompen nationalisme als bekrompen patriottisme.

„Ter herinnering aan Norman Bethune” (21 december 1939).

237. In de strijd voor volledige bevrijding steunt het onderdrukte volk in de eerste plaats op zijn eigen strijd en daarna, maar pas daarna, op internationale bijstand. De volkeren, die in hun eigen revolutie de overwinning hebben behaald, behoren die volkeren te helpen die nog voor bevrijding strijden. Dit is onze internationalistische plicht.

Gesprek met Afrikaanse vrienden (8 augustus 1963).

238. De socialistische landen zijn staten van een geheel nieuw type, waarin de uitbuitende klassen ten val zijn gebracht en het werkende volk de macht in handen heeft. Het principe van de verbinding van internationalisme met patriottisme wordt in de betrekkingen tussen deze landen in praktijk gebracht. We zijn nauw verbonden door gemeenschappelijke belangen en gemeenschappelijke idealen.

„Rede op de hiejenkomst van de Opperste Sovjet van de U.S.S.R. ter viering van de 40ste verjaardag van de Grote Oktoherrevolutie” (6 november 1957).

239. De volkeren van de landen in het socialistiese kamp moeten zich verenigen, de volkeren van de landen in Azië, Afrika en Latijns-Amerika moeten zich verenigen, de volkeren van alle werelddelen moeten zich verenigen, alle vredelievende landen moeten zich verenigen, en alle landen die onderworpen zijn aan Amerikaanse agressie, controle, inmenging of intimidatie moeten zich verenigen, en het breedst mogelijke verenigd front vormen tegen de Amerikaanse imperialistische politiek van agressie en oorlog en voor de verdediging van de wereldvrede.

„Verklaring ter ondersteuning van de rechtvaardige patriottiese strijd van het Panamese volk tegen het Amerikaanse imperialisme” (12 januari 1964), Volkeren van de wereld, verenigt u en verlaat de Amerikaanse agressors en al hun lakeien.

240. Alles ontwikkelt zich onophoudelijk. Het is pas vijfenveertig jaar na de Revolutie van 1911, maar het aanzien van China is volkomen veranderd. Over nog eens vijfenveertig jaar, dat wil zeggen in het jaar 2001 ofwel het begin van de 21ste eeuw, zal China een nog grotere verandering hebben ondergaan. Het zal dan een machtig socialisties industrieland zijn geworden. En zo hoort het ook! China is een land met een oppervlakte van 9.600.000 vierkante kilometer en een bevolking van 600 miljoen mensen, en het had een grotere bijdrage aan de mensheid moeten leveren. Die bijdrage is over een lange periode veel te klein geweest. Dat spijt ons.

We moeten echter bescheiden zijn – niet alleen nu, maar evengoed de komende vijfenveertig jaar. We dienen altijd bescheiden te zijn. In onze internationale betrekkingen moeten wij, het Chinese volk, alle grote mogendheden-chauvinisme kwijttraken vastbesloten, grondig, helemaal en volledig.

„Ter herdenking van dr. Soen Jat-Sen” (november 1956).

241. We mogen nooit een arrogante houding van grote mogend-

heden-chauvisme aannemen en verwaand worden wegens de overwinning van onze revolutie en bepaalde suksessen in onze opbouw. Elke natie, groot of klein, heeft haar sterke en zwakke punten.

*Openingstoespraak op het Achtste Nationale
Kongres van de Chinese Kommunistiese Partij
(15 september 1956).*

XIX REVOLUTIONAIR HELDENDOM

242. Dit leger heeft een ijzersterke mentaliteit. Het is vastbesloten alle vijanden te verslaan en zich nooit over te geven. Onverschillig wat de moeilijkheden en ontberingen zijn – zolang er één man overblijft, zal het doorvechten.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

243. Geef ruim baan aan onze stijl van vechten – moed in de slag, geen angst voor offers en vermoeidheid en onafgebroken strijd (dat wil zeggen: in korte tijd verschillende malen na elkaar slag leveren zonder rustperiodes).

„De huidige situatie en onze taken” (25 december 1947).

244. Duizenden en duizenden martelaren hebben heldhaftig hun leven gegeven voor het volk; laat ons hun vaandel hoog houden, en voortmarcheren langs het pad dat rood is van hun bloed!

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

245. Wees vastberaden, vrees geen offer en overwin elke moeilijkheid om de overwinning te behalen.

„Hoe Joe Kong de bergen verzetten” (11 juni 1945).

246. Op een kritiek ogenblik in de loop van de Noordelijke Expeditie (...) deed de verraderlijke en reaktionaire politiek van „partijzuivering” en massamoord, waartoe de autoriteiten van de Kwomintang overgingen, dit nationaal verenigd front uiteenvallen – het verenigd front van de Kwomintang, de Kommunistiese

Partij en alle groepen van het volk die de zaak van de bevrijding van het Chinese volk belichaamden – en tevens zijn gehele revolutionaire politiek. (...) De eenheid werd daarop vervangen door de burgeroorlog, de democratie door de diktatuur, en een China vol stralend licht door een China dat in duisternis was gehuld. De Chinese Kommunistiese Partij en het Chinese volk waren echter niet bang noch overwonnen, noch uitgeroeid. Zij krabbelden overeind, veegden het bloed weg, begroeven hun gevallen kameraden en gingen opnieuw de strijd in. Met het grote vaandel van de revolutie hoog opgeheven stonden ze op in gewapend verzet. In een groot gebied in China vestigden ze volksregeringen, voerden ze de landhervorming door, bouwden ze een volksleger op – het Chinese Rode leger – en bewaarden en vergrootten ze de revolutionaire krachten van het Chinese volk.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

247. Jullie hebben veel goede eigenschappen en hebben zeer verdienstelijk werk gedaan, maar jullie moeten er altijd op toezien dat je niet hoogmoedig wordt. Jullie worden door iedereen hoog geacht, maar dit leidt gemakkelijk tot hoogmoed.

Als jullie verwaand worden, als jullie niet bescheiden zijn, en je niet meer tot het uiterste inspanssen en als je de anderen niet respecteert, de kaders en de massa niet respecteert, dan zijn jullie geen helden meer en kunnen jullie niet meer tot voorbeeld gesteld worden. Vroeger zijn er zulke mensen geweest en ik hoop dat jullie hun voorbeeld niet volgen.

„We moeten leren ekonomies werk te verrichten” (10 januari 1945).

248. In de strijd om de vijand te vernietigen en de industriële en agrariese produktie te herstellen en te vergroten, hebben jullie ook moeilijkheden en ontberingen overwonnen en een ontzaglijke moed, wijsheid en initiatief getoond. Jullie zijn voorbeelden voor de hele Chinese natie: de vaste kern, die de zaak van het volk op alle terreinen voorstaat in haar zegevierende opmars, be-

trouwbare steunpilaren van de volksregering en bruggen die de volksregering verbinden met brede lagen van de massa.

Begroetingsboodschap namens het Centraal Komitee van de Chinese Kommunistiese Partij aan de bijeenkomst van vertegenwoordigers van Helden van de Nationale Slag en modelarbeiders (25 september 1950).

249. Wij, de Chinese natie, bezitten de mentaliteit om de vijand tot onze laatste druppel bloed te bevechten, de vastbeslotenheid om ons verloren grondgebied door onze eigen inspanningen te herwinnen, en het vermogen om in de familie der naties op eigen benen te staan.

„Over tactieken tegen het Japanse imperialisme (27 december 1935).

XX. OPBOUW VAN ONS LAND DOOR ZUINIGHEID EN VLIJT

250. We moeten ervoor zorgen dat al onze kaders en heel ons volk zich voortdurend realiseren dat we een groot socialisties land zijn, maar ook een ekonomies achtergebleven en arm land, en dat dit een zeer grote tegenstelling is. Om China rijk en sterk te maken zullen er nog tientallen jaren van hevige inspanning nodig zijn, wat dan inhoudt dat men ernaar streeft om zuinig te handelen en verspilling te bestrijden – dat wil zeggen een beleid van een opbouw van het land door zuinigheid en vlijt.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

251. Fabrieken, winkels en elke door de staat geëxploiteerde onderneming, koöperaties en andere ondernemingen moeten met zuinigheid en vlijt geleid worden. In alles moet het principe van zuinigheid en vlijt toegepast worden. Dit principe is een van de belangrijkste principes van de socialistiese ekonomie. China is een groot land, maar het is nu nog erg arm. Het zal tientallen jaren kosten om China welvarend te maken. Maar dan nog moeten wij aan het principe van zuinigheid en vlijt vasthouden. Maar in de komende tientallen jaren bij de huidige reeks van vijf-jarenplannen, moeten we in het bijzonder pleiten voor zuinigheid en vlijt en vooral aandacht schenken aan spaarzaamheid.

Inleidende aantekening bij „Het zuinig en vlijtig leiden van een koöperatie” (1955).

252. We moeten, waar we ook zijn, bijzonder zuinig zijn met mankracht en materiaal; we mogen niet kortzichtig zijn en ons overgeven aan verspilling en verkwisting.

Vanaf het allereerste jaar van ons werk moeten we, waar we ook zijn, denken aan de vele jaren die nog komen, aan de lang-

durige oorlog die we moeten volhouden, aan het tegenoffensief en aan het werk van wederopbouw als de vijand verdreven is. Wees aan de ene kant nooit verspillend of verkwistend en vergroot aan de andere kant actief de produktie. Vroeger leed het volk op sommige plaatsen veel gebrek omdat men niet vooruit keek en er niet aan dacht om zuinig te zijn met mankracht en materiaal om de produktie te vergroten. Op die les moet onze aandacht gericht worden.

„We moeten leren ekonomies werk te verrichten” (10 januari 1945).

253. Om dit herstel en deze ontwikkeling van de agrarische produktie en de industriële produktie in de kleine steden te versnellen, moeten we in onze strijd voor de afschaffing van het feodale systeem ons uiterste best doen alle bruikbare produktiemiddelen veilig te stellen, vastberaden maatregelen nemen tegen ieder die ze vernietigt of verspilt, buitensporig eten en drinken tegengaan en aandacht schenken aan spaarzaamheid en zuinigheid.

Rede op een konferentie van kaderleden in het bevrijde gebied van Sjansi-Soeijoean (1 april 1948).

254. Zuinigheid moet het leidend beginsel zijn bij onze regeringsuitgaven. Aan iedereen die in overheidsdienst is moet worden duidelijk gemaakt dat corruptie en verspilling zeer grote misdaden zijn. Onze campagnes tegen corruptie en verkwisting hebben al zekere resultaten afgeworpen, maar er zijn verdere inspanningen nodig. Onze boekhouding moet geleid worden door dit principe: iedere cent sparen voor de oorlogsinspanning, voor de revolutionaire zaak en voor onze ekonomiese opbouw.

„Onze ekonomiese politiek” (23 januari 1944).

255. Bij vele leden van ons personeel treft men de laatste tijd een gevaarlijke neiging aan: de onwil om de vreugden en ontberingen

van de massa te delen en de zorg voor persoonlijke roem en persoonlijk voordeel. Dit is zeer erg. Een methode om dit te overwinnen is de vereenvoudiging van onze organisaties in de loop van onze campagne voor de vergroting van de produktie en de toepassing van zuinigheid, en de overplaatsing van kaderleden naar lagere niveaus, zodat een aanzienlijk aantal weer produktieve arbeid gaat doen.

„Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk” (27 februari 1957).

256. Produktie door het leger om in zijn eigen onderhoud te voorzien heeft niet alleen de levensomstandigheden van het leger verbeterd en de lasten voor het volk verlicht, en het daardoor mogelijk gemaakt het leger uit te breiden, maar bovendien heeft dit veel direkte neveneffecten gehad. Het zijn de volgende:

- 1) Verbetering in de betrekkingen tussen officieren en manschappen. Officieren en manschappen werken samen in de produktie en zijn elkaar als broers gaan beschouwen.
- 2) Betere instelling ten aanzien van de arbeid. (...) Sinds het leger voor zijn eigen onderhoud is gaan produceren, is de instelling ten aanzien van de arbeid verbeterd en is er een einde gekomen aan leegloperij.
- 3) Versterking van de discipline. De arbeidsdiscipline verzwakt de discipline in het gevecht en in het militaire leven niet, maar versterkt haar juist.
- 4) Verbetering in de betrekkingen tussen het leger en het volk. Als de strijdkrachten eenmaal hun eigen 'huishouden' gaan regelen, komen vergripen tegen de eigendommen van het volk zelden of nooit meer voor. Daar het leger en het volk arbeid uitwisselen en elkaar bij de produktie helpen, wordt de vriendschap tussen hen versterkt.
- 5) Minder gemor in het leger over de regering, en verbeterde betrekkingen tussen beiden.
- 6) Een stimulans voor de grote produktiekampagne van het volk. Als het leger zich eenmaal met de produktie gaat bemoeien, wordt duidelijker dat regerings- en andere organisaties hetzelfde moeten doen en ze doen het dan ook energiever. De noodzaak van een algemene campagne van het hele

volk om de produktie te verhogen zal ook duidelijker worden en die zal dan ook energiever worden aangepakt.

„Over produktie door het leger voor zijn eigen onderhoud, en over het belang van de grote bewegingen voor rektifikatie en produktie” (27 april 1945).

257. Er zijn mensen die zeggen dat legereenheden niet kunnen oefenen en vechten als ze zich met de produktie gaan bezighouden, en dat regerings- en andere organisaties die dat doen, niet in staat zullen zijn hun eigen werk te verrichten. Dit is een vals argument. De afgelopen jaren hebben onze legereenheden in het grensgebied op grote schaal de produktie aangepakt om zichzelf ruimschoots te voorzien van voedsel en kleding. Tegelijkertijd hebben ze meer sukses dan voorheen geboekt met hun training, hun politieke studies, het leren lezen en schrijven en andere kursussen, en de eenheid binnen het leger en tussen het leger en het volk is groter dan ooit. Terwijl er vorig jaar aan het front een grootscheepse produktiekampagne werd gevoerd, werd er met groot sukses gevochten en bovendien een uitgebreide trainingskampagne begonnen. Eveneens dankzij de produktie leidt het personeel van regerings- en andere organisaties een beter leven, en werkt met grotere toewijding en doeltreffendheid; dit is zowel het geval in het grensgebied als aan het front.

„We moeten leren ekonomies werk te verrichten” (10 januari 1945).

XXI. STEUN OP EIGEN KRACHT EN STRIJD VOL OVERGAVE

258. Wat moet de grondslag van ons beleid zijn? Het moet steunen op onze eigen kracht, en wij noemen dat „uit eigen kracht herboren worden”. We staan niet alleen, alle anti-imperialistische landen en volkeren in de wereld zijn onze vrienden. Toch leggen we de nadruk op het uit eigen kracht herboren worden; steunend op de krachten die we zelf organiseren kunnen we alle Chinese en alle buitenlandse reaktionairen verslaan.

„De stand van zaken en ons beleid na de overwinning in de anti-Japanse verzetsoorlog” (13 augustus 1945).

259. We zijn voor het steunen op eigen kracht. We hopen op buitenlandse steun, maar we kunnen er niet afhankelijk van zijn; we zijn afhankelijk van onze eigen inspanningen, van de schepende kracht van het gehele leger en het gehele volk.

„We moeten leren ekonomies werk te verrichten” (10 januari 1945).

260. Het behalen van de overwinning in het hele land is slechts de eerste stap in een lange mars van tienduizend li. (...) De Chinese revolutie zal langer zijn, en het werk groter en zwaarder. Dit moet nu in de Partij duidelijk worden gemaakt. De kameraden moeten worden geholpen bescheiden, voorzichtig en vrij van arrogantie en onbezonnenheid te blijven in hun manier van werken. De kameraden moeten worden geholpen de stijl van eenvoudige leven en harde strijd te bewaren.

Rapport aan de Tweede Plenaire Zitting van het Zevende Centraal Komitee van de Kommunistiese Partij van China (5 maart 1949).

261. We moeten grondig alle gedachten uit de weg ruimen die onder onze kaders leven over het behalen van gemakkelijke overwinningen door puur geluk, zonder harde en bittere strijd, zonder zweet en bloed.

„Bouw stabiele basisgebieden in het noordoosten op” (28 december 1945).

262. We moeten voortdurend onder het volk propaganda maken over de bewijzen van de vooruitgang in de wereld en de stralende toekomst die voor ons ligt, zodat de mensen vertrouwen zullen krijgen in de overwinning. Tegelijkertijd moeten we het volk en onze kameraden vertellen dat onze weg vol bochten en kronkels zal zijn. Op de weg van de revolutie liggen nog veel hindernissen en moeilijkheden. Het Zevende Kongres van onze Partij is ervan uitgegaan dat de moeilijkheden groot in aantal zouden zijn, want we veronderstelden liever dat er meer dan dat er minder moeilijkheden zouden komen. Sommige kameraden vinden het niet prettig veel aan moeilijkheden te denken. Maar moeilijkheden zijn feiten; we moeten alle moeilijkheden die er zijn onder ogen zien en geen houding aannemen van 'wat niet weet dat niet deert'. We moeten moeilijkheden onder ogen zien, ze analyseren en bestrijden. Er zijn geen rechte wegen in de wereld; we moeten erop voorbereid zijn dat onze weg bochtig en kronkelend zal zijn en we moeten niet proberen om ons er gemakkelijk vanaf te maken. We moeten niet denken dat op een goede morgen alle reaktionairen uit zichzelf op de knieën zullen gaan. Kortom, de toekomst is stralend, maar de weg is vol bochten en kronkels. Er liggen nog veel moeilijkheden in het verschiet, die we niet over het hoofd mogen zien. Door ons met het hele volk te verenigen en een gemeenschappelijke krachtsinspanning te leveren kunnen we zeker alle moeilijkheden overwinnen en de overwinning behalen.

*„Over de onderhandelingen van Tsjoenking”
(17 oktober 1945).*

263. Wie alleen de zonnige kant van alles ziet en blind is voor moeilijkheden kan niet doeltreffend voor de uitvoering van de taken van de Partij strijden.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

264. De maatschappelijke rijkdom wordt door de arbeiders, boeren en werkende intellectuelen geschapen. Als zij hun lot in eigen handen nemen, een marxisties-leninistische lijn volgen en problemen niet uit de weg gaan, maar ze vanuit een actieve houding oplossen, dan zal er geen moeilijkheid ter wereld zijn die zij niet te boven kunnen komen.

Inleidende aantekening bij „De partijsekretaris en alle partijleden helpen de koöperaties leiden” (1955).

265. In de hele Partij moeten de kameraden met dit alles zeer goed rekening houden, en bereid zijn alle moeilijkheden met een ontombare wil en op een planmatige manier te overwinnen. Zowel de reaktionaire krachten als wij hebben moeilijkheden. De moeilijkheden van de reaktionaire krachten zijn echter onoverkomelijk, omdat zij al met één been in het graf staan en geen toekomst hebben. Onze moeilijkheden zijn wel te boven te komen, omdat wij nieuwe en opkomende krachten zijn en een stralende toekomst hebben.

„Begroet het nieuwe hoogtij van de Chinese revolutie” (1 februari 1947).

266. In moeilijke tijden moeten we niet vergeten wat tot stand gebracht is, onze blik richten op de stralende toekomst en de moed niet laten zakken.

„Dien het volk (8 september 1944).

267. Het nieuwe ondervindt in zijn groei altijd moeilijkheden en tegenslagen. Het is pure fantasie zich te verbeelden dat het met de zaak van het socialisme voor de wind gaat en dat successen gemakkelijk te behalen zijn, zonder moeilijkheden en tegenslagen en zonder geweldige krachtsinspanningen.

„Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk” (27 februari 1957).

268. Op bepaalde momenten in de revolutionaire strijd overtreffen de moeilijkheden de gunstige omstandigheden. De moeilijkheden vormen dan het primaire aspekt van de tegenstelling en de gunstige omstandigheden het sekundaire aspekt ervan. Maar door hun inspanningen kunnen de revolutionairen de moeilijkheden stap voor stap overwinnen en een nieuwe gunstige situatie scheppen; zo maakt een moeilijke situatie plaats voor een gunstige.

„Over de tegenstelling” (augustus 1937).

269. Wat is werk? Werk is strijd. Er zijn op die plaatsen moeilijkheden en problemen die we moeten overwinnen en oplossen. We gaan daarheen om te werken en te vechten om die moeilijkheden te boven te komen. Een goede kameraad is een kameraad die ergens liever heengaat naarmate de moeilijkheden er groter zijn.

„Over de onderhandelingen van Tsjoengking” (17 oktober 1945).

270. Er bestaat een oude Chinese fabel, genaamd „De dwaze oude man die de bergen verzette”. De fabel vertelt van een oude man, die heel lang geleden in het noorden van China woonde en bekend stond als de Dwaze Oude man van de Noorderbergen. Zijn huis keek op het zuiden uit, en voor zijn deur verrezen de twee grote bergen de Taihang en de Wangwoe, die de weg versperden. Met grote vastbeslotenheid begon hij, gevolgd door zijn zoons, de beide bergen met de schop af te graven. Een andere

grijsaard, bekend als de Wijze Oude Man, zag hen bezig en zei spottend: „Wat een dwaas gedoe is dat! Met niet meer dan twee man kunnen jullie onmogelijk deze twee reusachtige bergen afgraven”. De Dwaze Oude Man antwoordde: „Als ik sterf, gaan mijn zoons verder; als zij sterven zijn mijn kleinzoons er nog, en daarna hun zoons en kleinzoons, en zo tot in de eeuwigheid. De bergen zijn wel hoog, maar hoger groeien kunnen ze niet, en met elk beetje dat we weggraven worden ze datzelfde beetje lager. Waarom zouden we ze niet uit de weg kunnen ruimen?” Nadat hij de verkeerde opvatting van de Oude Wijze Man had weerlegd, groef hij elke dag verder, ongeschokt in zijn overtuiging. God werd hierdoor bewogen en hij stuurde twee engelen naar beneden die de bergen op hun rug wegdroegen. Vandaag drukken er twee bergen als een loden last op het Chinese volk. De ene is het imperialisme, de andere het feodalisme. De Chinese Kommunistische Partij heeft al lang besloten ze af te graven. We moeten volhouden en onafgebroken werken, en ook wij zullen het hart van God beroeren. Onze God is geen andere dan de massa van het Chinese volk. Als deze massa opstaat en samen met ons graaft, waarom zouden dan deze twee bergen niet uit de weg geruimd kunnen worden?

„Hoe Joe Kong de bergen verzette” (11 juni 1945).

XXII. METHODEN VAN DENKEN EN METHODEN VAN WERKEN

271. De geschiedenis van de mensheid is een geschiedenis van voortdurende ontwikkeling van het rijk van de noodzakelijkheid naar het rijk van de vrijheid. Aan dit proces komt nooit een eind. In een maatschappij waarin klassen bestaan zal er nooit een eind komen aan de klassenstrijd; in een klassenloze maatschappij zal er nooit een eind komen aan de strijd tussen het oude en het nieuwe en tussen waarheid en onwaarheid. Op het gebied van de strijd voor de produktie en het wetenschappelijk experiment boekt de mens voortdurend voortuitgang en ondergaat de natuur voortdurend veranderingen; ze blijven nooit op hetzelfde peil. Daarom moet de mens voortdurend zijn ervaringen systematiseren en doorgaan met ontdekken, uitvinden, scheppen en voortuitgang boeken. Ideeën van stilstand, pessimisme, niets te doen hebben en zelfvoldaanheid zijn allemaal onjuist. Ze zijn onjuist omdat ze niet overeenstemmen met de historische feiten van de sociale ontwikkeling zoals die de afgelopen miljoen jaren heeft plaatsgevonden en evenmin met de historische feiten van de natuur voorzover we die kennen (dat wil zeggen: de natuur zoals deze tot uiting komt in de geschiedenis van de hemellichamen, de aarde, het leven en andere natuurverschijnselen).

Geciteerd in „Rapport van premier Tsjoë En-lai over het werk van de regering, voorgelegd aan de Eerste Zitting van het Derde Nationale Volkskongres van de Volksrepubliek China” (21-22 december 1964).

272. De natuurwetenschappen vormen een van de wapens waarmee de mens voor zijn vrijheid strijdt. Om vrijheid in de maatschappij te bereiken moeten de mensen de sociale wetenschappen gebruiken om de maatschappij te begrijpen, haar te veranderen en de maatschappelijke revolutie te voltrekken. Om vrijheid te bereiken in de wereld van de natuur moeten de mensen de natuurwetenschappen gebruiken om de natuur te begrijpen, te ver-

overen en te veranderen om zich zo van de banden van de natuur te bevrijden.

Rede op de openingszitting van de Maatschappij voor Onderzoek in de Natuurwetenschappen van het Grensgebied (5 februari 1940).

273. De marxistische filosofie, het dialecties materialisme, heeft twee kenmerken die het meest op de voorgrond treden. Het ene kenmerk is haar klassekarakter: ze verklaart openlijk dat het dialecties materialisme in dienst staat van het proletariaat. Het andere kenmerk is haar gerichtheid op de praktijk: ze legt er de nadruk op dat de theorie afhankelijk is van de praktijk, dat de theorie op de praktijk gebaseerd is en op haar beurt ten dienste staat van de praktijk.

„Over de praktijk” (juli 1937).

274. De marxistische filosofie stelt dat het belangrijkste probleem niet ligt in het begrijpen van de wetten van de objectieve wereld en het op grond daarvan kunnen verklaren van die wereld, maar in het actief toepassen van deze wetten om de wereld te veranderen.

„Over de praktijk” (juli 1937).

275. Waar komen de juiste ideeën vandaan? Komen ze uit de lucht vallen? Neen. Zijn ze de geest aangeboren? Neen. Ze komen voort uit de maatschappelijke praktijk en uit niets anders: ze komen voort uit drie soorten maatschappelijke praktijk: de strijd voor de produktie, de klassenstrijd en het wetenschappelijk experiment.

„Waar komen de juiste ideeën vandaan?” (mei 1963).

277. In hun maatschappelijke praktijk binden de mensen verschillende soorten strijd aan en doen ze rijke ervaring op, zowel door hun successen als door hun mislukkingen. Talloze verschijnselen van de objectieve buitenwereld worden door de vijf zintuigen, het gezicht, het gehoor, de reukzin, de smaak en de tastzin, in de geest van de mens weerspiegeld. In het begin is de kennis zintuiglijk. De sprong naar rationele kennis, dat wil zeggen naar ideeën, vindt plaats wanneer voldoende zintuiglijke kennis is verzameld. Dit is één proces van het kennen. Van het hele kenproces is dit het eerste stadium, het stadium dat leidt van de objectieve materie naar het subjectieve bewustzijn, van het zijn naar de ideeën. Of nu iemands bewustzijn of ideeën (met inbegrip van theorieën, politiek, plannen of maatregelen) al of niet juist de wetten van de objectieve buitenwereld weerspiegelen, is in dit stadium nog niet bewezen; dit stadium laat niet toe uit te maken of ze juist zijn of niet. Dan komt het tweede stadium in het kenproces, het stadium dat van het bewustzijn terugleidt naar de materie, van de ideeën naar het zijn, waar de kennis die in het eerste stadium verworven werd, in de maatschappelijke praktijk wordt toegepast om uit te maken of de theorieën, plannen of maatregelen het verwachte succes zullen hebben. In het algemeen gesproken is juist wat lukt en onjuist wat mislukt en dit geldt in het bijzonder voor de strijd van de mens met de natuur. In de maatschappelijke strijd lijden de krachten die de voorhoede vertegenwoordigen, soms nederlagen, niet omdat hun ideeën onjuist zijn, maar omdat ze in de verhouding tussen strijdende krachten op dat ogenblik niet zo sterk staan als de krachten van de reactie; ze worden daardoor tijdelijk verslagen, maar vroeg of laat moeten ze wel winnen. Door dit toetsen aan de praktijk maakt de menselijke kennis een nieuwe sprong. Een sprong die belangrijker is dan de vorige, omdat alleen deze sprong de juistheid of onjuistheid van de eerste sprong in het kenproces kan bewijzen, dat wil zeggen van de ideeën, theorieën, politiek, plannen of maatregelen die werden geformuleerd bij de weerspiegeling van de objectieve buitenwereld. Een andere manier om de waarheid te testen bestaat er niet.

„Waar komen de juiste ideeën vandaan?” (mei 1963).

278. Dikwijls kan men alleen tot juiste kennis komen na vele herhalingen van het proces dat leidt van de materie naar het bewustzijn en dan terug naar de materie, met andere woorden van de praktijk naar de kennis en dan terug naar de praktijk. Dat is de marxistische kennistheorie, de dialekties-materialistische kennistheorie.

„Waar komen de juiste ideeën vandaan?” (mei 1963).

279. Wie iets wil kennen, zal er mee in aanraking moeten komen, dit wil zeggen in de omgeving ervan moeten leven (er in de praktijk mee bezig moeten zijn). (...) Wie kennis wil verwerven moet deelnemen aan de praktijk van het veranderen van de werkelijkheid. Wie weten wil hoe een peer smaakt, moet de peer veranderen door hem zelf op te eten. (...) Wie de theorie en de methoden van de revolutie wil kennen, moet mee doen aan de revolutie. Alle echte kennis komt voort uit directe ervaring.

„Over de praktijk” (juli 1937).

280. Kennis begint met de praktijk en theoretische kennis die in de praktijk is opgedaan, moet daarna weer terug naar de praktijk. De actieve functie van kennis komt niet alleen tot uiting in de actieve sprong van zintuiglijke naar rationele kennis – zij moet tot uiting komen in de sprong van rationele kennis naar de revolutionaire praktijk.

„Over de praktijk” (juli 1937).

281. Het is algemeen bekend dat, als men iets doet zonder de feitelijke omstandigheden, de aard en de relaties met andere dingen ervan te begrijpen, men niet weet door welke wetten het beheerst wordt, niet weet hoe het gedaan moet worden en evenmin kans ziet het goed te doen.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog” (december 1936).

282. Als een mens wil slagen in zijn werk (dit wil zeggen de verwachte resultaten boeken), dan moet hij zijn ideeën in overeenstemming brengen met de wetten van de objektieve wereld om hem heen; als ze daarmee niet overeenstemmen, zal hij in de praktijk falen. Als hij gefaald heeft, trekt hij daar lering uit, verbetert hij zijn ideeën om ze met de wetten van de wereld in overeenstemming te brengen en kan hij zo mislukking in sukses omzetten; dat wordt bedoeld met: „de mislukking is de moeder van het sukses” en „door schade en schande wordt men wijs”.

„Over de praktijk” (juli 1937).

283. Wij zijn marxisten en het marxisme leert dat we bij het benaderen van een probleem moeten uitgaan van objektieve feiten, niet van abstracte definities, en dat we onze leidende principes, politieke lijn en maatregelen uit een analyse van deze feiten moeten afleiden.

„Gesprekken tijdens het forum te Jenan over literatuur en kunst” (mei 1942).

284. De meest fundamentele werkwijze, die alle kommunisten goed in hun hoofd moeten prenten, is dat we ons praktische beleid bepalen aan de hand van de konkrete omstandigheden. Wanneer we de oorzaken bestuderen van de fouten die we gemaakt hebben, komen we tot de konklusie dat ze allemaal gemaakt zijn omdat we op een bepaalde tijd en plaats de feitelijke situatie losgelaten hebben en subjektief waren bij het bepalen van ons prakties beleid.

„Rede op een konferentie van kaderleden in het bevrijde gebied van Sjansi-Soetjoean” (1 april 1948).

285. Niets ter wereld is gemakkelijker dan idealisme en metafysika, omdat men zoveel onzin kan uitkramen als men maar wil zonder deze op de objektieve werkelijkheid te baseren of

aan de werkelijkheid te toetsen. Materialisme en dialektiek daartegen vereisen inspanning. Zij moeten worden gebaseerd op en getoetst aan de objectieve werkelijkheid. Als men die inspanning niet verricht, vervalt men al gauw tot idealisme en metafysika.

„Inleidende aantekening bij „Materiaal over de kontra-revolutionaire kliek van Hoe Feng” (mei 1955).

286. Als we iets bekijken moeten we er het wezenlijke van onderzoeken en de verschijningsvorm ervan behandelen als een portier bij de toegangsdeur; en als we eenmaal door die deur zijn gegaan, moeten we het wezenlijke van het ding te pakken zien te krijgen. Dat is de enige betrouwbare en wetenschappelijke methode om iets te analyseren.

„Een enkele vonk kan een prairiebrand ontketenen” (5 januari 1930).

287 De fundamentele oorzaak van de ontwikkeling van een ding is niet uitwendig maar inwendig; ze is gelegen in de tegenstelling binnen dat ding. In elk afzonderlijk ding bestaat zo'n inwendige tegenstelling; dat is de oorzaak van zijn beweging. De tegenstelling binnen een bepaald ding is de fundamentele oorzaak van zijn ontwikkeling, terwijl zijn onderlinge verhoudingen en onderlinge linge beïnvloeding door andere dingen sekundaire oorzaken zijn.

„Over de tegenstelling” (augustus 1937).

288. Zij (de materialistische dialektiek) stelt dat uitwendige oorzaken de voorwaarde, en inwendige oorzaken de basis voor verandering vormen, en dat uitwendige oorzaken door inwendige oorzaken in werking treden. Bij de juiste temperatuur verandert een ei in een kuiken; maar geen enkele temperatuur kan een steen in een kuiken doen veranderen, omdat ze ieder een andere basis hebben.

289. Volgens de marxistische filosofie is de wet van de eenheid van tegendelen de fundamentele wet van het heelal. Deze wet geldt universeel, zowel in de natuur als in de menselijke samenleving en in het denken van de mens. Tussen de tegendelen in een tegenstelling bestaat tegelijkertijd een eenheid en strijd, en dat is wat de dingen ertoe drijft te bewegen en te veranderen. Tegenstellingen bestaan overal, maar ze verschillen al naar gelang het verschillende karakter van de verschillende dingen. In elk concreet verschijnsel of ding is de eenheid der tegendelen voorwaardelijk, tijdelijk en voorbijgaand en daarom relatief, terwijl de strijd tussen de tegendelen absoluut is.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

290. De analytische methode is dialectisch. Onder analyse verstaan we de analyse van de tegenstellingen in de dingen: een gezonde analyse is onmogelijk zonder grondige kennis van het leven en zonder werkelijk begrip van de tegenstellingen die ermee te maken hebben.

Rede op de nationale konferentie over propagandawerk van de Chinese Kommunistiese Partij (12 maart 1957).

291. De concrete analyse van concrete omstandigheden, zei Lenin, is „het allerbelangrijkste in het marxisme, de levende ziel van het marxisme“. Veel van onze kameraden die de dingen niet analytisch benaderen, willen zich niet in ingewikkelde kwesties verdiepen, maar trekken graag eenvoudige konklusies die ofwel absoluut positief ofwel absoluut negatief zijn. (...) In deze gang van zaken moeten we van nu af aan verandering brengen.

„Onze studiemethoden en de huidige situatie“ (12 april 1944).

292. De manier waarop deze kameraden problemen bekijken is

verkeerd. Ze bekijken niet de wezenlijke of voornaamste aspecten, maar leggen de nadruk op de niet-wezenlijke of ondergeschikte. Er dient op te worden gewezen dat deze niet wezenlijke of ondergeschikte aspecten niet over het hoofd mogen worden gezien en één voor één moeten worden afgehandeld. Ze mogen echter nooit als de wezenlijke of voornaamste aspecten worden beschouwd, want dan raken we het spoor bijster.

„Over het vraagstuk van agrarische samenwerking” (31 juli 1955).

293. In deze wereld zijn de dingen ingewikkeld, en worden ze door vele factoren bepaald. We moeten de problemen vanuit verschillende gezichtspunten beschouwen, en niet vanuit slechts één.

„Over de onderhandelingen van Tsjoenkin” (17 oktober 1945).

294. Alleen zij die problemen subjectief, eenzijdig en oppervlakkig benaderen, zullen, zodra ze ergens op het toneel verschijnen, van eigen gelijk overtuigd opdrachten en richtlijnen geven, zonder rekening te houden met de omstandigheden, zonder de dingen in hun geheel te bekijken (hun geschiedenis en hun tegenwoordige toestand als één geheel), en zonder door te dringen tot het wezen van de dingen (hun aard en onderlinge inwendige verbindingen). Zulke mensen moeten wel struikelen en vallen.

„Over de praktijk” (juli 1937).

295. Bij het bestuderen van een probleem moeten we subjectiviteit, eenzijdigheid en oppervlakkigheid vermijden. Subjectief zijn betekent problemen niet objectief bekijken, dit wil zeggen problemen niet vanuit het materialistische standpunt bekijken. Ik heb dit besproken in mijn verhandeling „Over de praktijk”. Eenzijdig zijn betekent vraagstukken niet van alle kanten bekijken. Men kan het ook noemen: het deel zien, maar niet het ge-

heel; de bomen zien, maar het bos niet. Op die manier is het onmogelijk om de methode voor het oplossen van een tegenstelling te vinden, is het onmogelijk de taken van de revolutie te volbrengen, opdrachten goed uit te voeren of de ideologische strijd binnen de partij op de juiste wijze te ontwikkelen. Toen Soer Woe Tsoe bij een bespreking van de krijgskunde zei: „Ken de vijand en ken uzelf en u kunt honderd veldslagen leveren zonder het gevaar van een nederlaag te lopen”, doelde hij op de twee kanten van een veldslag. Wei Tsjeng van de Tang-dynastie begreep ook de fout van de eenzijdigheid, toen hij zei: „Luister naar beide partijen en er zal u een licht opgaan, let slechts op één kant en u blijft in duisternis ronddwalen”. Maar onze kameraden bekijken vraagstukken vaak eenzijdig en komen daarom vaak in moeilijkheden. (...) Lenin heeft gezegd:

„Om een objekt werkelijk te leren kennen moeten we alle kanten, alle samenhangen en verbanden ervan samenvatten en bestuderen. Dit zullen we nooit helemaal klaarspelen, maar de eis van alzijdigheid is een waarborg tegen fouten en starheid.”

We moeten zijn woorden in gedachten houden. Oppervlakkig zijn betekent dat men noch de kenmerken van een tegenstelling in haar geheel in beschouwing neemt, noch de kenmerken van elk van de aspecten daarvan; het betekent de noodzaak ontkennen om diep in iets door te dringen en de kenmerken van de tegenstelling ervan uiterst nauwkeurig te bestuderen, maar in plaats daarvan van een afstand toe te kijken en, na ruwweg een indruk te hebben gekregen van de vage omtrekken, dadelijk te proberen de tegenstelling op te lossen (een vraag beantwoorden, een geschil beslechten, een taak uitvoeren, of een militaire operatie leiden). Zo'n manier van werken leidt onvermijdelijk tot moeilijkheden. (...) Eenzijdig en oppervlakkig zijn is tegelijkertijd subjektief zijn. Alle objektieve dingen zijn namelijk in feite onderling met elkaar verbonden en worden beheerst door interne wetten, maar in plaats van de dingen weer te geven zoals ze zijn, beschouwen een aantal mensen de dingen eenzijdig en oppervlakkig en kennen noch hun onderlinge verband noch hun interne wetmatigheden. Daarom is hun methode subjektivisties.

„Over de tegenstelling” (augustus 1937).

296. Eenzijdigheid betekent in absolute termen denken, dit wil zeggen de problemen metafysisch benaderen. Bij het beoordelen van ons werk is het eenzijdig om alles óf helemaal positief óf helemaal negatief te beschouwen. Als je alles positief beschouwt dan zie je alleen het goede en niet het slechte en dan wil je alleen lofprijzingen horen en geen kritiek. Het is in strijd met de feiten om over ons werk te praten alsof het in elk opzicht goed is. Het is niet waar dat alles goed is: er zijn nog tekortkomingen en fouten. Maar evenmin is het waar dat alles slecht is; ook dat is in strijd met de feiten. Hier is een analyse noodzakelijk. Wie alles negatief ziet, denkt zonder enige analyse te hebben gemaakt dat er niets goed gedaan is, en dat het grote werk van de socialistische opbouw, de grote strijd waaraan honderden miljoenen mensen deelnemen, een grote knoeiboel is met niets dat een woord van lof verdient. Hoewel er verschil is tussen de vele mensen die zulke opvattingen huldigen en die welke vijandig staan tegenover het kommunistische systeem, zijn deze opvattingen volkomen fout en kunnen ze de mensen alleen maar ontmoedigen. Het is zowel verkeerd om ons werk te beoordelen vanuit het standpunt dat alles positief is, als vanuit het standpunt dat alles negatief is.

Rede op de nationale konferentie over propagandawerk van de Chinese Kommunistische Partij (12 maart 1957).

297. Bij de benadering van een probleem moet een marxist zowel het geheel als de delen zien. Een kikker in een put zegt: „De hemel is niet groter dan de opening van de put”. Dat is niet waar; de hemel is niet even groot als de opening van de put. Als hij had gezegd: „Een deel van de hemel is zo groot als de opening van de put”, dan zou dat waar zijn, want dat klopt met de feiten.

„Over tactieken tegen het Japanse imperialisme” (27 december 1935).

298. We moeten leren problemen van alle kanten te bekijken, en de keerzijde van de dingen even goed zien als de voorzijde. In be-

paalde omstandigheden kan iets slechts goede gevolgen hebben en iets goeds slechte gevolgen.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

299. Terwijl we erkennen dat in de algemene ontwikkeling van de geschiedenis het materiële het geestelijke bepaalt en het maatschappelijk zijn het maatschappelijk bewustzijn, erkennen we ook – en dat moeten we ook – de weerslag van geestelijke op materiële dingen, van het maatschappelijk bewustzijn op het maatschappelijk zijn en van de bovenbouw op de economische basis. Dit is niet in strijd met het materialisme; integendeel, het voorkomt mechanisch materialisme en het ondersteunt op krachtige wijze het dialektisch materialisme.

„Over de tegenstelling” (augustus 1937).

300. Wie een oorlog leidt kan bij het streven naar de overwinning niet de grenzen overschrijden die door de objektieve omstandigheden worden gesteld; maar binnen deze grenzen kan en moet hij in het streven naar de overwinning een energieke rol spelen. Het toneel, waarop de kommandanten in een oorlog optreden, moet gebouwd worden op de objektieve mogelijkheden, maar op dat toneel kunnen ze de opvoering van menig drama regisseren, vol geluid en kleur, macht en grootsheid.

„Over de langdurige oorlog” (mei 1938).

301. Men moet zijn denken aan de veranderde omstandigheden aanpassen. Natuurlijk moet niemand zijn fantasie de vrije loop laten, of plannen maken voor akties die door de objektieve situatie niet worden gerechtvaardigd, of het onmogelijke proberen te verwezenlijken. Op dit ogenblik is echter het probleem dat het rechtse konservatieve denken nog op vele gebieden schade aanricht, en het werk op deze gebieden verhindert gelijke tred te houden met de ontwikkeling van de objektieve situatie. Het hui-

dige probleem is dat veel mensen het onmogelijk achten dingen te verwezenlijken, die ze zouden kunnen verwezenlijken als ze er moeite voor zouden doen.

Voorwoord bij De opleving op China's platteland (27 december 1955), deel I.

302. We moeten altijd onze hersens gebruiken en alles zorgvuldig overdenken. Er bestaat een gezegde: „Frons uw wenkbrauwen, en u vindt een krijgslist”. Met andere woorden: veel nadenken leidt tot wijsheid. Om de blindheid, die ernstige afmetingen aanneemt in onze Partij, kwijt te raken moeten we onze kameraden aansporen om na te denken, de methode van analyse te leren en de gewoonte om te analyseren aan te kweken.

„Onze studiemethoden en de huidige situatie” (12 april 1944).

303. Als er in een proces een aantal tegenstellingen bestaan, moet één daarvan de hoofdtegenstelling zijn die de leidende en beslissende rol speelt, terwijl de overige een sekundaire en ondergeschikte plaats innemen. Daarom moeten we, als we een ingewikkeld proces bestuderen waarin twee of meer tegenstellingen voorkomen, al onze inspanningen gebruiken om de hoofdtegenstelling te vinden. Zodra we deze hoofdtegenstelling te pakken hebben, kunnen alle problemen gemakkelijk opgelost worden.

„Over de tegenstelling” (augustus 1937).

304. Van twee tegenstrijdige aspecten moet het ene primair zijn en het andere sekundair. Het primaire aspect is het aspect dat de leidende rol in de tegenstelling speelt. Het karakter van een ding wordt hoofdzakelijk bepaald door het primaire aspect van een tegenstelling, door het aspect dat de overheersende plaats heeft ingenomen.

Deze situatie is echter niet staties; de primaire en niet-primaire aspecten van een tegenstelling gaan in elkaar over, en het

karakter van het ding waarom het gaat verandert overeenkomstig.

„Over de tegenstelling" (augustus 1937).

305. Het is niet voldoende taken vast te stellen; we moeten ook het probleem oplossen van de methoden waarmee we ze zullen uitvoeren. Als onze taak bestaat in het oversteken van een rivier, kunnen we niet oversteken zonder een brug of een boot. Zolang het probleem van brug of boot niet opgelost is, heeft het geen zin over het oversteken van de rivier te praten. Zolang het probleem van de methode niet is opgelost, is praten over de taak zinloos.

„Houdt u bezig met het welzijn van de massa, schenk aandacht aan de werkmethoden" (27 januari 1934).

306. Als er een taak moet worden uitgevoerd en er wordt geen algemene en wijdverspreide oproep gedaan, kan de brede massa niet voor het voeren van actie worden gemobiliseerd. Maar als personen in leidende posities zich beperken tot een algemene oproep – als ze zich niet persoonlijk in bepaalde organisaties diepgaand en concreet gaan bezighouden met het werk waartoe wordt opgeroepen, op een bepaald punt een doorbraak forceren, ervaring opdoen en deze ervaring gebruiken om andere eenheden te leiden – dan kunnen ze op geen enkele manier de juistheid van hun algemene oproep testen of de inhoud daarvan verrijken, en dan bestaat het gevaar dat er niets van terecht komt.

„Enkele vraagstukken betreffende de methode van leidinggeven" (1 juni 1943).

307. Iemand die een leidende positie bekleedt is alleen dan in staat om algemene leiding te geven aan alle eenheden, als hij concrete ervaring opdoet bij bepaalde individuen en bij gebeurte-

nissen in bepaalde ondergeschikte eenheden. Deze methode moet overal bevorderd worden, zodat de leidende kaders op alle nivo's haar leren toepassen.

„Enkele vraagstukken betreffende de methode van leidinggeven” (1 juni 1943).

308. Op een bepaalde plaats kunnen niet tegelijkertijd verschillende centrale taken bestaan. Steeds kan er op een bepaald moment maar één centrale taak zijn, aangevuld met andere taken die in belang op de tweede of derde plaats komen. Bijgevolg moet degene die ter plaatse de algemene verantwoordelijkheid draagt, rekening houden met de geschiedenis en de omstandigheden van de strijd aldaar en de verschillende taken in de juiste orde rangschikken; hij moet de afzonderlijke richtlijnen, zoals ze van de hogere organisatie komen, niet zonder enige planning opvolgen, en daardoor een groot aantal „centrale taken” en een toestand van verwarring en wanorde scheppen. Evenmin mag een hogere organisatie tegelijkertijd vele taken aan een lagere organisatie opleggen, zonder erbij te zeggen welke taken meer en minder belangrijk en dringend zijn of zonder erbij aan te geven wat de centrale taak is, want dat leidt tot verwarring bij de stappen die de lagere organisaties bij het werk moeten nemen, en dan zullen uiteindelijk geen resultaten worden geboekt. Het is een onderdeel van de kunst van het leidinggeven rekening te houden met de situatie in haar geheel en overeenkomstig hiermee plannen uit te werken in het licht van de historische voorwaarden en de bestaande omstandigheden van elke plaats, een juiste beslissing te nemen over de volgorde van het werk in bepaalde periodes en waar het zwaartepunt moet liggen in elke periode, zijn beslissing standvastig door te zetten en ervoor te zorgen dat er duidelijke resultaten worden bereikt.

„Enkele vraagstukken betreffende de methode van leidinggeven” (1 juni 1943).

309. Het (een regionaal of sub-regionaal bureau van het Centraal Komitee van de Partij) moet voortdurend een vaste greep hebben

op de vooruitgang in het werk, ervaringen uitwisselen en fouten verbeteren; het moet niet maandenlang, een half jaar of een jaar wachten, alvorens het een bijeenkomst houdt waar alles op een rijtje wordt gezet voor een algemene verbetering van fouten. Wachten leidt tot grote verliezen, terwijl de verbetering van fouten zodra deze zich voordoen het verlies beperkt.

„Over het handels- en industriebeleid” (27 februari 1948).

310. Wacht niet tot de problemen zich opstapelen en een hoop moeilijkheden veroorzaken, alvorens te proberen ze op te lossen. Leiders moeten in de beweging voorop lopen en er niet achteraan sukkelen.

Inleidende aantekening bij „Kontrakt op seizoenbasis” (1955).

311. Wat we nodig hebben is een enthousiaste maar kalme geestgesteldheid en ingespannen maar ordelijk werk.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog” (december 1936).

XXIII. ONDERZOEK EN STUDIE

312. Iedereen die prakties werk doet moet de omstandigheden op de lagere nivo's onderzoeken. Zulk onderzoek is vooral noodzakelijk voor hen, die de theorie kennen, maar niets afweten van de konkrete omstandigheden; want anders zullen ze de theorie niet met de praktijk kunnen verbinden. Hoewel mijn uitspraak „Zonder onderzoek geen recht van spreken” belachelijk gemaakt is als eng empirisme, heb ik er tot op de dag van vandaag toch geen spijt van dat ik hem heb gedaan. Integendeel, in plaats van er spijt van te hebben, blijf ik volhouden dat er zonder onderzoek geen enkel recht van spreken kan bestaan. Er zijn heel wat mensen die „op hetzelfde moment dat ze uit het officiële rijtuig stappen” een hoop kabaal maken, meningen spuien, dit bekritisieren en dat veroordelen; maar in feite worden van tien van deze mensen er tien met mislukkingen gekonfronteerd. Dergelijke opvattingen en punten van kritiek, die niet gebaseerd zijn op grondig onderzoek, zijn namelijk niets anders dan domme kletspraatjes. Onze Partij heeft talloze malen schade geleden als ze in handen was van deze „keizerlijke gezanten” die hier, daar en overal heen renden. Terecht zegt Stalin dat „theorie doelloos wordt als ze niet is verbonden met de revolutionaire praktijk”; en hij voegt er terecht aan toe dat „de praktijk in het duister tast als haar pad niet wordt verlicht door de revolutionaire theorie”. Niemand mag het etiket van „eng empirisme” worden opgeplakt, behalve de „man van de praktijk” die in het donker rondtast en wie het aan perspektief en een vooruitziende blik ontbreekt.

Voorwoord en naschrift bij „Onderzoek op het platteland” (maart en april 1941).

313. Een dergelijke houding aannemen betekent het zoeken van de waarheid in de feiten. „Feiten” zijn alle dingen die objektief bestaan, „waarheid” betekent hun innerlijke verband (dat wil zeggen: de wetten waardoor ze beheerst worden), en „zoeken” betekent studeren. We moeten uitgaan van de feitelijke omstandigheden binnen en buiten het land, de provincie, het gewest of het distrikt, en daaruit als leidraad voor onze aktie de wetten

afleiden die er in opgesloten liggen en die niet denkbeeldig zijn; anders gezegd: we moeten zoeken naar de interne relaties tussen de dingen die zich om ons heen afspelen. Daarvoor moeten we niet bouwen op subjectieve verbeelding, kortstondig enthousiasme of levenloze boeken, maar op objectief bestaande feiten; we moeten ons het materiaal tot in de bijzonderheden eigen maken en er de juiste conclusies uit trekken, geleid door de algemene beginselen van het marxisme-leninisme.

„Laten we onze studie hervormen” (mei 1941).

314. Zich gedragen als „een geblinddoekte mussenvanger” of „een blindeman die naar vissen graait”, grof en zorgeloos zijn, zich verliezen in breedsprakigheid, zich tevreden stellen met een klein beetje kennis zo hier en daar – dat is de uitermate slechte manier van werken die nog steeds onder vele kameraden in onze Partij voorkomt, een manier die volkomen in strijd is met de fundamentele geest van het marxisme-leninisme. Marx, Engels, Lenin en Stalin hebben ons geleerd dat het noodzakelijk is de omstandigheden nauwgezet te bestuderen, en uit te gaan van de objectieve werkelijkheid en niet van subjectieve wensen; maar veel van onze kameraden gaan in hun handelen lijnrecht in tegen deze waarheid.

„Laten we onze studie hervormen” (mei 1941).

315. Kun je een probleem niet oplossen? Ga dan aan de slag en onderzoek de huidige feiten en de voorgeschiedenis van dat probleem. Als je het grondig hebt onderzocht, zal je weten hoe je het moet oplossen. De conclusies komen onveranderlijk na het onderzoek, en gaan er niet aan vooraf. Alleen een domoor breekt zich in zijn eentje of in groepsverband het hoofd om „een oplossing te vinden” of „een idee uit te broeden” zonder enig onderzoek te verrichten. Het dient nadrukkelijk te worden gezegd dat dit onmogelijk kan leiden tot een doeltreffende oplossing of tot een goed idee.

„Tegen de boekenwijsheid” (mei 1930).

316. Een onderzoek kan worden vergeleken met de lange maanden van zwangerschap, en de oplossing van een probleem met de dag van de geboorte. Een probleem onderzoeken is inderdaad dat probleem oplossen.

„Tegen de boekenwijsheid” (mei 1930).

317. Men past (met de instelling van een marxist-leninist) de theorie en de methode van het marxisme-leninisme toe op het systematies en grondig onderzoeken en bestuderen van de omstandigheden. Wie zo werkt doet dat niet alleen met zijn enthousiasme maar, zoals Stalin zegt, hij combineert revolutionaire geestdrift met een praktische instelling.

„Laten we onze studie hervormen” (mei 1941).

318. De enige manier om de omstandigheden te leren kennen is door sociaal onderzoek te doen naar de omstandigheden van elke sociale klasse in het dagelijkse leven. De fundamentele methode voor hen die belast zijn met leidinggevend werk is zich systematies op enkele steden en dorpen te concentreren en daar een aantal grondige onderzoeken te doen; zij moeten daarbij uitgaan van het fundamentele marxisties-leninistische standpunt; dat wil zeggen de methode van de klasseanalyse.

„Voorwoord en naschrift bij Onderzoek op het platteland” (maart en april 1941).

319. Een bijeenkomst voor het vaststellen van feiten hoeft niet groot te zijn; drie, vijf, zeven of acht mensen is genoeg. Men moet ruimschoots de tijd nemen en een algemene opzet voor het onderzoek voorbereiden; voorts moet men persoonlijk vragen stellen, aantekeningen maken en discussiëren met de aanwezigen op de bijeenkomst. Daarom kan men onmogelijk onderzoek verrichten of iets goed onderzoeken zonder grote ijver, zonder de vastbeslotenheid omlaag te kijken en zonder een dorst naar

kennis, zonder de lelijke omhulling van de eigendunk te laten vallen en zonder een bereidwillige leerling te worden.

Voorwoord en naschrift bij „Onderzoek op het platteland” (maart en april 1941).

320. Als een kommandant zijn troepen juist opstelt, is dat een gevolg van zijn juiste beslissingen; zijn juiste beslissingen zijn gebaseerd op zijn juiste beoordeling en zijn juiste beoordeling is gebaseerd op grondige en noodzakelijke verkenning en op het overwegen en combineren van allerlei gegevens die hij door verkenning verzameld heeft. Hij past alle mogelijke en noodzakelijke methoden van verkenning toe en denkt na over de inlichtingen die over de positie van de vijand verzameld zijn, waarbij hij het kaf van het koren scheidt, valse gegevens verwerpt en het juiste behoudt, stap voor stap van het ene naar het andere gaat en van het uiterlijke naar het innerlijke. Vervolgens betreft hij de situatie aan zijn eigen kant in zijn beschouwingen en bestudeert hij beide kanten tesamen met hun onderlinge betrekkingen, waarbij hij zich een oordeel vormt, een besluit neemt en zijn plannen uitwerkt. Dat is het gehele proces van het leren kennen van de situatie, dat voor een militair voorafgaat aan het uitwerken van elk strategies plan, een plan voor een veldtocht of een plan voor een veldslag.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog” (december 1936).

XXIV. HET VERBETEREN VAN VERKEERDE IDEEEN

321. Zelfs als we reusachtige successen boeken in ons werk, is er geen enkele reden om verwaand en arrogant te zijn. Bescheidenheid helpt je om vooruit te komen, terwijl verwaandheid je achterop doet raken. Dit is een waarheid die we altijd voor ogen moeten houden.

„Openingstoespraak op het Achtste Nationale Kongres van de Chinese Kommunistiese Partij” (15 september 1956).

322. Als gevolg van overwinningen kunnen er binnen de Partij gevoelens ontstaan van arrogantie, van 'de held uit willen hangen', laksheid en de onwil om vooruitgang te boeken, genotzucht en de afkeer van het blijven leiden van een leven van ontberingen. Als gevolg van overwinningen zal het volk ons dankbaar zijn, en de bourgeoisie zal naar ons toe komen om ons te vleien. Het is bewezen dat de vijand ons niet met wapengeweld kan verslaan; maar de vleierij van de bourgeoisie kan de zwakke broeders in onze gelederen er wel onder krijgen. Er kunnen kommunisten zijn die niet door de vijanden met geweren te verslaan zijn en die met recht helden genoemd mogen worden, omdat ze deze vijanden weerstaan hebben, maar die niet blijvend bestaand zijn tegen kogels die met suiker omhuld zijn en erdoor zullen worden verslagen. We moeten opletten dat we niet in een dergelijke situatie terecht komen.

„Rapport aan de Tweede Plenaire Zitting van het Zevende Centraal Komitee van de Chinese Kommunistiese Partij” (5 maart 1949).

223. Er is veel dat bagage en ballast kan worden, als we ons daar blindelings en kritiekloos aan vastklampen. Laten we een paar voorbeelden geven. Als je fouten hebt gemaakt, kun je het gevoel

krijgen dat je er voor altijd mee opgescheept zult zitten en daarvoor terneergeslagen worden; als je geen fouten gemaakt hebt, kun je gaan denken dat je foutloos bent en verwaand worden. Geen sukses in het werk kan leiden tot pessimisme en neerslachtigheid, terwijl sukses tot verwaandheid en arrogantie kan leiden. Een kameraad met een korte staat van dienst in de strijd kan zich op grond hiervan aan verantwoordelijke taken onttrekken, terwijl een veteraan vanwege zijn lange staat van dienst in de strijd eigenwijs kan worden. Boeren en arbeiders onder de kameraden die trots zijn op hun klasseafkomst, kunnen neerkijken op intellectuelen, terwijl intellectuelen – omdat ze over een zekere mate van kennis beschikken – kunnen neerzien op arbeiders en boeren onder de kameraden. Uit elke gespecialiseerde bekwaamheid valt munt te slaan en kan leiden tot arrogantie en minachting tegenover anderen. Zelfs iemands leeftijd kan de reden voor verwaandheid worden. De jongeren kunnen op de ouderen neerkijken omdat ze zelf vlug van begrip en bekwaam zijn; en de ouderen kunnen op de jongeren neerkijken omdat ze zelf zoveel ervaring hebben. Zulke dingen kunnen allemaal ballast en bagage worden als we ons er niet van bewust zijn.

*„Onze studiemethoden en de huidige situatie”
(12 april 1944).*

324. Sommige kameraden in het leger zijn arrogant geworden en hooghartig in hun gedrag tegenover de soldaten, het volk, de regering en de Partij. Ze geven altijd de kameraden die plaatselijk werk doen de schuld maar nooit zichzelf, ze zien altijd hun eigen prestaties maar nooit hun eigen tekortkomingen en ze staan altijd open voor vleierij maar nooit voor kritiek... Het leger moet proberen deze fouten uit te roeien.

„Organiseer u!” (29 november 1943).

325. Zwaar werk is als een last die voor ons wordt neergezet en die ons uitdaagt onze schouders eronder te zetten. Sommige lasten zijn licht, andere zijn zwaar. Sommige mensen dragen liever een lichte dan een zware last; ze zoeken de lichte uit en laten de

zware voor anderen staan. Dat is geen juiste houding. Sommige kameraden zijn anders. Ze laten gemak en comfort aan anderen over en nemen zelf de zware lasten. Bij ontberingen staan ze voorop, bij het genieten van comfort staan zij achteraan. Dat zijn goede kameraden. We moeten allemaal leren van hun kommunistiese mentaliteit.

*„Over de onderhandelingen van Tsjoenking”
(17 oktober 1945).*

326. Er zijn nogal wat mensen die hun werk doen zonder verantwoordelijkheidsgevoel. Ze dragen liever een lichte dan een zware last, schuiven de zware lasten naar anderen door en zoeken zelf de gemakkelijke karweitjes uit. Bij elke gebeurtenis denken ze eerst aan zichzelf en dan pas aan anderen. Als ze de een of andere kleine bijdrage hebben geleverd, zwellen ze van trots en schreeuwen ze het van de daken, uit angst dat anderen het niet zullen horen. Tegenover hun kameraden en het volk voelen ze geen warmte; ze zijn koud, onverschillig en lusteloos. Eigenlijk zijn zulke mensen geen kommunisten: ze kunnen althans niet tot de echte kommunisten worden gerekend.

„Ter herinnering aan Norman Bethune” (21 december 1939).

327. De mensen die zich over dit soort 'onafhankelijkheid' zo druk maken, zijn gewoonlijk verknocht aan de leer van 'eerst ik', en hebben in het algemeen een onjuiste opvatting over de verhouding tussen het individu en de Partij. Hoewel ze met de mond hun respect voor de Partij belijden, plaatsen ze zichzelf in de praktijk op de eerste plaats en de Partij op de tweede. (...) Wat is de bedoeling van deze mensen? Ze azen op roem en posities en we willen in het licht van de schijnwerpers staan. Zodra ze met een bepaald onderdeel van het werk worden belast, maken ze zich niet druk over hun 'onafhankelijkheid'. Met dit doel trekken ze bepaalde mensen aan, werken ze anderen cruit en nemen ze hun toevlucht tot gepoch, vleierij en het lokken van kameraden, waardoor ze de laag bij de grondse manier van de burgerlijke

politieke partijen in de Kommunistiese Partij binnen brengen. Hun oneerlijkheid zal hen de nek kosten. Ik geloof dat we eerlijk te werk moeten gaan, want zonder eerlijke instelling is het volslagen onmogelijk wat dan ook in deze wereld tot stand te brengen.

*„Verbeter de stijl van werken van de Partij”
(1 februari 1942).*

328. Zij (de kommunisten) moeten het principe onder de knie krijgen dat de behoeften van het deel ondergeschikt zijn aan de behoeften van het geheel. Als een voorstel bruikbaar lijkt voor een deelsituatie maar niet voor de situatie als geheel, dan moet het deel wijken voor het geheel. Omgekeerd: als het voorstel onbruikbaar is voor het deel maar wel bruikbaar voor de situatie als geheel, dan moet het deel eveneens voor het geheel wijken. Dat is wat bedoeld wordt met het bekijken van de situatie als een geheel.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

329. Zucht naar vermaak. Ook in het Rode Leger zijn heel wat mensen wier individualisme zich uit in zucht naar vermaak. Ze hopen altijd dat hun eenheid grote steden zal binnentrekken. Ze willen er niet heen om te werken, maar om zich te amuseren. Het laatste wat ze willen is werken in de Rode gebieden waar het leven zwaar is.

„Over het verbeteren van verkeerde opvattingen binnen de Partij” (december 1929).

330. Wij moeten de neiging bestrijden tot afdelings-partikularisme. Hierdoor worden de belangen van iemands eigen afdeling op zo'n manier behartigd dat die van anderen niet aan bod komen. Wie onverschillig staat tegenover de moeilijkheden van anderen, wie weigert op verzoek kaderleden naar andere een-

heden over te plaatsen of alleen minderwaardige kaderleden afstaat, waarbij „de akker van de buurman als een afvoer voor overtollig water wordt gebruikt” en wie helemaal geen oog heeft voor andere afdelingen, plaatsen of personen – zo iemand is een afdelings-partikularist die de kommunistiese mentaliteit volkomen is kwijtgeraakt. Gebrek aan begrip voor het geheel en volslagen onverschilligheid voor andere afdelingen, plaatsen en personen zijn kenmerken van een afdelings-partikularist. We moeten ons krachtiger inspannen dergelijke personen op te voeden en hen te laten begrijpen dat afdelings-partikularisme een sektariese tendens is, die zeer gevaarlijk zal worden als we haar tot ontwikkeling laten komen.

*„Verbeter de stijl van werken van de Partij”
(1 februari 1942).*

331. Het liberalisme komt op verschillende manieren tot uiting.

De dingen op hun beloop laten omwille van de lieve vrede als iemand duidelijk fout is geweest, en afzien van een principiële discussie omdat hij een oude kennis is, een stadgenoot, een schoolkameraad, een oude kollega of een oude ondergeschikte. Of de zaak maar even aanstippen in plaats van er diep op in te gaan om de goede verstandhouding te bewaren. Het gevolg is dat zowel de organisatie als het individu schade lijden. Dit is één vorm van liberalisme.

In besloten kring onverantwoordelijke kritiek leveren in plaats van zijn suggesties actief in de organisatie naar voren te brengen; de mensen niets in hun gezicht zeggen maar achter hun rug roddelen, of op een bijeenkomst geen mond opendoen en achteraf roddelen; geen oog hebben voor de principes van het kollektieve leven maar zijn eigen neigingen volgen. Dit is een tweede vorm.

Alles op zijn beloop laten wat je niet persoonlijk aangaat; zo weinig mogelijk zeggen terwijl je zeer goed weet wat er verkeerd is; zich wereldwijd gedragen, het zekere voor het onzekere nemen en alleen maar proberen niet de schuld te krijgen; dat is een derde vorm.

Geen bevelen opvolgen, maar de voorkeur geven aan je eigen opvattingen; verlangen dat de organisatie speciaal met jou

rekening houdt, maar haar discipline verwerpen. Dit is een vierde vorm.

Zich bezighouden met persoonlijke aanvallen, ruziezoeken, lucht geven aan persoonlijk wrok of wraak zoeken in plaats van te discussiëren en tegen onjuiste gezichtspunten te vechten omwille van de eenheid of de vooruitgang, of om ervoor te zorgen dat het werk behoorlijk wordt uitgevoerd. Dit is een vijfde vorm.

Onjuiste meningen aanhoren zonder ze te weerleggen en zelfs kontra-revolutionaire opmerkingen vernemen zonder er verslag van uit te brengen, maar in plaats daarvan er onbewogen onder te blijven alsof er niets was gebeurd. Dit is een zesde vorm.

Zich onder de massa bevinden zonder propaganda of agitatie te voeren, zonder op bijeenkomsten te spreken, onder de massa onderzoek te doen of inlichtingen in te winnen, en in plaats daarvan onverschillig voor de massa zijn en zich niets aantrekken van hun welzijn, vergeten dat men een kommunist is en zich gedragen alsof men een doodgewone niet-kommunist is. Dit is een zevende vorm.

Zien dat iemand schade toebrengt aan de belangen van de massa en zich toch niet verontwaardigd voelen, of hem tot andere gedachten brengen, hem tegenhouden of ernstig met hem praten, maar hem zijn gang laten gaan. Dit is een achtste vorm.

Halfslachtig te werk gaan zonder bepaald plan of bepaalde richting; zijn werk doen omdat het nu eenmaal moet en domweg voortsukkelen – „wie in het klooster zit, moet nu eenmaal de klok luiden”. Dit is een negende vorm.

Zichzelf beschouwen als iemand die de revolutie een grote dienst heeft bewezen, zich erop beroemen dat men een veteraan is, kleine opdrachten beneden zijn waardigheid achten terwijl men tegen grote taken totaal niet opgewassen is, slordig werken en laks studeren. Dit is een tiende vorm.

Zich bewust zijn van zijn fouten en toch geen poging doen om ze te verbeteren, en een liberale houding tegenover zichzelf aannemen. Dit is een elfde vorm.

„Bestrijd het liberalisme” (7 september 1937).

332. Het liberalisme is uiterst schadelijk voor een revolutionair kollektief. Het is een bijtende stof die de eenheid aanvreet, de

onderlinge verbondenheid ondergraaft, onverschilligheid veroorzaakt en leidt tot tweedracht en onenigheid. Het berooft de revolutionaire gelederen van een hechte organisatie en een strakke discipline, verhindert de uitvoering van een bepaald beleid en vervreemdt de partijorganisaties van de massa die door de Partij wordt geleid. Het is een uiterst schadelijke tendens.

„Bestrijd het liberalisme” (7 september 1937).

333. Mensen die liberaal zijn beschouwen de beginselen van het marxisme als abstracte dogma's. Zij zijn het eens met het marxisme, maar zijn niet bereid het in de praktijk te brengen of ten volle in praktijk te brengen; ze zijn niet bereid hun liberalisme door het marxisme te vervangen. Ze hebben hun marxisme, maar evengoed hun liberalisme; ze praten marxistisch maar ze handelen liberalistisch, en ze passen het marxisme op anderen toe maar het liberalisme op zichzelf. Ze houden ze allebei in voorraad en vinden voor allebei een markt. Dat is een manier waarop de hersens van bepaalde mensen werken.

„Bestrijd het liberalisme” (7 september 1937).

234. De volksstaat beschermt het volk. Alleen als het volk over een dergelijke staat beschikt, kan het met democratische methoden op nationale schaal zichzelf opvoeden en omvormen; dan kan het zich ontdoen van de invloed van binnenlandse en buitenlandse reaktionairen (een invloed die nog zeer sterk is, nog lange tijd zal blijven bestaan en niet gemakkelijk vernietigd kan worden), zich ontdoen van de slechte gewoonten en ideeën die in de oude maatschappij zijn opgedaan, verhinderen dat het door de reaktionairen op een dwaalspoor wordt gebracht en verder voorwaarts gaan – voorwaarts gaan in de richting van een socialistiese en kommunistiese maatschappij.

*„Over de demokratiese diktatuur van het volk”
(30 juni 1949).*

335. Het is niet zo moeilijk om eens iets goeds te doen. Wel moeilijk is het zijn leven lang goed te doen en nooit iets slechts te doen, konsekvent in het belang van de brede massa, de jongeren en de revolutie te handelen, en om tientallen jaren achtereen felle strijd te leveren. Dat is het moeilijkste van alles!

„Begroetingsboodschap op de 60ste verjaardag van kameraad Woe Joe-tsjang” (15 januari 1940).

XXV. EENHEID

336. De eenmaking van ons land, de eenheid van ons volk en de eenheid van onze verschillende nationaliteiten – dat zijn de fundamentele waarborgen voor de zekere overwinning van onze zaak.

„Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk” (27 februari 1957).

337. Uitsluitend door de eenheid van de Kommunistiese Partij kan de eenheid van de hele klasse en de hele natie worden verwezenlijkt; uitsluitend door de eenheid van de hele klasse en de hele natie kan de vijand worden verslagen en de nationale en demokratiese revolutie volbracht.

„Win de miljoenenmassa's voor het anti-Japanse nationale eenheidsfront” (7 mei 1937).

338. We zullen alle krachten van onze Partij hecht verenigen volgens de demokraties-centralistiese principes van organisatie en discipline. We zullen ons verenigen met alle kameraden die zich aan het programma, de statuten en de beslissingen van de Partij houden.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

339. Deze demokratiese methode voor het oplossen van tegenstellingen onder het volk werd in 1942 beknopt weergegeven in de formule „eenheid, kritiek, eenheid”. Uitgewerkt betekent dit het verlangen naar eenheid als uitgangspunt nemen, de tegenstellingen door kritiek of strijd oplossen en aldus een nieuwe eenheid op een nieuwe basis bereiken. Volgens onze ervaring is dit de juiste methode om tegenstellingen onder het volk op te lossen.

340. Dit (ons) leger heeft een opmerkelijke eenheid tot stand gebracht, in zijn eigen gelederen en met degenen erbuiten. Intern is er eenheid tussen officieren en manschappen, tussen de lagere en hogere rangen en tussen militair, politiek werk en werk aan het thuisfront. En naar buiten is er eenheid tussen het leger en het volk, tussen het leger en regeringsorganisaties en tussen ons leger en bevriende legers. Het is een onverbiddelijke noodzaak om alles wat schade toebrengt aan deze eenheid, uit te schakelen.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

XXVI. DISCIPLINE

341. Binnen het volk gaat democratie samen met centralisme en vrijheid met discipline. Het zijn de twee tegengelen van één enkele eenheid, tegenstrijdig zowel als verenigd; we mogen niet eenzijdig de nadruk leggen op het één en daardoor het andere ontkennen. In de gelederen van het volk kunnen we het niet zonder vrijheid stellen, maar evenmin zonder discipline, en democratie is even onmisbaar als centralisme. Deze eenheid van democratie en centralisme, van vrijheid en discipline, vormt ons democratisch centralisme. Onder dit systeem geniet het volk in ruime mate democratie en vrijheid, maar tegelijkertijd moet het binnen de grenzen van de socialistische discipline blijven.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

342. We moeten de partijdiscipline opnieuw vastleggen, te weten:

- (1) het individu is ondergeschikt aan de organisatie;
- (2) de minderheid is ondergeschikt aan de meerderheid;
- (3) het lagere nivo is ondergeschikt aan het hogere;
- (4) alle leden zijn ondergeschikt aan het Centraal Komitee.

Wie deze punten van discipline schendt, verbreekt de eenheid van de Partij.

„De rol van de Chinese Kommunistische Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

343. Een der vereisten van de partijdiscipline is dat de minderheid zich onderwerpt aan de meerderheid. Als de opvatting van de minderheid is verworpen, moet zij de door de meerderheid genomen beslissing steunen. Indien nodig kan zij op de volgende bijeenkomst de kwestie nogmaals voor heroverweging aan de orde stellen, maar afgezien daarvan mag zij op geen enkele wijze

in strijd met het besluit handelen.

„Over het verbeteren van verkeerde opvattingen binnen de Partij” (december 1929).

344. De Drie Hoofdgeregels voor de Discipline luiden als volgt:

- (1) Volg bij alles wat je doet de bevelen op.
- (2) Ontneem de massa zelfs geen naald of draad.
- (3) Lever alle krijgsbuit in.

De Acht Punten van Aandacht luiden als volgt:

- (1) Spreek beleefd.
- (2) Betaal eerlijk voor wat je koopt.
- (3) Geef terug wat je geleend hebt.
- (4) Vergoed alle schade die je aanricht.
- (5) Sla de mensen niet en scheld ze niet uit.
- (6) Breng geen schade toe aan de oogst.
- (7) Misdraag je niet tegenover vrouwen.
- (8) Mishandel krijgsgevangenen niet.

„Over de Heruitgave van de Drie Hoofdgeregels voor de Discipline en de Acht Punten van Aandacht – Instructie van het Algemeen Hoofdkwartier van het Chinese Volksbevrijdingsleger” (10 oktober 1947).

345. Zij (alle officieren en soldaten van ons leger) moeten hun gevoel voor discipline vergroten en de bevelen resoluut opvolgen, onze politiek uitvoeren, de Drie Hoofdgeregels voor de Discipline en de Acht Punten van Aandacht toepassen – in eenheid van leger en volk, eenheid van leger en regering, eenheid van officieren en manschappen en in eenheid van het hele leger – en geen inbreuk op de discipline toelaten.

„Manifest van het Chinese Volksbevrijdingsleger” (oktober 1947).

XXVII. KRITIEK EN ZELFKRITIEK

346. De Kommunistiese Partij is niet bang voor kritiek, omdat we marxisten zijn; de waarheid staat aan onze kant, evenals de massa, de basis van de maatschappij, de arbeiders en de boeren.

Rede op de nationale konferentie over propagandawerk van de Chinese Kommunistiese Partij (12 maart 1957).

347. Doorgewinterde materialisten zijn niet bang. We hopen dat al onze medestrijders moedig hun verantwoordelijkheden op zich zullen nemen en alle moeilijkheden zonder angst voor tegenlagen of spot, en zonder aarzeling om ons kommunisten te bekritisieren en ons hun suggesties te doen. „Wie niet bang is aan duizend stukken gesneden te worden, durft de keizer van zijn paard te gooien” – dat is de ontembare moed die we nodig hebben in onze strijd voor de opbouw van het socialisme en het kommunisme.

Rede op de nationale konferentie over propagandawerk van de Chinese Kommunistiese Partij (12 maart 1957).

348. We hebben het marxisties-leninistiese wapen van kritiek en zelfkritiek. We zijn in staat ons te ontdoen van een verkeerde manier van werken en het goede te behouden.

„Rapport aan de Tweede Plenaire Zitting van het Zevende Centraal Komitee van de Chinese Kommunistiese Partij” (15 maart 1949).

349. De gewetensvolle toepassing van zelfkritiek is ook een opvallend kenmerk, dat onze Partij van alle andere politieke partijen onderscheidt. Zoals we wel eens zeggen wordt een kamer, die niet regelmatig wordt schoongemaakt, steeds stoffiger, en als we

ons gezicht niet regelmatig wassen wordt het vuil. De hoofden van onze kameraden en ons partijwerk kunnen eveneens stofnesten worden, en hebben ook behoefte aan de bezem en een wasbeurt. Met het spreekwoord: „Stromend water bederft niet, en het scharnier van een deur kent geen houtworm” bedoelt men dat door een voortdurende beweging het binnendringen van bakbacteriën en andere organismen wordt voorkomen. We moeten regelmatig ons werk onder de loep nemen, op die manier aan demokratiese manier van werken ontwikkelen, voor kritiek noch zelfkritiek beducht zijn, en goede Chinese spreekwoorden in praktijk brengen, zoals: „Zeg alles wat je weet, en zeg het zonder terughoudendheid”, „Neem de spreker niets kwalijk, maar zie zijn woorden als een waarschuwing” en „Verbeter je fouten die je hebt gemaakt, en pas ervoor op als je er geen hebt gemaakt” – dat is de enige doeltreffende manier om te voorkomen dat politiek stof en allerlei soorten bacteriën het denken van onze kameraden en het partijlichaam besmetten.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

350. Voortdurend komt er in onze partij oppositie tegen en strijd tussen verschillende ideeën voor; dat is de afspiegeling binnen de Partij van de tegenstellingen tussen de klassen en tussen het nieuwe en het oude in de maatschappij. Als er geen tegenstellingen waren in de Partij en geen ideologische strijd om ze op te lossen, dan zou dat het einde betekenen van het leven in de Partij.

„Over de tegenstelling” (augustus 1937).

351. Wij zijn voorstanders van actieve ideologische strijd, omdat dat het wapen is om de eenheid binnen de partij en de revolutionaire organisaties veilig te stellen in het belang van onze strijd. Iedere kommunist en iedere revolutionair moet dit wapen opnemen.

Het liberalisme echter verwerpt de ideologische strijd en verdedigt een beginselloze vrede, waardoor het een dekadente, bekrompen houding oproept en politieke voosheid veroorzaakt bij

bepaalde eenheden en individuen in de Partij en de revolutionaire organisaties.

„Bestrijd het liberalisme” (september 1937).

352. Bij het bestrijden van subjektivisme, sektarisme en het gebruik van steeds dezelfde cliché's in partijgeschriften, moeten we twee doelstellingen voor ogen houden: ten eerste „trek lering uit gemaakte fouten om ze in de toekomst niet meer te maken” en Maar wanneer we fouten aan de kaak stellen en tekortkomingen bekritisieren, is ons doel, net als bij een dokter die een ziekte geneest, uitsluitend om de patiënt te redden en niet hem dood te dokteren. Iemand met een blinde darmontsteking is gered wanneer de chirurg zijn blinde darm weghaalt. Zolang iemand die fouten gemaakt heeft, zijn ziekte niet verbergt uit angst om behandeld te worden of in zijn fouten volhardt tot hij niet meer genezen kan worden, zolang hij eerlijk en oprecht genezen wil worden en zijn fouten wil verbeteren, moeten we voor hem openstaan en zijn ziekte genezen, zodat hij een goede kameraad kan worden. Als we ons maar laten gaan en tegen hem te keer gaan, bereiken we nooit wat. Als we een ideologische of politieke kwaal behandelen, mogen we nooit ruw en onbehouwen te werk gaan, maar moeten we de benadering gebruiken van „de ziekte genezen om de patiënt te redden”, want dat is de enige juiste en doeltreffende methode.

*„Verbeter de stijl van werken van de Partij”
(1 februari 1942).*

353. Een ander punt dat in verband met de interne partijkritiek moet worden genoemd, is dat sommige kameraden voorbijgaan aan de hoofdzaken en hun aandacht richten op bijzaken. Zij grijpen niet dat de voornaamste taak van de kritiek is de aandacht te vestigen op politieke en organisatorische fouten. Wat betreft persoonlijke tekortkomingen bestaat er, tenzij ze iets te maken hebben met politieke en organisatorische fouten, geen enkele noodzaak om al te krities te zijn: de betrokken kameraden zouden anders niet meer weten waar ze aan toe zijn. Boven-

dien bestaat het gevaar dat, zodra een dergelijke manier van kritiek leveren in zwang raakt, de aandacht in de Partij uitsluitend zal worden gericht op ondergeschikte fouten, waardoor iedereen in zijn schulp zal kruipen en al te omzichtig zal worden, en de politieke taken van de Partij zal vergeten.

„Over het verbeteren van verkeerde opvattingen binnen de Partij” (december 1929).

354. Bij kritiek binnen de Partij moeten we oppassen voor subjektivisme, willekeur en platvloersheid; onze uitspraken moeten steunen op feiten en onze kritiek moet de nadruk leggen op de politieke kant van de zaak.

„Over het verbeteren van verkeerde opvattingen binnen de Partij” (december 1929).

335. Kritiek binnen de Partij is een wapen om de partijorganisaties te versterken en de stootkracht te vergroten. Maar in de partijorganisatie van het Rode Leger is kritiek niet altijd van dien aard en ontaardt soms in persoonlijke aanvallen. En daardoor brengt zij schade toe zowel aan de partijorganisatie als aan individuen. Dit is een uiting van kleinburgerlijk individualisme. De methode om dit te corrigeren is partijleden te leren begrijpen dat het doel van kritiek is, de stootkracht van de Partij te vergroten om de overwinning te behalen in de klassenstrijd, en dat zij niet gebruikt mag worden om persoonlijke aanvallen te doen.

„Over het verbeteren van verkeerde opvattingen binnen de Partij” (december 1929).

356. Als we tekortkomingen hebben, zijn we niet bang erop gewezen te worden, omdat we het volk dienen. Iedereen, wie dan ook, mag ons op onze tekortkomingen wijzen. Als hij gelijk heeft, zullen we ze corrigeren. Als zijn voorstellen in het belang van het volk zijn, zullen we ernaar handelen.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

357. Als wij. Chinese kommunisten, die al onze daden afstemmen op de meest verheven belangen van de breedste massa van het Chinese volk, en die volkomen overtuigd zijn van de rechtvaardigheid van de zaak waarvoor we vechten, nooit terugdeinzen voor persoonlijke offers en altijd bereid zijn ons leven voor de zaak te geven, hoe kunnen we er dan moeite mee hebben om een idee, een gezichtspunt, een mening of een methode te laten vallen als die niet overeenstemt met de behoeften van het volk? Kunnen we dan toestaan dat politiek stof en ziektekiemen onze schone gezichten besmeuren of ons gezonde organisme aanvreten? Talloze revolutionaire martelaren hebben hun leven geofferd voor de belangen van het volk, en ons hart doet pijn als wij aan hen denken – kan er dan enig persoonlijk belang zijn dat we niet zouden willen opofferen, of enige fout die we niet zouden willen kwijtraken?

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

358. We mogen niet zelfgenoegzaam worden door welk sukses dan ook. We moeten onze zelfgenoegzaamheid binnen de perken houden en voortdurend kritiek leveren op onze tekortkomingen, net zoals we iedere dag ons gezicht moeten wassen of de vloer moeten vegen om het vuil te verwijderen en ze schoon te houden.

„Organiseer u!” (29 november 1943).

359. Kritiek moet op het juiste ogenblik worden geleverd; maak er geen gewoonte van pas kritiek te leveren als de zaak voorbij is.

Over het vraagstuk van de agrarische coöperatie (31 juli 1955).

360. Door schade en schande zijn we wijs geworden en doen we ons werk beter. Het is voor iedere politieke partij en voor ieder mens moeilijk om geen fouten te maken, maar wij moeten er zo

weinig mogelijk maken. Als er eenmaal een fout gemaakt is, moeten we deze verbeteren en hoe vlugger en grondiger hoe beter.

*„Over de democratische diktatuur van het volk”
(30 juni 1949).*

XXVIII. KOMMUNISTEN

361. Een kommunist moet overal onbevooroordeeld voor open staan, standvastig en actief zijn, terwijl de belangen van de revolutie hem even na aan het hart moeten liggen als zijn eigen leven en hij zijn persoonlijke belangen ondergeschikt moet maken aan die van de revolutie. Altijd en overal moet hij trouw zijn aan zijn principes en onvermoeibaar strijden tegen onjuiste ideeën en daden, om het leven van de Partij als kollektief te verstevigen en de banden tussen de Partij en de massa te versterken; hij moet meer bezorgd zijn voor de Partij en de massa dan voor welk individu dan ook, en meer aan anderen denken dan aan zichzelf. Alleen dan kan hij als een goed kommunist beschouwd worden.

„Bestrijd het liberalisme” (7 september 1937).

362. We moeten elke kameraad ervan doordringen dat de woorden en daden van een kommunist in laatste instantie worden getoetst aan de vraag, of ze overeenstemmen met de hoogste belangen van de overweldigende meerderheid van het volk en de steun daarvan genieten.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

363. Nooit en onder geen enkele omstandigheid mag een kommunist zijn persoonlijke belangen de doorslag laten geven; hij moet ze ondergeschikt maken aan de belangen van de natie en van de massa. Vandaar dat egoïsme, laksheid, corruptie, hang naar publiciteit en dergelijke zeer verachtelijk zijn, terwijl onzelfzuchtigheid, energieke arbeid, diepgaande toewijding aan de zaak van het volk en onopvallend hard werken respect zullen afdwingen.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

364. Kommunisten moeten altijd klaar staan om voor de waarheid op te komen, omdat de waarheid in het belang is van het volk; kommunisten moeten altijd bereid zijn hun fouten te verbeteren, omdat fouten tegen het belang van het volk indruisen.

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

365. Kommunisten moeten altijd op het hoe en waarom van iets ingaan, hun verstand gebruiken en nauwkeurig overwegen of het al dan niet met de werkelijkheid overeenkomt en werkelijk goed gefundeerd is; onder geen voorwaarde mogen ze blindelings volgen en slaafsheid aanmoedigen.

*„Verbeter de stijl van werken van de Partij”
(1 februari 1942).*

366. We moeten kameraden aansporen om de belangen van het geheel in aanmerking te nemen. Ieder partijlid, elk onderdeel van het werk, elke verklaring en elke aktie moet uitgaan van de belangen van de gehele Partij; het mag absoluut niet toegestaan worden dat dit principe geschonden wordt.

*„Verbeter de stijl van werken van de Partij”
(1 februari 1942).*

367. Kommunisten moeten een voorbeeld zijn in hun gerichtheid op de praktijk en in hun vooruitziende blik. Want alleen door zich op de praktijk te richten kunnen zij de gestelde taken uitvoeren en alleen door een vooruitziende blik kunnen zij voorkomen, dat zij het spoor verliezen in de opmars.

*„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij
in de nationale oorlog” (oktober 1938).*

368. Kommunisten moeten de meest vooruitziende blik hebben, de meeste zelfopoffering tonen, de grootste vastberadenheid heb-

ben en de minste vooroordelen bij het beoordelen van situaties, en zij moeten vertrouwen op de meerderheid van de massa en haar steun winnen.

„De taken van de Chinese Kommunistiese Partij in de periode van verzet tegen Japan (3 mei 1937).

369. Kommunisten moeten een voorbeeld geven in de studie; ze moeten steeds zowel leraar als leerling van de massa zijn.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

370. Elke kommunist die in een massabeweging werkt, behoort een vriend van de massa te zijn en niet een baas die boven haar staat; hij moet een onvermoeibaar leraar zijn en geen burokraties politikus.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

371. Kommunisten moeten zich nooit losmaken van de meerderheid van het volk of deze aan haar lot overlaten door slechts enkele progressieve groepen in een geïsoleerde en onbezonnen opmars te leiden, maar ze moeten er voor zorgen dat ze nauwe banden smeden tussen de progressieve elementen en de brede massa. Dat is wat bedoeld wordt met denken in termen van de meerderheid.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

372. Wij kommunisten zijn het zaad en het volk is de bodem. Waar we ook gaan, overal moeten we ons met het volk verenigen,

crin wortel schieten en tot bloei komen.

*„Over de onderhandelingen van Tsjoenking”
(17 oktober 1945).*

373. Wij kommunisten moeten in alle opzichten in de massa op kunnen gaan. Als onze partijleden hun hele leven binnen blijven zitten en nooit naar buiten komen om de wereld tegemoet te treden en de storm te trotseren, wat hebben ze dan voor nut voor het Chinese volk? Helemaal niets; dergelijke mensen hebben we niet nodig als partijleden. Wij kommunisten moeten de wereld en de storm trotseren, die grote wereld en die machtige storm van de massa-strijd.

„Organiseer u!” (29 november 1943).

374. De rol van de kommunisten als voorhoede en voorbeeld is van het allergrootste belang. De kommunisten in het Achtste Route leger en het Nieuwe Vierde Leger moeten een voorbeeld geven door dapper te vechten, bevelen op te volgen, zich gedisciplineerd te gedragen, politiek werk te verrichten en interne eenheid en solidariteit aan te kweken.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

375. Een kommunist mag nooit eigennuttig of overheersend zijn en denken dat hij overal goed in is terwijl anderen nergens goed in zijn; hij mag zich nooit opsluiten in zijn ivoren torentje, of bluffen en pochen en over anderen de baas spelen.

„Rede op de vergadering van vertegenwoordigers van het grensgebied van Sjensi-Kansoe-Ningsia” (21 november 1941).

376. Kommunisten moeten aandachtig luisteren naar de inzicht-

ten van mensen buiten de Partij en hen aan het woord laten komen. Als het juist is wat ze zeggen, moeten we het toejuichen en we moeten van hun sterke punten leren; als het verkeerd is, moeten we hen laten uitspreken en hen de kwestie daarna geduldig uitleggen.

„Rede op de vergadering van vertegenwoordigers van het grensgebied van Sjensi-Kansoeng-Ningsia" (21 november 1941).

377. De houding van kommunisten ten aanzien van iemand die in zijn werk fouten heeft gemaakt, moet een houding zijn van overtuiging, om hem te helpen zichzelf te veranderen en opnieuw te beginnen; het mag geen houding zijn van uitsluiting, tenzij hij oververbeterlijk is.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog" (oktober 1938).

378. Kommunisten moeten mensen die politiek achtergebleven zijn, niet geringschatten of verachten; ze moeten vriendschap met hen sluiten, zich met hen verenigen, hen overtuigen en hen aanmoedigen vooruit te komen.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog" (oktober 1938).

XXIX. HET KADER

379. Om ons ervan te verzekeren dat onze Partij en ons land niet van kleur zullen veranderen, moeten we niet alleen een juiste lijn en een juiste politiek hebben, maar ook miljoenen opvolgers vormen en opleiden die de zaak van de proletarische revolutie zullen voortzetten.

In laatste instantie komt de kwestie van het kweken van opvolgers voor de revolutionaire zaak van het proletariaat neer op de vraag, of er al dan niet mensen zullen zijn die de marxistisch-leninistische revolutionaire zaak waarmee de oudere generatie van proletarische revolutionairen is begonnen, door kunnen voeren; of de leiding van onze Partij en onze staat al dan niet in handen van proletarische revolutionairen zal blijven; of onze nakomelingen al dan niet langs de goede weg, die door het marxisme-leninisme is gelegd, zullen blijven voortmarcheren; of anders gezegd, of we al dan niet met sukses de opkomst van Chroestsjovs revisionisme in China kunnen voorkomen. Kortom, het is een buitengewoon belangrijke vraag, en voor onze Partij en ons land een zaak van leven en dood. Het is een vraag van fundamenteel belang voor de proletarische revolutionaire zaak voor de eerstkomende honderd, duizend, zelfs tienduizend jaar. Uitgaande van de veranderingen die zich in de Sovjet-Unie hebben voltrokken, hopen de imperialistische profeten op een „vreedzame evolutie” in de derde of vierde generatie van de Chinese Partij. We moeten deze imperialistische voorspelling de bodem inslaan. Van onze hoogste organisaties tot aan de basis moeten we overal voortdurend aandacht besteden aan het vormen en opleiden van opvolgers in de revolutionaire zaak.

Wat zijn de vereisten voor waardige opvolgers voor de revolutionaire zaak van het proletariaat?

Het moeten echte marxisten-leninisten zijn, en geen revisionisten zoals Chroestjov, die een marxistisch-leninistische jas dragen.

Het moeten revolutionairen zijn die van ganser harte de overweldigende meerderheid van het volk van China en de gehele wereld dienen, en niet zijn zoals Chroestjov, die zowel de belangen van een handjevol leden van de bevoorrechte burgerlijke laag in zijn eigen land dient als de belangen van het buitenlandse imperialisme en de buitenlandse reactie. Het moeten proletarische

staatslieden zijn, die in staat zijn zich te verenigen en samen te werken met de overweldigende meerderheid. Ze moeten zich niet alleen verenigen met degenen die het met hen eens zijn, maar ze moeten zich ook kunnen verenigen met degenen die het niet met hen eens zijn, en zelfs met degenen die zich vroeger tegen hen verzet hebben en van wie sindsdien in de praktijk is gebleken dat ze ongelijk hadden. Maar ze moeten vooral op hun hoede zijn voor carrièrejagers en samenzweerders als Chroestjov, en voorkomen dat dergelijke slechte elementen op alle nivo's de leiding in de Partij en de staat grijpen.

Ze moeten op voorbeeldige wijze het democraties centralisme van de Partij toepassen, de methode van leidinggeven volgens het principe „van de massa naar de massa” beheersen, een democratische manier van werken aanleren en goed naar de massa kunnen luisteren.

Ze moeten zich niet als despoten gedragen, als Chroestjov, het democraties centralisme van de Partij schenden, verrassingsaanvallen uitvoeren op kameraden of willekeurig en diktoriaal te werk gaan.

Ze moeten bescheiden en voorzichtig zijn en oppassen voor arrogantie en onbezonnenheid; ze moeten doordrongen zijn van de geest van zelfkritiek en de moed kunnen opbrengen fouten en tekortkomingen in hun werk te verbeteren. Ze mogen nooit, zoals Chroestjov, hun fouten verbergen, alle eer voor zichzelf opeisen en alle schuld op anderen schuiven.

Opvolgers in de revolutionaire zaak van het proletariaat komen in de massastrijd naar voren en worden gehard in de hevige stormen van de revolutie. Het is van doorslaggevend belang kaderleden te beproeven en te beoordelen en opvolgers te kiezen en op te leiden op de lange weg van de massastrijd.

Geciteerd in „Over Chroestjovs schijnkommunisme en de daaruit te trekken lessen voor de wereld” (14 juli 1964).

380. Onze partijorganisaties moeten over het gehele land worden uitgebreid, en we moeten doelbewust tienduizenden kaderleden en honderden eerste klas massa-leiders opleiden. Deze kaderleden en leiders moeten een grondige ervaring hebben in het marxisme-

leninisme, op politiek gebied bekwaam in hun werk, vervuld van een vooruitziende blik, in staat zijn zelfstandig problemen aan te pakken, standvastig zijn temidden van moeilijkheden, en toegewijde dienaren zijn van de natie, de klasse en de Partij. Op deze kaderleden en leiders steunt de Partij bij het onderhouden van haar band met haar leden en de massa en alleen als zij erop kan vertrouwen dat zij de massa met vaste hand leiden, kan de Partij de vijand verslaan. Dergelijke kaderleden en leiders mogen geen last hebben van egoïsme, individualistische heldhaftigheid, uiterlijk vertoon, luiheid, passiviteit en arrogant sektarisme; ze moeten onbaatzuchtige nationale en klassehelden zijn. Dat zijn de kwaliteiten en dat is de manier van werken, die van de leden, kaderleden en leiders van onze Partij worden geëist.

„Win de miljoenenmassa voor het anti-Japans verenigd front” (7 mei 1937).

381. Als de politieke lijn eenmaal is vastgesteld, zijn de kaderleden de beslissende faktor. Daarom is onze gevechtstaak de planmatige opleiding van grote aantallen nieuwe kaderleden.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

382. De maatstaf die de Kommunistiese Partij in haar kaderpolitiek moet aanleggen, is of een kaderlid al dan niet vastberaden de partijlijn uitvoert, of hij zich aan de partijdiscipline houdt, nauwe banden heeft met de massa, in staat is zich onafhankelijk te oriënteren en actief, hardwerkend en onbaatzuchtig is. Dat wordt bedoeld met „mensen aanstellen op grond van hun verdiensten”.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

383. Het is noodzakelijk dat het systeem waarbij kaderleden deelnemen aan de gemeenschappelijke produktieve arbeid,

gehandhaafd blijft. De kaderleden van onze Partij en onze staat zijn gewone werkers en geen hoge heren die op de ruggen van het volk zitten. Door deel te nemen aan de gemeenschappelijke kollektieve arbeid houden de kaderleden uitgebreide, voortdurende en nauwe banden met het werkende volk in stand. Dit is een uiterst belangrijke maatregel, die van fundamenteel belang is voor een socialisties systeem, en die bijdraagt tot het overwinnen van de burokratie en het voorkomen van revisionisme en dogmatisme.

Geciteerd in „Over Chroestjovs schijnkommunisme en de daaruit te trekken lessen voor de wereld” (14 juli 1964).

384. We moeten weten hoe we kaderleden moeten beoordelen. We moeten ons oordeel niet beperken tot een korte periode of een enkel voorval in het leven van een kaderlid, maar zijn leven en zijn werk als een geheel beschouwen. Dit is de voornaamste methode bij het beoordelen van kaderleden.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

385. We moeten weten hoe we op een goede manier gebruik kunnen maken van kaderleden. Uiteindelijk brengt leiderschap deze twee belangrijkste verantwoordelijkheden mee: het uitwerken van ideeën en het op een goede manier gebruik maken van kaderleden. Dingen als plannen maken, besluiten nemen en opdrachten en richtlijnen geven vallen allemaal onder de categorie van het uitwerken van ideeën. Om de ideeën in praktijk te brengen moeten we de kaderleden tot een eenheid maken en hen aansporen tot actie over te gaan: dit valt onder de categorie van het goed gebruik maken van kaderleden.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

386. We moeten weten hoe we goed voor de kaderleden moeten

zorgen. Daarvoor zijn verschillende manieren:

Ten eerste: geef ze leiding. Dit betekent dat ze bij hun werk de vrije hand moeten krijgen, zodat ze verantwoordelijkheid op zich durven nemen; en dat ze tijdig richtlijnen moeten krijgen, zodat ze, geleid door de politieke lijn van de Partij, hun initiatief volledig kunnen ontplooiën.

Ten tweede: breng hen op een hoger nivo. Dit betekent dat we ze moeten opleiden door ze de kans te geven om te studeren, zodat ze hun theoreties inzicht en hun bekwaamheid in het werk kunnen vergroten.

Ten derde: controleer hun werk en help hen bij het systematiseren van hun ervaringen, help hen vooruit in hun prestaties en verbeter hun fouten. Werk opdragen zonder het te controleren en alleen belangstelling tonen als er grote fouten gemaakt worden, is niet de manier om voor kaderleden te zorgen.

Ten vierde: gebruik in het algemeen ten aanzien van kaderleden die fouten hebben gemaakt, de methode van overtuiging, en help hen hun fouten te verbeteren. De methode van strijd dient te worden beperkt tot degenen die ernstige fouten maken en desondanks weigeren leiding te aanvaarden. Geduld is hier van het grootste belang. Het is verkeerd mensen lichtvaardig het etiket van „opportunist” op te plakken of lichtvaardig tegen hen „de strijd aan te binden”.

Ten vijfde: help hen bij hun moeilijkheden. Als kaderleden in moeilijkheden komen als gevolg van ziekte, geldgebrek of huiselijke en andere problemen, moeten we hen zoveel mogelijk te hulp komen.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

387. Een leidinggevende groep die werkelijk een eenheid vormt en verbonden is met de massa kan alleen geleidelijk gevormd worden in de loop van de strijd van de massa en nooit los daarvan. In de loop van een grootscheepse strijd moet en kan de samenstelling van de leidende groep in de meeste gevallen niet volkomen hetzelfde blijven, tijdens de begin- en de eindfase. De activisten die in de loop van de strijd naar voren komen moeten voortdurend bevorderd worden, om die oorspronkelijke leden

van de leidende groep te vervangen die het in vergelijking minder goed doen of die sterk achteruitgegaan zijn.

„Enkele vraagstukken betreffende de methode van leidinggeven” (1 juni 1943).

388. Als onze Partij niet beschikt over een groot aantal nieuwe kaderleden die eendrachtig met de oude kaderleden samenwerken, dan zal onze zaak tot stilstand komen. Daarom moeten alle oude kaderleden de nieuwe met de grootst mogelijke geestdrift welkom heten en hen met goede zorgen omringen. Het is waar dat nieuwe kaders hun tekortkomingen hebben. Ze hebben de revolutie niet lang meegemaakt en ze hebben niet genoeg ervaring en onvermijdelijk hebben sommigen sporen van de ongezonde ideologie van de oude maatschappij en overblijfselen van de ideologie van het kleinburgerlijke individualisme meegebracht. Dergelijke tekortkomingen kunnen echter geleidelijk opgeheven worden als we hen opvoeden en harden in de revolutie. Het sterke punt van de nieuwe kaderleden is, zoals Stalin zei, dat ze een uiterst fijn gevoel hebben voor wat nieuw is en dat ze daardoor zeer enthousiast en actief zijn – en dat zijn nu precies de kwaliteiten die sommige oudere kaderleden missen. Nieuwe en oude kaderleden moeten elkaar respecteren, van elkaar leren en hun eigen tekortkomingen overwinnen door te leren van de sterke kanten van de ander, om één te worden in de gemeenschappelijke zaak en te waken tegen sektarische neigingen.

*„Verbeter de stijl van werken van de Partij”
(1 februari 1942).*

389. Onze zorg moet zich niet alleen uitstrekken tot het kader binnen de Partij, maar moet ook uitgaan naar het kader erbuiten. Buiten de Partij zijn veel bekwame mensen, die we niet mogen negeren. Het is de plicht van iedere kommunist zich te ontdoen van gereserveerdheid en arrogantie en met kaders buiten de Partij samen te werken, hen eerlijke hulp te bieden, een warme, kameradschappelijke houding tegen hen aan te nemen en hun initia-

tief in te schakelen in de grote zaak van het verzet tegen Japan en de wederopbouw van de natie.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

XXX. DE JEUGD

390. De wereld is evengoed van jullie als van ons, maar uiteindelijk is ze van jullie. Jullie jonge mensen, vol energie en levenskracht, zijn in de bloei van jullie leven, zoals de zon om acht of negen uur 's morgens. Onze hoop is op jullie gevestigd. (...)

De wereld behoort jullie toe. De toekomst van China behoort jullie toe.

Gesprek op een bijeenkomst met Chinese studenten en leerlingen in Moskou (17 november 1957).

391. We moeten al onze jonge mensen helpen begrijpen dat ons land nog erg arm is, dat we in korte tijd geen radicale verandering in deze situatie kunnen brengen en dat China alleen door de gezamenlijke inspanningen van onze jongere generatie en ons hele volk, door hun eigen handen uit de mouwen te steken, binnen enkele tientallen jaren sterk en welvarend gemaakt kan worden. De vestiging van ons socialistiese siesteem heeft de weg naar de ideale maatschappij van de toekomst vrijgemaakt, maar om dit ideaal te verwezenlijken, zal er hard gewerkt moeten worden.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

392. Door hun gebrek aan politieke en maatschappelijke ervaring zijn heel wat jonge mensen niet in staat het grote verschil tussen het oude en het nieuwe China te zien. Het valt hen niet gemakkelijk zich een volledig begrip te vormen van de ontberingen die ons volk heeft geleden in de strijd om zich te bevrijden van onderdrukking door de imperialisten en de reaktionairen van de Kwomintang, of van de lange periode van keihard werken die nodig is vóór een gelukkige socialistiese maatschappij kan worden gevestigd. Vandaar dat we voortdurend onder de massa levendige en doeltreffende politieke scholing moeten geven, de

mensen altijd de waarheid moeten vertellen over de moeilijkheden die zich voordoen en met hen moeten overleggen hoe deze moeilijkheden kunnen worden opgelost.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

393. De jongeren vormen de actiefste en levendigste kracht in de maatschappij. Ze zijn het leergierigst en het minst conservatief in hun denken. Dit geldt speciaal in het tijdperk van het socialisme. We hopen dat de verschillende plaatselijke partijorganisaties van de Jeugdbond zullen helpen en met hen zullen samenwerken, en dat ze zich in het bijzonder bezighouden met de vraag, hoe ze de energie van onze jeugd volledig tot uiting kunnen laten komen. De partijorganisaties moeten de jongeren niet op dezelfde manier als ieder ander behandelen en hun speciale kenmerken uit het oog verliezen. Natuurlijk moeten jonge mensen leren van oude mensen en van andere volwassenen en zoveel mogelijk proberen met hun instemming aan allerlei nuttige activiteiten deel te nemen.

Inleidende aantekening bij „Een stootbrigade van de jeugd van de Koöperatie van Agrarische Producenten nr. 9 in de gemeente Hsinping, in het gewest Tsjoengsjan” (1955).

394. Hoe moeten we beoordelen of een jongere een revolutionair is? Hoe komen we daar achter? Er kan slechts één maatstaf voor zijn, namelijk of hij al dan niet bereid is zichzelf met de brede massa van arbeiders en boeren te verbinden en of hij dat in de praktijk ook doet. Als hij ertoe bereid is en het ook werkelijk doet, dan is hij een revolutionair; anders is hij geen revolutionair of een kontra-revolutionair. Als hij zich vandaag met de massa van arbeiders en boeren verbindt, dan is hij vandaag een revolutionair; als hij er morgen mee ophoudt, of een ommezwaai maakt om het gewone volk te onderdrukken, dan is hij geen revolutio-

nair meer of wordt hij een kontra-revolutionair.

„De oriëntering van de jeugdbeweging” (4 mei 1939).

395. Intellectuelen hebben vaak de neiging subjectief en individualistisch te zijn, onprakties te denken en besluiteloos te handelen, tot ze zich met hart en ziel in de revolutionaire strijd werpen, of besluiten de belangen van de massa te dienen en één met hen te worden. Vandaar dat, hoewel de massa van revolutionaire intellectuelen in China een voorhoederol kan spelen of als een verbinding met de massa kan dienen, niet allen tot het einde toe revolutionairen zullen blijven. Sommigen van hen zullen op kritieke momenten de revolutionaire gelederen verlaten en passief worden, terwijl een paar zelfs vijanden van de revolutie kunnen worden. Intellectuelen kunnen hun tekortkomingen alleen maar overwinnen in een lange periode van massastrijd.

„De Chinese revolutie en de Chinese Communistische Partij” (december 1939).

396. Afgezien van het feit dat de Jeugdbond bij het uitvoeren van haar centrale taak, zijn optreden voortdurend moet coördineren met de Partij, moet hij zelf het werk doen dat aansluit bij de bijzondere kenmerken van de jeugd. Het nieuwe China moet goed voor zijn jeugd zorgen en zich bekommeren om de jongere generatie. Jonge mensen moeten studeren en werken, maar ze zijn op de leeftijd van hun lichamelijke groei. Daarom moet volop aandacht worden besteed aan hun werk en hun studie, maar ook aan hun ontspanning, sportbeoefening en rust.

Gesprek op de receptie voor het presidium van het Tweede Nationale Kongres van de Jeugdbond (30 juni 1953).

XXXI. DE VROUWEN

397. In China is de man in de regel onderworpen aan drie gezagssystemen: politiek gezag, familiegezag en religieus gezag. (...) De vrouw wordt, behalve door deze drie gezagssystemen, ook nog eens overheerst door de man (het gezag van de echtgenoot). Deze vier autoriteiten – de politiek, de familie, de religie en de man – zijn de belichaming van de hele feodaal-patriarchale ideologie en het bij behorende systeem, en er zijn de vier dikke touwen die het Chinese volk en in het bijzonder de boeren knevelen. Hierboven is beschreven hoe de boeren het politiek gezag van de grootgrondbezitters op het platteland omvergeworpen hebben. Het politiek gezag van de grootgrondbezitters is de ruggegraat van alle andere gezagssystemen. Nu dat omvergeworpen is, begint ook het gezag van de familie, de godsdienst en de man te wankelen. (...) Wat betreft het gezag van de echtgenoot: dat is bij de arme boeren altijd zwakker geweest, omdat hun vrouwen uit economische noodzaak meer handenarbeid moeten verrichten dan de vrouwen uit de rijkere klassen: daardoor hebben ze meer te vertellen en een grotere belissingsmacht in familiezaken. Door het steeds ernstiger bankroet van de plattelandseconomie in de afgelopen jaren is de basis van de mannelijke overheersing van de vrouwen al ondermijnd. Met de opkomst van de boerenbeweging zijn de vrouwen nu op vele plaatsen begonnen met het organiseren van plattelandsvrouwenbonden. Ze hebben de kans zich te verheffen, en de autoriteit van de echtgenoot wordt elke dag wankeler. Kortom, de groei van de boerenmacht heeft heel de ideologie en het systeem van het feodaal-patriarchalisme geschokt.

„Rapport over een onderzoek naar de boerenbeweging in Hoenan” (maart 1927).

398. Verenig u en neem deel aan de produktie en aan politieke activiteiten, om de economische en politieke status van de vrouw

te verbeteren.

Opdracht, afgedrukt in het eerste nummer van het tijdschrift Vrouwen van Nieuw China (20 juli 1949).

399. Bescherm de belangen van de jeugd, de vrouwen en de kinderen – verleen bijstand aan studenten die hun studie niet meer kunnen betalen, help de jeugd en de vrouwen zich te organiseren, zodat ze op voet van gelijkheid deel kunnen nemen aan al het werk dat van belang is voor de oorlogsinspanning en de sociale vooruitgang, verzeker de vrijheid en de gelijkheid van man en vrouw, en geef jonge mensen en kinderen een nuttige opvoeding...

„Over de koalitieregering” (24 april 1945).

400. Onze fundamentele taak in de landbouwproductie is op georganiseerde wijze het gebruik van arbeidskrachten te regelen en de vrouwen aan te moedigen op de boerderij te werken.

„Onze economiese politiek (23 januari 1934).

401. Om een grote socialistiese maatschappij op te bouwen is het van het grootste belang dat de brede massa van de vrouwen wordt aangespoord deel te nemen aan produktiewerk. Mannen en vrouwen moeten gelijk loon ontvangen voor gelijk werk in de produktie. Werkelijke gelijkheid tussen de seksen kan alleen worden verwezenlijkt in het proces van de socialistiese omvorming van de maatschappij als geheel.

Inleidende aantekening bij „Vrouwen trokken naar het arbeidsfront” (1955).

402. Met de voltooiing van de vorming van de landbouwkoöperaties worden veel koöperaties gekonfronteerd met een tekort aan arbeidskrachten. Het is noodzakelijk geworden de grote

massa vrouwen die voorheen niet op het land werkten, aan te sporen hun plaats aan het arbeidsfront in te nemen. (...) De vrouwen van China vormen een reusachtige reserve aan arbeidskrachten. Deze reserve moet worden aangeboord in de strijd voor de opbouw van een groot socialistisch land.

Inleidende aantekening bij „De oplossing van het tekort aan arbeidskrachten door de vrouwen op te wekken aan de produktie deel te nemen” (1955).

403. Stel iedere vrouw die kan werken in staat haar plaats aan het arbeidsfront in te nemen, op basis van het principe van gelijk loon voor gelijk werk. Dit dient zo spoedig mogelijk te gebeuren.

Inleidende aantekening bij „Over de verruiming van de terreinen waarop de vrouwen in de agrarische coöperatieve beweging werken” (1955).

XXXII. KULTUUR EN KUNST

404. Alle cultuur, literatuur en kunst ter wereld behoort tegenwoordig tot een bepaalde klasse en is aan een bepaalde politieke lijn gekoppeld. In feite bestaat er geen kunst omwille van de kunst, geen kunst die boven de klassen staat, geen kunst die los staat en onafhankelijk is van de politiek. De proletarische literatuur en kunst vormen een deel van de hele proletarische revolutionaire zaak; zoals Lenin heeft gezegd zijn ze tanden en tandwielen in het geheel van de revolutionaire machine.

„Gesprekken tijdens het Forum te Jenan over literatuur en kunst” (mei 1942).

405. Voor de brede massa van het volk is de revolutionaire cultuur een machtig revolutionair wapen. Zij maakt, voordat de revolutie komt, de grond ideologies bouwrijp en vormt tijdens de revolutie een belangrijk – of beter gezegd een essentieel – strijdfrent binnen het algemene revolutionaire front.

„Over de nieuwe democratie” (januari 1940).

406. Al onze literatuur en kunst zijn voor de volksmassa en op de eerste plaats voor de arbeiders, boeren en soldaten; ze worden voor de arbeiders, boeren en soldaten geschapen en staan in hun dienst.

„Gesprekken tijdens het Forum te Jenan over literatuur en kunst” (mei 1942).

407. Onze mensen die in de literatuur en de kunst werken, moeten deze taak vervullen en hun uitgangspunt veranderen; geleidelijk moeten ze overgaan naar de kant van de arbeiders, boeren en soldaten, naar de kant van het proletariaat, door zich midden onder hen te begeven in het heetst van de praktische strijd en door het marxisme en de maatschappij te bestuderen. Alleen op deze

manier kunnen we een literatuur en een kunst krijgen die werkelijk voor de arbeiders, boeren en soldaten zijn, een werkelijk proletarische literatuur en kunst.

„Gesprekken tijdens het Forum te Jenan over literatuur en kunst” (mei 1942).

408. (Het is ons doel) om ervoor te zorgen dat literatuur en kunst in de hele revolutionaire machine worden ingepast als een onderdeel daarvan, dat ze werken als machtige wapens voor het verenigen en opvoeden van het volk en het aanvallen en verdedigen van de vijand, en dat ze het volk helpen de vijand volkomen eensgezind te bestrijden.

„Gesprekken tijdens het Forum te Jenan over literatuur en kunst” (mei 1942).

409. Voor literatuur- en kunstkritiek zijn twee maatstaven, een politieke en een artistieke maatstaf; (...) Er is een politieke en een artistieke maatstaf; welke verhouding bestaat daartussen? Politiek kan niet worden gelijkgesteld met kunst, evenmin als een algemene wereldbeschouwing kan worden gelijkgesteld met een methode in scheppend werk of kunstkritiek. We ontkennen niet alleen dat er een abstrakte en absolute en onveranderlijke politieke maatstaf is, maar we ontkennen ook dat er een abstrakte en absolute, onveranderlijke artistieke maatstaf is; elke klasse in elke klassenmaatschappij legt haar eigen politieke en artistieke maatstaven aan. Maar alle klassen in alle klassenmaatschappijen stellen zonder uitzondering de politieke maatstaf op de eerste plaats en de artistieke op de tweede. (...) Wat wij eisen is de eenheid van politiek en kunst, de eenheid van inhoud en vorm, de eenheid van revolutionaire politieke inhoud en de hoogst mogelijke vervolmaking van de artistieke vormgeving. Kunstwerken die artistieke kwaliteit missen hebben geen kracht, hoe progressief ze in politiek opzicht ook mogen zijn. We moeten ons daarom zowel keren tegen kunstwerken met een verkeerde politieke inhoud als tegen de neiging om te werken in de

stijl van „affiches en leuzen“, die politiek juist is maar artistieke kracht mist. Op het gebied van literatuur en kunst moeten we een strijd op twee fronten voeren.

„Gesprekken tijdens het Forum te Jenan over literatuur en kunst“ (mei 1942).

410. De politiek van „laat honderd bloemen bloeien en duizend denkrichtingen wedijveren“ is de politiek ter bevordering van de vooruitgang in kunsten en wetenschappen en van een bloeiende socialistiese kultuur in ons land. Verschillende artistieke vormen en stijlen moeten zich vrij kunnen ontwikkelen, en verschillende wetenschappelijke scholen moeten vrij kunnen wedijveren. We geloven dat het de groci van kunst en wetenschap schaadt als er gebruik wordt gemaakt van administratieve maatregelen om een bepaalde artistieke stijl of denkrichting op te leggen en een andere uit te bannen. De vraag of iets goed is of fout op het gebied van kunsten en wetenschappen moet worden beantwoord door vrije diskussie in artistieke en wetenschappelijke kringen en door prakties werk op dat gebied. Schematische oplossingen op dit gebied zijn uit den boze.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (27 februari 1957).

411. Een leger zonder kultuur is een stom leger, en een stom leger kan de vijand niet verslaan.

„Het verenigd front in het kultureel werk“ (30 oktober 1944).

XXXIII. STUDIE

412. Bij de omvorming van het achtergebleven agrarische China in een ontwikkeld geïndustrialiseerd land worden we gekonfronteerd met zeer zware opgaven en onze ervaring is daarvoor nog lang niet toereikend. Daarom moeten we goed kunnen leren.

„Openingstoespraak op het Achtste Nationale Kongres van de Kommunistische Partij van China” (15 september 1956).

413. De omstandigheden veranderen voortdurend, en men moet studeren om zijn denken aan de nieuwe omstandigheden aan te passen. Zelfs wie het marxisme redelijk aardig onder de knie heeft en redelijk sterk op het proletarische klassestandpunt staat, moet blijven studeren, het nieuwe in zich opnemen en nieuwe problemen bestuderen.

Rede op de nationale konferentie over propagandawerk van de Chinese Kommunistische Partij (12 maart 1957).

414. We kunnen leren wat we nog niet wisten. We zijn niet alleen in staat de oude wereld af te breken, maar we zijn ook in staat de nieuwe wereld op te bouwen.

„Rapport aan de Tweede Plenaire Zitting van het Zevende Centraal Komitee van de Chinese Kommunistische Partij” (5 maart 1949).

415. Wie van anderen wil leren, kan twee verschillende houdingen aannemen. De ene is de dogmatiese houding om alles over te nemen, of het nu bij de omstandigheden past of niet. Dat is niet goed. De andere houding is je verstand gebruiken en datgene te leren wat bij onze omstandigheden past, dat wil zeggen: alle erva-

ring opnemen die voor ons van nut is. Dat is de houding die we moeten aannemen.

Over de juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk (25 februari 1957).

416. De theorie van Marx, Engels, Lenin en Stalin kan overal ter wereld worden toegepast. We moeten haar niet als een dogma beschouwen, maar als een gids voor actie. Het bestuderen van deze theorie is niet zomaar een kwestie van het leren van termen en frasen, maar van het leren van het marxisme-leninisme als de wetenschap van de revolutie. Het is niet alleen maar een kwestie van het begrijpen van de algemene wetten die Marx, Engels, Lenin en Stalin uit hun uitgebreide studie van het werkelijke leven en de revolutionaire ervaring hebben afgeleid, maar van het bestuderen van hun standpunt en hun methode voor het onderzoeken en oplossen van problemen.

„De rol van de Chinese Kommunistische Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

417. Als we een juiste theorie hebben, maar er alleen maar over leuteren, haar in ons geheugen opbergen en haar niet in praktijk brengen, dan heeft die theorie geen enkele betekenis, hoe goed ze ook mag zijn.

„Over de praktijk” (juli 1937).

418. Het is noodzakelijk de marxistische theorie onder de knie te krijgen en toe te passen, onder de knie te krijgen met het uitsluitende doel haar toe te passen. Als je het marxistische-leninistische standpunt kunt toepassen bij het verklaren van een of meer problemen, dan verdien je een compliment en kun je zeggen dat je iets gepresteerd hebt. Hoe meer problemen je opheldert en hoe uitgebreider en grondiger je dat doet, des te groter zal je prestatie zijn.

„Verbeter de stijl van werken van de Partij” (1 februari 1942).

419. Hoe moet de marxisties-leninistische theorie met de praktijk van de Chinese revolutie worden verbonden? Om een bekende uitdrukking te gebruiken: door de pijl in het midden van de roos te schieten. Wat de pijl is voor de roos, dat is het marxisme-leninisme voor de Chinese revolutie. Sommige kameraden echter schieten zonder schietschijf, ze schieten zomaar in het wilde weg; zulke mensen kunnen de revolutie schade toebrengen.

*„Verbeter de stijl van werken van de Partij”
(1 februari 1942).*

420. Wie ervaren is in het werk moet aan de studie van de theorie beginnen en ernstig lezen; alleen dan zal hij in staat zijn zijn ervaring te systematiseren en samen te vatten en haar tot het theoretiese nivo te verheffen; alleen dan zal hij zijn deelervaring niet voor de universele waarheid aanzien en geen empiristische fouten maken.

*„Verbeter de stijl van werken van de Partij”
(1 februari 1942).*

421. Lezen is leren; maar toepassen is ook leren, en nog de belangrijkste vorm van leren ook. Onze belangrijkste methode is oorlog leren door oorlog te voeren. Iemand die niet de gelegenheid heeft gehad om naar school te gaan, kan ook oorlog leren voeren – hij kan dat door ten strijde te trekken. Een revolutionaire oorlog is een massaonderneming; dikwijls is het geen kwestie van eerst leren en dan doen, maar van eerst doen en dan leren, want doen is leren.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog” (december 1936).

422. Er ligt een kloof tussen de gewone burger en de soldaat; maar het is geen Chinese Muur, en hij kan gemakkelijk overbrugd worden. De manier om hem te overbruggen is deelnemen aan de revolutie, aan de oorlog. Als we zeggen dat het niet een-

voudig is te leren en toe te passen, bedoelen we dat het niet meevalt grondig te leren en bekwaam toe te passen. Als we zeggen dat burgers heel snel soldaten kunnen worden, bedoelen we dat het niet moeilijk is over de dempel heen te stappen. Om deze twee uitspraken samen te vatten, kunnen we het oude spreekwoord aanhalen: „Waar een wil is is een weg”. Het is niet moeilijk over de drempel te stappen, en het is ook mogelijk iets onder de knie te krijgen, vooropgesteld dat je je erop toelegt en goed kunt leren.

„Problemen van de strategie in de Chinese revolutionaire oorlog” (december 1936).

423. We moeten leren economies te werk te gaan, van iedereen die weet hoe dat moet, ongeacht wie hij is. We moeten hem als leraar hoogachten en met eerbied en nauwgezetheid van hem leren. We mogen niet doen alsof we het al weten, terwijl we het niet weten.

„Over de demokratiese diktatuur van het volk” (30 juni 1949).

424. Kennis is een kwestie van wetenschap, waarbij elke oneerlijkheid en elke verwaandheid ontoelaatbaar is. Wat nodig is, is precies het tegendeel: eerlijkheid en bescheidenheid.

„Over de praktijk” (juli 1937).

425. Zelfvoldaanheid is een vijand van de studie. We kunnen niet echt leren als we ons niet bevrijden van zelfvoldaanheid. We moeten onszelf een overzadigbare leergierigheid aanmeten en voor anderen een onvermoeibare leraar zijn.

„De rol van de Chinese Kommunistiese Partij in de nationale oorlog” (oktober 1938).

426. Er zijn mensen die een paar marxistische boeken hebben gelezen en zichzelf heel geleerd vinden; maar wat ze gelezen hebben, is niet doorgedrongen in hun hersenen en heeft daar geen wortel geschoten. Ze weten dan ook niet hoe ze er gebruik van moeten maken, en hun klassegevoelens blijven als vanouds. Anderen zijn bijzonder verwaand; ze hebben enkele boekenfragmenten uit hun hoofd geleerd, vinden zich geweldig en doen heel eigenwijs; maar zodra er een storm opsteekt, nemen ze een heel ander standpunt in dan dat van de arbeiders en de meerderheid van de boeren. Dan aarzelen ze, terwijl de anderen pal staan; ze spreken dubbelzinnig, terwijl de anderen zeggen waar het op staat.

Rede op de nationale konferentie over propagandawerk van de Chinese Kommunistische Partij (12 maart 1957).

427. Om het marxisme goed te beheersen moet men het niet alleen uit boeken hebben geleerd, maar voornamelijk in de klassenstrijd, door prakties werk en nauw contact met de massa van arbeiders en boeren. Als onze intellectuelen naast het lezen van enkele marxistische boeken door nauw contact met de massa van arbeiders en boeren en door hun eigen prakties werk enig inzicht hebben verworven, dan zullen we allen dezelfde taal spreken. Niet alleen de gemeenschappelijke taal van het patriottisme en van het socialisme, maar waarschijnlijk zelfs de gemeenschappelijke taal van de kommunistiese wereldbeschouwing. Als dat gebeurt, zullen we allemaal zeker veel beter werken.

Rede op de nationale konferentie over propagandawerk van de Chinese Communistische Partij (12 maart 1957).

INHOUD

I. De kommunistiese partij	7
II. Klassen en klassenstrijd	12
III. Socialisme en kommunisme	20
IV. De juiste behandeling van tegenstellingen onder het volk	33
V. Oorlog en vrede	41
VI. Het imperialisme en alle reaktionairen zijn papieren tijgers	49
VII. Durf te strijden, durf te winnen	54
VIII. De volksoorlog	58
IX. Het volksleger	64
X. Het leiderschap van partijkomitees	67
XI. De massalijn	75
XII. Politiek werk	84
XIII. De betrekkingen tussen officieren en manschappen	92
XIV. De betrekkingen tussen het leger en het volk	95
XV. Democratie op de drie belangrijkste gebieden	97
XVI. Scholing en militaire training	101
XVII. Dien het volk	104
XVIII. Vaderlandsliefde en internationalisme	107

XIX. Revolutionair heldendom	111
XX. De opbouw van ons land door zuinigheid en vlijt .	114
XXI. Steun op eigen kracht en strijd vol overgave . . .	118
XXII. Methoden van denken en methoden van werken .	123
XXIII. Onderzoek en studie	138
XXIV. Het verbeteren van verkeerde ideeën	142
XXV. Eenheid	150
XXVI. Discipline	152
XXVII. Kritiek en zelfkritiek	154
XXVIII. Kommunisten	160
XXIX. Het kader	165
XXX. De jeugd	172
XXXI. De vrouwen	175
XXXII. Cultuur en kunst	178
XXXIII. Studie	181

Prijs f 7,-

De Citaten van Voorzitter Mao Tsetoeng kunnen ook besteld worden door het storten van f 8,70 (inclusief porto) op giro 1705582, ten name van Uitgeverij Orde-man, Rotterdam, onder vermelding van „Rode Boekje”.

ISBN 90 6330 045 X